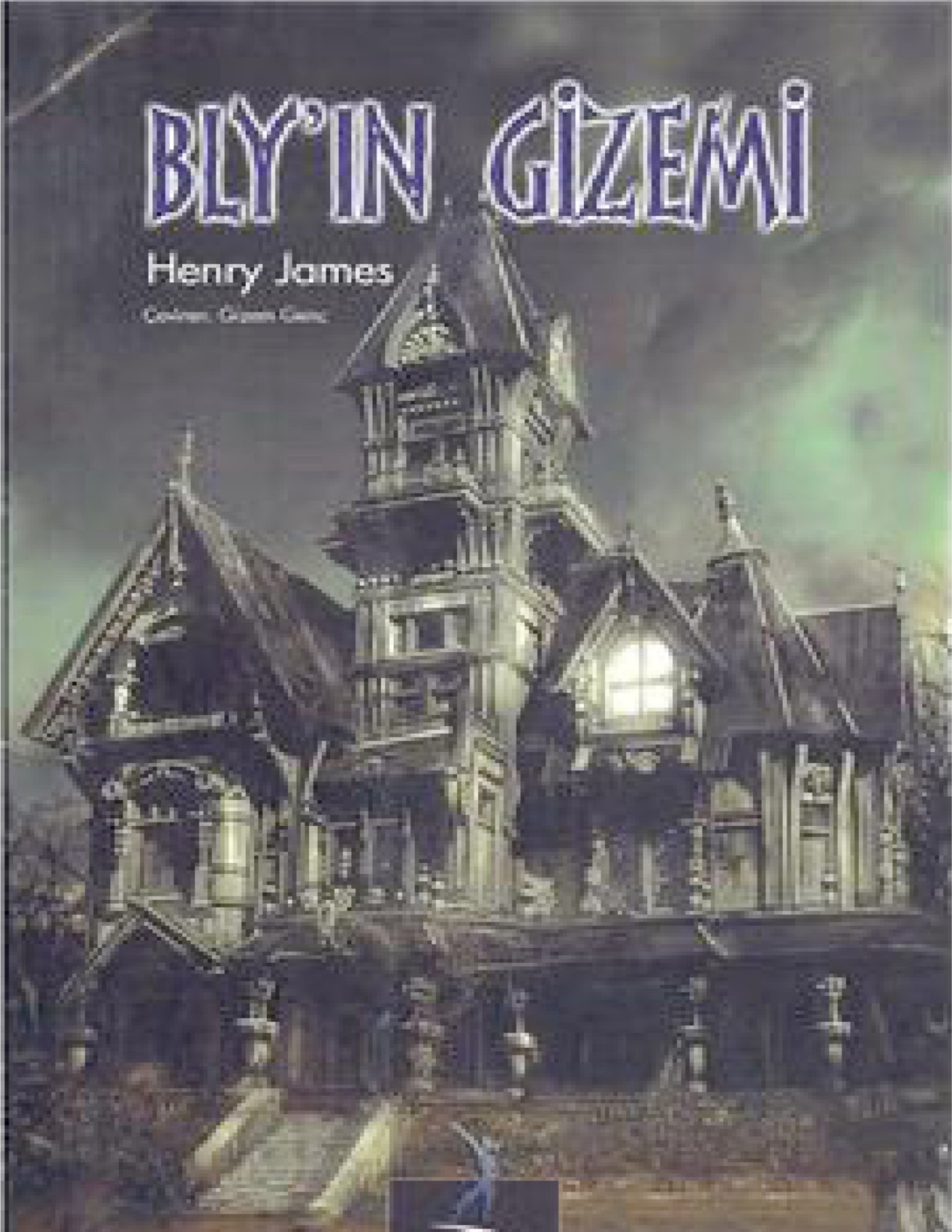

BLY'IN GİZEMİ
Henry James

Genel Yayın No: 2

Dünya Edebiyatı Kitaplığı: 1

Bly'ın Gizemi

The Turn Of The Screw

Yayınlar Genel Koordinatörü İlker Balkan

Dizi Editörü Emel Balkan

Kapak Tasarımı Onur Korkmazer

Tasarım ve Uygulama Altın Bilek Yayınları

Baskı Ebru Matbaası 0212 671 93 70

Yayınevi Sertifika No 23274

Birinci Basım Haziran 2006, İstanbul (1000 adet)

İkinci *Basım* Şubat 2008, İstanbul (1000 adet)

Üçüncü *Basım* Şubat 2012, İstanbul (2000 adet)

ISBN 978-9944-394-01-7

ALTIN BİLEK YAYINLARI

Taksim Mah. İstiklal Cad. Zambak Sok. No:12/4 Beyoğlu İstanbul

Tel: 0212 292 18 80 Faks: 0212 292 18 60

web: www.altinbilekyayinlari.com

e-posta: info@altinbilekyayinlari.com

HENRY JAMES

BLY'IN GİZEMİ

Türkçesi **GİZEM GENÇ**

- ROMAN -

altın bilek
YAYINLARI

BLY’IN GİZEMİ

Ateşin etrafında, bizi korkudan nefessiz bırakmış olan hikâyeyi dinliyorduk. Hikâyenin tüyler ürpertici olduğu ortadaydı. Noel arifesindeydik ve olay da eski bir evde geçtiği için tabii ki tüyler ürpertici olmalıydı. Biri, böyle bir olayın bir çocuğun başından geçişiyle ilk defa karşılaştığını söylemeden önce kimsenin yorum yaptığını hatırlamıyorum. Bahsettiğim hikâye, eski bir evdeki hayaletle ilgiliydi. Zaten biz de o nedenden dolayı şimdi burada toplanmıştık: Annesiyle beraber aynı odada uyuyan çocuk gözlerini açtığında, hayaletin ürkütücü görünümüyle dehşete kapılıp annesini uyandırıyordu. Annesi, uyuması için onu yatıştırmaya çalışıyor; ama bunda başarılı olamadan, oğlunu korkutan görüntüyle kendisi de karşılaşıyordu. Ancak öğleden sonra Douglas’tan bir cevap gelmesini sağlayan olay buydu ve benim de dikkatimi çeken şey, bu cevabın ilginç sonucu oldu. Başka biri, pek de etkili olmayan başka bir olay anlattı; fakat Douglas’ın konuyu takip etmediğini fark ettim. Bunu, kendisinin de kafasında bir hikâye ürettiği ve bizim de sadece beklememiz gerektiği düşüncesine yordum. Zaten biz de iki gece sonrasına kadar bekledik; ama o günün öğlenden sonrasında, biz dağılmadan önce, kafasında olan düşünceyi açığa çıkardı.

“Griffin’in hayaletini ya da her neyse o şeyi göz önünde bulundurarak, hayaletin ilk olarak o derece has-sas yaştaki bir çocuğa görünmesinin, olaya dikkate değer bir dokunaklılık kattığını düşünüyorum. Fakat böyle ola-ğan dışı bir olayın içine bir çocuğun dâhil edilmesiyle ilk defa karşılaşmıyorum. Az önce bahsettiğiniz olayda sade-ce bir çocuk vardı; ama ya *iki* çocuk olsaydı ne olurdu sizce?”

“Tabii ki ikisi de korkarlardı! O bahsettiğiniz ço-cukların hikâyesini anlatsanıza,” diye haykırdı biri.

Douglas’ı ayakta, sırtını bize dönmüş bir şekilde ateşin önünde görebiliyordum. Elleri ceplerinde, kendisiyle konuşan kişiye bakarak,“Bunu

şimdiye kadar benden başka kimse duymadı. Oldukça korkunç," dedi. Bunu, doğal olarak, kendi anlatacağı hikâyeye yüksek bir değer biçmek için söylemişti. Arkadaşımız, usulüne göre, gözle-rini bize çevirerek zaferine hazırlandı ve, "Bu, her şeyin ötesinde. Bildiğim hiçbir şey ona dokunamıyor," dedi.

"Çok korkutucu olduğu için mi," diye sorduğumu hatırlıyorum.

Bunun o kadar basit olmadığını söyler gibi oldu. Bunu söylemek için gerçekten zarar görülmüş olması ge-rektiğini ima etti. Ellerini gözlerine götürdü; yüzünü ek-**şitti.**

"Ürkütücü ve korkunç olduğu için," dedi.

"Ooo, ne kadar müthiş," diye haykırdı kadınlardan biri.

Kadına hiç aldırmadı. Bana baktı; ama beni gör-müyordu. Dikkati kendi söylediklerindeydi.

"Çirkin, korkutucu ve acı verici olduğu için," dedi.

"O zaman oturun ve anlatmaya başlayın," dedim.

Ateşe doğru döndü; bir kütüğü tekmeledi ve bir an için tahta parçasına baktı. Sonra tekrar bize döndü-**ğünde, "Anlatmaya başlayamam. Şehre gitmem** gereki-yor," dedi. Hep birden **uğultular ve suçlamalar** gelmeye başladı. Sonra, "Hikâye kilitli bir dolapta duru-yor. Yıllardır dışarı çıkarılmadı. Yardımcıma mektup ya-zıp anahtarı mektubun içine iliştirebilirim. Paketi buldu-**ğu zaman da gönderir,**" diye açıkladı. Bunu, yardım istemek için çekinmeden ortaya atmış gibi gelmişti bana. Kışın simgesi olan kalın bir buz kütlesini kırdı eliyle. Uzun bir sessizlik oldu. Diğerleri, hikâyenin ertelenmesine içerlemişlerdi. Beni etkileyen ise sadece onun vicdanıydı. En kısa zamanda yardımcısına yazması ve bize hemen anlatması için ısrar ettim. Sonra da bu deneyimin kendi yaşadığı bir olay olup olmadığını sordum. Bu soruya cevabı hazırdı. "Tanrı'ya şükür, hayır!"

"Peki, hikâyenin kaydı sana mı ait? O yazıyı sen mi yazdın?"

"Bende kalan izlenimden başka hiçbir şey bana ait değil. Onu buraya koydum," diyerek kalbine hafifçe vurdu. "Ve hiç kaybetmedim," dedi.

"O zaman bu yazı..."

"Eski, solmuş bir mürekkeple; dünyanın en güzel eliyle yazıldı." Tekrar ateşe doğru döndü. "Bir kadının eliyle. Yirmi yıl önce öldü. Ölmeden önce bana sayfaları yolladı." Şimdi herkes onu dinliyordu ve tabii ki bu söy-lediklerini küçümseyen ya da içinden başka anlamlar çı-karmaya çalışan birileri mutlaka vardı. Konuşurken gül-müyordu; ama kızgın da değildi.

“Çok çekici bir kişiydi; ama benden on yaş büyüktü. Kız kardeşimin yatılı öğret-meniydi,” dedi yavaşça. “Onun mevkisinde, tanıdığım en tatlı bayandı. Her şeye değerdi. Bu olay çok uzun zaman önce oldu. Kolejde yatılı olarak okuyordum ve onunla, eve geldiğimin ikinci yazında tanıştım. O yıl eve çok git-tim. Güzel bir yıldı. Onun izinli olduğu zamanlarda bah-çede beraber gezintiler yapar ve konuşurduk: Beni olduk-ça etkileyen nazik konuşmalar... Ah, evet, sırıtmayın sa-kın. Ondan gerçekten çok hoşlandım ve onun da benden hoşlandığını düşündüğüm bu güne minnettarım. Eğer hoşlanmamış olsaydı bana söylemezdi. Bunu daha önce hiç kimseye söylememiş. Bunu bana da hiç söylemedi; ama emindim. Görebiliyordum. Duyduğunuzda nedenini kolaylıkla tahmin edeceksiniz.”

“O şey çok korkutucu olduğu için mi?”

Beni düzeltmek için, “Kolaylıkla tahmin edeceksiniz,” diye tekrar etti. “Tahmin edeceksiniz.”

Ben de onu düzelttim, “Anlıyorum. Âşık olmuştu.”

İlk defa güldü. “Siz çok duyarlı birisiniz. Evet, âşıktı**;** âşık olmuştu. O ortaya çıkmadan hikâyesini anlatamadı. Ben gördüm ve o da benim gördüğümü gördü; fakat her ikimiz de bunun hakkında hiç konuşmadık. Zamanı ve yeri hatırlıyorum: Uzun ve sıcak bir yaz akşamüstü, çimenliğin köşesindeki kayın ağaçlarının gölgesinde. Tüyler ürperten bir sahne değildi; ama of...!” Ateşten uzaklaştı ve sandalyesine geri oturdu.

“Paketi perşembe sabahı mı alacaksınız,” diye sordum.

“Herhâlde ikinci postaya kadar gelmez.”

“O zaman akşam yemeğinden sonra.”

“Hepiniz benimle burada buluşacak mısınız,” deyip yine bize baktı. “Hiç kimse gitmiyor mu?” Sesi nere-deyse umutluydu.

“Herkes kalıyor!”

“Ben kalıyorum... Ben de kalıyorum,” diye hay-kırdılar gidişleri önceden belirlenmiş olan bayanlar. Ba-yan Griffin biraz daha fazla ışığa ihtiyaç duyulduğunu belirtti. “Âşık olduğu kişi kimdi?”

“Hikâye söyleyecektir,” diye tahmin ederek cevap verdim.

“Of, hikâyeyi bekleyemem!”

“Hikâye açıkça ya da yüzeysel bir şekilde söyle-meyecek,” dedi Douglas.

“O zaman kime âşık olduğunu nasıl anlayacağız ki?”

“Siz söylemeyecek misiniz, Bay Douglas,” diye sordu biri.

Tekrar ayağa kalktı. “Evet, yarın. Şimdi uyumaya gitmem gerekiyor. İyi geceler.” Ve hızla, yanına bir mum alıp, bizi biraz şaşırtarak gitti. Büyük, kahverengi salonun sonundan, basmaklardaki ayak seslerini duyduk. Bunun üzerine Bayan Griffin, “Bayanın kime âşık olduğunu bilmiyorsam bile, Douglas’ın kimi sevdiğini kesinlikle biliyorum,” dedi.

“On yaş büyüktü,” dedi kocası.

“O yaşta bu o kadar da büyük bir engel değildir! Ama ağzını sıkı tutması oldukça kibar bir davranış.”

“Kırk yıl,” diye hatırlattı Griffin.

“En sonunda patlak verdi.”

“Bu patlak veriş perşembe gecesi büyük bir olay yaratacak,” diye yanıt verdim ve herkes bu düşünceme o kadar katılmıştı ki, bu söz üzerine, diğer bütün her şeye olan ilgimizi yitirmiştik. Son hikâye, eksik ve sadece bir serinin başlangıcı gibi olmasına karşın, anlatılmıştı. El sı-kıştık, birinin ricası üzerine mumları yaktık ve yatmaya gittik. Ertesi gün, içinde anahtar bulunan bir mektubun ilk postayla Douglas’ın Londra’daki dairesine gittiğini bi-liyordum. Fakat bu bilginin yayılmasına rağmen ya da belki de yayılması sebebiyle, Douglas’ı, akşam yemeğin-den sonraya kadar -aslında umutlarımızın doruğa ulaştı-ğı, yoğun duygularımızın en uygun zamanı olan akşa-müstüne kadar- yalnız bıraktık. Sonra tam bizim istediği-miz gibi dili çözüldü ve gerçekte neden böyle davrandığı-nı açıkladı. Bunu, yine bir önceki akşam merak duyduğu-muz yerde, salondaki şöminenin başında öğrendik. Görü-nüşe göre, bize okumaya söz verdiği öykü, birkaç sözcük-le ön giriş yapabilecek bir zeka gerektiriyordu. Burada, açık söyleyeyim ki, şimdi anlatacağım öykü çok sonradan kendi yaptığım kopyadan alınmadır. Zavallı Douglas ölme-den önce el yazmasını bana verdi. Yazı, ona üçüncü gece ulaştı ve aynı yerde, dördüncü gece, oldukça etkileyici bir şekilde bu öyküyü küçük topluluğumuza okumaya başladı. Gidecek olan, fakat kalacaklarını söyleyen bayanlar, Douglas’ın önceden yapmış olduğu ayarlamalar sonucu gitmek zorunda kaldılar. Fakat bu, küçük dinleyici kitlesini daha yoğun ve seçkin bir hâle getirdi; herkesi şöminenin başında toplayıp ortak bir korku yarattı.

Görünüşe göre, el yazması, hikâye başladıktan sonra devreye giriyordu. Taşralı fakir bir papazın en küçük kızı olan, Douglas’ın eski bir arkadaşı, yirmi yaşındayken, yatılı öğretmen olarak ilk kez hizmete başladığı sırada, kişisel olarak bir ilana yanıt vermek için aceleyle Londra’ ya gelmiş ki

zaten bu ilan sayesinde, ilanı veren kişiyle de kısa bir yazışma yapmış. Harley Caddesi'ndeki bire, bu kişiyle tanışmaya gitmiş. Kız tanıştığı bu kişiden çok etkilenmiş. Patron, bir beyefendi; hayatının baharında bir bekârmış. Hampshire Papaz Evi'nden çıkıp gelen bu çekingen ve tedirgin kızın önünde duran kişi, sadece rüyalarda ya da eski bir romanda görülebilecek cinsten bir şahsiyetmiş.

Herkes onun tipini kolaylıkla anlayabilir. Hiçbir zaman mutlu bir sonu yoktur. Adam yakışıklı, cesur ve sevimli; saygılı, neşeli ve nazikmiş. Görkemi ve mükem-melliğiyle kızı kaçınılmaz bir şekilde büyülemiş; fakat kı-zı en çok etkileyen ve sonradan gösterECEĞİ o cesareti sağ-layan şey, adamın bütün bu olayı sanki ona bir iyilik ya-pıyor gibi gösteriyor olmasıymış. Minnettar bir şekilde kaçırmaması gereken bir zorunluluk gibi. Kız, onu zen-gin; fakat aynı zamanda da korkutucu derecede savurgan biri olarak düşünmüş. Onu hep en son moda kıyafetler içinde görüyormuş. Hep kaliteli giyinirmiş. Pahalı alışkan-lıkları ve kadınları büyüleyen yönleri varmış. Şehirdeki evi, seyahatleri sırasında topladığı ganimet ve av ödülle-riyle doluymuş. Ama kızın çalışmasını istediği yer, kırsal kesimde, Essex'te bulunan, ailesinden kalma eski bir evmiş.

Ailesinin Hindistan'da ölümü üzerine, biri erkek biri kız iki küçük yeğeni ve iki yıl önce savaşta kaybettiği asker erkek kardeşiyle bir başına kalmış. Bu çocuklar, içinde zerre kadar sabır olmayan ve doğru deneyimler-den yoksun, yalnız bir adamın eline bakıyorlarmış. Adam kendi açısından, hiç şüphesiz, onlar için çok endişeleniyormuş ve elinden ne geliyorsa yapmış. Onları, kalabilecekleri en iyi yer olarak düşündüğü kır evine yollamış ve onlar için bulabildiği en iyi bakıcıları tutmuş. Ne zaman müsait olursa, nasıl olduklarına bakmak için kendi hizmetkârlarıyla birlikte çocukların yanına gidermiş. Garip olan şey, çocukların başka hiç akrabasının olmaması ve adamın kendi işlerinin de bütün zamanını alıyor olmasıymış. Onları sağlıklı ve güveli olan Bly'a emanet etmiş; kurdukları bu küçük kurumun başına da, daha önceden annesine bakmış, mükemmel biri olan Bayan Grose'u koymuş. Bayan Grose, şimdi evin bakımından sorumluymuş ve bazen de küçük kızla ilgileniyormuş. Kendi çocuğu olmamasına rağmen kıza aşırı düşkünmüş. Yardım edecek bir sürü insan varmış; ama tabii ki tüm yetkiler, yatılı öğretmen olarak gidecek olan genç bayana ait-miş. Yatılı öğretmenin ayrıca, bir dönem için okula gitmiş ve tatilin başlamasına yakın her gün eve gelecek olan kü-çük oğlana da bakması gerekiyormuş. Yaşının küçük

olmasına rağmen okula gönderilmesinden başka ne yapılabilirmiş ki? Daha önce çocuklara bakması için genç bir bayan gel-miş; ama onu talihsiz bir şekilde kaybetmişler. Onlarla ol-dukça iyi geçiniyormuş. Saygıdeğer bir insanmış. Fakat garip bir şekilde öldükten sonra, küçük Miles için okula gitmekten başka bir seçenek kalmamış. O zamandan beri Bayan Grose, Flora'ya elinden geldiğince bakıcılık yap-mış. Onun haricinde evde, hepsi saygıdeğer insanlar olan bir aşçı, bir hizmetçi, sütçü bir kadın, yaşlı bir seyis ve bir bahçıvan varmış.

Douglas bize olayın başını anlatıyordu ki topluluktan biri,“Peki önceki yatılı öğretmen neden ölmüş? Çok saygı gördüğünden dolayı mı,” diye sormuş.

Arkadaşımızın cevabı hazırdı: “Bu, sonradan açığa çıkacak. Vaktinden önce söyleyemem.”

“Affedersiniz; ama zaten bunu yapmıyor mu-sunuz?”

“Ondan sonra gelenin yerinde olsaydım,” dedim. “Görevin...”

“Hayati tehlikesi olup olmadığını mı sorardınız?” Douglas düşüncemi tamamladı. “Bu sorunun cevabını da öğrenmek istedi ve öğrendi. Ne öğrendiğini yarın duya-caksınız. Bu arada, doğal olarak, bu manzara onu biraz korkutmuştu. Genç, güvensiz ve gergindi. Yapması gere-ken önemli görevleri vardı ve büyük bir yalnızlık da ona eşlik edecekti. Tereddüt etti; danışmak ve düşünmek için birkaç gün istedi. Fakat önerilen maaş kendi makul sınırı-nı çok aşmıştı. İkinci görüşmesinde ikna oldu ve işe alın-dı.” Douglas bunları söyledikten sonra durakladı ve, “Bu durumun ahlaki sonucu tabii ki, görkemli genç adamın kadını baştan çıkarmış olmasıdır. Kadın ona yenilmişti,” dedi.

Ayağa kalktı ve bir önceki gece yaptığı gibi ateşin önüne gitti; ayağıyla bir kütüğü oynattı ve bir an için sırtı bize dönük bir şekilde ayakta durdu, “Kadın onu sadece iki kez görmüştü,” dedi.

“Evet, ama bu sadece ihtirasının bir yansıması.”

Bu şaşkınlığım üzerine Douglas bana döndü, “İhtirasının yansıması mı? Ama yenik düşmeyenler de olmuştu,” diye devam etti. “Kadına açık açık bütün zorlukları, bazı adaylar için şartların güç olduğunu anlatmıştı. Çoğu kişi nedense korkmuştu bu işten. Bu durum aptalca ve garip geliyordu. Ayrıca bütün bunlar sadece adamın yüksek mevkisi yüzündendi.”

“Yani?”

“Yani adamın başını hiçbir zaman derde sokma-malıydı. Ama hiç, hiçbir zaman. Ne bir şey dileyebilir, ne bir şeyden yakınabilir ne de bir şey hakkında yazabilirdi. Bütün sorunları kendi çözümlemeli, bütün parayı adamın avukatlarından almalı; her şeyi üstlenmeli ve onu rahat bırakmalıydı. Bunu yapacağına söz vermiş. Bu sıkıntısını ortadan kaldırdığı için de bir an için adamın kendi elini tuttuğunu ve bu özveri için kendisine teşekkür ettiğini söyledi bana. O zaman bile kendini bir ödül almış gibi hissetmiş.”

“Fakat bütün ödülü bu muymuş,” diye sordu ba-yanlardan biri.

“Onu bir daha hiç görmemiş.”

“Of,” dedi bayan. Bu sözünden sonra arkadaşımız bizi yine hemen terk ettiği için konu ile ilgili söylenmiş son sözdü bu. Ertesi gece, şöminenin kenarında, rahat bir sandalyede, Douglas, solmuş kırmızı kapaklı, ince, eski moda, kenarları yaldızlı albümü açtı. Bütün hikâye bir ge-ceden fazla sürdü; ama ilk fırsatta aynı bayan başka bir soru sordu. “Konu başlığınız ne?”

“Yok.”

“Ah, bende var,” dedim. Fakat Douglas, beni dik-kate almadan, net bir şekilde okumaya başladı. Sanki ya-zarın kaleminin güzelliği kulaklara yansıyordu.

-1-

Başlangıçta, ardı arkası kesilmeyen tedirgin dü-şünceleri hatırlıyorum. Doğru ve yanlış iniş çıkışların beynimde zonklayışını. Patronun ricasını yerine getirmek için şehre geldikten sonra, birkaç günü kötü geçirdim. Yine kendimi şüphe içinde buldum. Gerçekten büyük bir hata yapmış gibi hissediyordum. Bu ruh hâli içinde yolda giderken zamanımı at arabasının içinde sallanarak geçirdim. Araba beni, çalışacağım evden gönderilen aracın beni alacağı durağa bırakacaktı. Bu, bana söylendiğine göre, patron tarafından emredilmişti ve bir haziran akşamüstü bitiminde ferah bir

yolculuk beni bekliyordu. Yaz sıcaklığının bana arkadaşça hoş geldin dediği bir yere doğru bu kadar güzel bir günde ve bu saatte arabada gitmek... Bütün bunlar cesaretimi arttırdı. Sanırım beklediğim ya da korktuğum şeyden ötürü o kadar hüzünlenmiştim ki karşımda beni selamlayan bu güzellikler beklentimin aksine güzel bir sürpriz oldu. Daha memnun edici bir izlenim ise, evin geniş ve parlak ön cephesi, cephenin açık camları, temiz perdeleri ve dışarı bakan bir çift bayan hizmetliydi. Çimenliği ve canlı çiçekleri hatırlıyorum. Çakıl taşlarının üzerinde giderken arabanın tekerleklerinin çatırdamasını ve üzerine, masmavi gökyüzünde ses çıkaran kargaların üşüştüğü ağaç tepelerini. Manzaranın, benim kendi fakir evime nazaran çok farklı bir güzelliği vardı. Kapıda hemen, küçük bir kızın elinden tutmuş, bana nazik biri gibi gelen bir sivil belirdi. Yüksek mevkide biri, evin hanımı ya da seçkin bir ziyaretçi gibi görünüyordu. Harley Caddesi’nde bu yerle ilgili kısa bir fikir edinmiştim ve bu fikir, evin sahibinin daha çok bir beyefendi olduğunu düşünmemi sağlamıştı. Sanki vaat ettiğinin daha da ötesinde bir deneyim yaşayacakmışım gibi gelmişti bana.

Ertesi güne kadar canımı sıkan hiçbir şeyle karşı-laşmadım; çünkü geri kalan zamanımı en genç öğrencim-le tanışmakla geçirdim. Bayan Grose’a eşlik eden küçük kız, o anda, sanki ona yakın olabilmek için bir servet ge-rekiyormuş izlenimini vermişti. Şimdiye kadar gördü-ğüm en güzel çocuktu. Sonradan, patronumun, kız hak-kında bana neden pek bir şey söylemediğini merak ettim. O gece çok az uyudum. Çok fazla heyecanlıydım ve bu kadar heyecanlı olmak da beni şaşırtıyordu. Bu şekilde davranılmak hislerime cömertlik katmıştı. Evin en iyile-rinden geniş, etkileyici bir oda, çift kişilik yatak, neredey-se hayal ettiğim türden desenli kumaşlar, ilk defa kendi-mi baştan aşağı görebildiğim uzunlukta aynalar... Her şey beni büyülemişti. Görevim az olmasına rağmen karşılı-ğında vaat edilenler olağanüstü çekiciydi. Odanın içi eş-yayla doluydu. Aynı zamanda, Bayan Grose ile iyi ilişki-ler içinde olmam gerektiğini anlamıştım. Zaten at araba-sında giderken bunu kara kara düşünmüştüm. Edindiğim izlenimler çok azdı; ama eğer Bayan Grose beni gördüğü-ne sevinmeseydi, gerçekten kendimi çok kötü hisseder-dim. Beni gördüğüne sevindiğini yarım saat içerisinde anladım. Basit, sade, çirkin, namuslu, sağlıklı bir kadın-dı. Kesin bir şekilde onun koruması altındaydım; ama o, bunu göstermekten

kaçınıyordu. Sonradan neden göster-mek istemediğini düşündüm biraz. Bunu derinlemesine ve şüpheyle düşünmek beni tedirgin etmişti.

Bu denli huzur veren neşeli görünümlü bu küçük kızla ilişki kurmakta sıkıntı yaşamayacağımı bilmek ra-hatlık vericiydi. Kızın melek gibi güzelliği, bazen sabah olmadan önce beni uykumdan uyandır**ır** ve odamın görü-nüş**ü** ve manzarası hakkında düşünmeme neden olurdu. Ben de açık penceremden sönük yaz şafağını seyreder; evin kalan bölümlerine görebildiğim kadarıyla bakar ve herhangi bir ses çıkması ihtimaline karşı, solan akşam ka-ranlığı esnasında, ilk kuşların şakımasını dinlerdim. Bir an için uzaktan zayıf bir şekilde, bir çocuğun ağladığını duyduğumu sandım ve tam oda kapımın girişinde hafif bir ayak sesi olduğuna inanmaya başlayacaktım ki, başka bir ağlama duydum. Fakat bu hayaller yeteri kadar belir-gin değildi ve sadece ışıkta ya da karanlıkta bana tekrar geri dönüyorlardı. Flora'ya bakmak, ona bir şeyler öğret-mek ve onu şekillendirmek gerçekten de yaşamımı mutlu ve yararlı kılabilirdi. Alt kattaki bu ilk karşılaşmadan sonra onun, geceleri benim odamda kendisi için hazırlan-mış olan küçük beyaz yatakta yatmasına karar verdik be-raber. Onun bütün bakımını üstlenmiştim. Benim kaçınıl-maz yabancılığım ve onun doğal çekingenliği nedeniyle sadece bu son seferlik Bayan Grose ile kalacaktı. Bu utan-gaçlığa rağmen gayet samimi, açık sözlü ve cesur davran-mıştı bana karşı. Rahatsız olduğunu hiç sezmedim. Raphael'in mutlu çocuklarından birini andıran derin, tatlı bir sakinliği vardı. Ben de bu sebeple beni çok yakında se-veceğine oldukça emin olmuştum. Bayan Grose'tan da hoşlanmıştım. Akşam yemeği için yüksek bir sandalyede bebek önlüğüyle oturan öğrencim ve dört uzun mum ile sofraya oturduğumda, ekmek ve sütün arasından bana neşeyle bakıyordu. Kendisine olan hayranlık ve merakımı hissediyordu. Flora yanımızdayken tabii ki birbirimize sadece güzel ve mutluluk verici bakışlarla bakıyor; anla-**şılmaz ve dolambaçlı imalar savuruyorduk.**

"Peki ya küçük oğlan? Flora'ya benziyor mu? O da Flora kadar olağanüstü mü," diye sordum.

Çocuğu şımartmamak lazım. "Oh bayan, daha da olağanüstü. Eğer Flora hakkında bu kadar iyi düşünüyor-sanız!" Elinde tabakla ayağa kalktı; bir ona bir bana sakin, huzurlu bakışlar fırlatan Flora'ya gülümsedi.

"Evet, eğer ben...?"

"Küçük bey sizi hemen etkileyecek!"

“Sanırım, zaten ben de buraya bunun için geldim: Etkilenmek için. Fakat korkuyorum.” Şunu ekleme ihtiyacı hissettiğimi hatırlıyorum. “Ben çok kolay etkileni-yorum. Londra’da da çok etkilenmiştim!”

Bayan Grose’un bu sözümü duyduğu anki geniş y**ü**zünü **şu an bile** görebiliyorum. “Harley Caddesi’nde mi?”

“Harley Caddesi’nde.”

“O zaman bayan, siz ilk değilsiniz ve son da ol-mayacaksınız.”

“Oh, hiçbir şekilde,”dedi, g**üldüm. “T**ek olduğumda ısrar etmiyorum. Öbür öğrencim, anladığım kadarıyla, yarın geliyor.”

“Yarın değil. Cuma günü bayan. O da aynı sizin gibi at arabasıyla, koruma eşliğinde gelecek. Sonra da sizin bindiğiniz arabaya binecek.”

Çocuğun aracının geldiği sırada, **kız kardeşiyle ber**aber onu karşılamamın yerinde ve aynı zamanda doğru olacağını derhâl dile getirdim. Bayan Grose da bu öne-rimi o kadar içtenlikle karşıladı ki, nedense, onun bu dav-ranışı bana güven verdi. Tanrı’ya şükür, fikirlerimiz he-nüz hiç çatışmamıştık! Her sorunun çözümünde birlik ol-malıydık. Evet, Bayan Grose orada olduğum için mut-luydu!

Ertesi gün hissettiğim şey, sanırım, buraya geli-**şimden dolayı hissettiğim neşeye karşı doğal bir tepki; terazinin ölçüsünün biraz fazla kaçmasından dolayı or**taya çıkmış önemsiz bir sıkıntıydı. Onların etrafında yü-rümenin, onlara bakmanın, onları kabullenmenin ve yeni şartlarıma alışma zorunluluğunun getirdiği bir sıkıntı. Benim kendimi hazırlamadığım genişlik ve ağırlıkları vardı. Kendimi biraz korkmuş bir ruh hâli içerisinde bul-dum; ama aynı zamanda kendimle gurur da duyuyor-dum. Çocuğun geleceğinin heyecanı ile, doğal olarak, dersler biraz kesintiye uğradı. Ben de görevimin ilk ola-rak, Flora’nın kalbini kazanmak ve beni tanımasını sağla-mak olduğunu olabildiğince nazik yöntemlerle belli et-tim: T**üm günümü** onunla **dışarıda geçirdim; bütün plan**-larımı onunla yaptım ve onun, sadece onun bana her yeri gezdirebileceğini belirttim. Bana her yeri adım adım, oda oda; komik, zevkli ve çocuksu konuşması eşliğinde gös-terdi ve bunun sonucunda, yarım saat içerisinde çok iyi dost olduk. Küçük olmasına rağmen, gezimiz boyunca ondan çok etkilenmiştim. Boş odalarda, renksiz koridor-larda; benim duraklamama neden olan eğri merdivenler-de gezinirken ve hatta başımın dönmesine yol açan eski bir kulenin tepesinde bile kendine güveni ve cesareti ye-rindeydi. Sabahları dinlediği müzik, soru sormaktan çok bana bir sürü şey anlatma

hevesi... Hepsi, hepsi beni ger**çekten büyülemişti. Gittiğimden beri Bly'ı hiç gezme**-miştim. Yaşlı ve daha bilgili oluşuma dayanarak şunu söyleyebilirim ki, artık gözüme küçük gözüküyordu. Fa-kat altın sarı saçları ve mavi elbisesiyle **küçük rehberimin önümde, köşelerde dans etmesi ve koridorlarda gürültü** yapmasıyla kendimi, içinde umut verici perilerin yaşadı-**ğı romantik bir şatodaymış** gibi hissettim. Garip olan, hi-kâye kitaplarının ve masalların renklerini çekip çıkaran küçük bir çocuğun böyle bir yeri bu hâle getirmiş olma-sıydı. Yani bu, sadece rüyasına dalıp gittiğim bir masal değil miydi? Hayır, büyük, çirkin, antika; ama gösterişli bir evdi. Hâlen yarı yenilenmiş yarı değerlendirilmiş eski bir binanın birkaç özelliğini de yansıtıyordu. Ben de, bu binanın içinde, **sürüklenen bir gemideki bir avuç insanın kayboluşuyla ilgili bir hayal kuruyordum. Yani garip bir şekilde buradan etkilenmiştim.**

-2-

Bu mektup, iki gün sonra, Bayan Grose'un dediğine göre, Flora ile birlikte küçük beyle buluşmaya gittiğimiz zaman eve gelmişti ve bana ertesi günün akşamüstü gösterilmiş olması da beni derinden telaşlandırmıştı. Dediğim gibi, ilk gün genel olarak kaygı vericiydi; ama bunun yavaş yavaş üstesinden gelmeye başlamıştım. O gün posta çantası geç geldi. İçinde benim için bir mektup vardı. Patronuma gelmişti ve üzerinde birkaç sözcük yazıyordu. Hâlen mühürlüydü. “Sanırım okul müdüründen geliyor ve okul müdürü çok sıkıcı bir insandır. Lütfen bu mektubu okuyun; gereğini yapın; ama sakın patrona haber vermeyin. Tek kelime bile söylemeyin,” dedi Bayan Grose. Büyük bir çabayla mührü açtım. Açılmamış mektubu odama götürdüm ve ancak yatağa girmeden önce okumaya kalkıştım. Fakat keşke sabaha kadar bekleseymişim; çünkü bu mektup ikinci bir uykusuz gece yaşamama neden oldu. Kimseye bir şey söylemedim. Ertesi gün sıkıntı

içerisindeydim ve en doğru olan davranışın Bayan Grose'a açılmak olduğuna karar verdim.

"Çocuk okuldan gönderildi demekle ne demek is-tiyor?"

O an fark ettiğim bir bakış attı bana. Sonra, açıkça, anlamsız bir ifadeyle attığı bakışı geri çekmeye çalıştı.

"Ama zaten çocukların hepsi?"

"Eve yollandı. Evet. Fakat sadece tatiller için. Miles bir daha hiç okula dönemeyecek."

Dikkatli bakışımın etkisiyle kızardı. "Onu almayacaklar mı?"

"Almayı kesinlikle reddediyorlar."

O an gözlerini benden saklamak için yüzünü yukarı kaldırdı. Gözlerinin yaşla dolduğunu gördüm. "Peki Miles ne yapmış?"

Tereddüt ettim. Sonra mektubu ona vermeye karar verdim; fakat mektubu almadan ellerini arkasına sak-ladı. Başını hüzünlü bir şekilde salladı. "Böyle şeyler ba-na göre değil bayan."

Danışmanım okumayı bilmiyordu! Bu hatamdan dolayı irkildim; kendimi kötü hissettim ve mektubu ona okumak için tekrar açtım. Bunu yaparken duraksadım; bir kere daha katladım ve cebime geri koydum. "Gerçek-ten çok kötü bir çocuk mu?"

Gözlerinde hâlen yaşlar vardı. "Okul müdürü böyle olduğunu mu söylüyor?"

"Ayrıntıya inmemiş. Sadece onu kesinlikle daha fazla okulda tutamayacaklarını belirtiyor. Bunun tek bir anlamı olabilir." Bayan Grose sessizce dinledi. Bana, bu-nun ne anlama geldiğini sormamak için kendini tuttu. Ben de olaya biraz daha anlam katmak ve onun, benim düşüncelerimi anlamasını sağlamak için konuşmaya de-vam ettim. "Yani Miles diğer çocuklara zarar veriyor."

Bu cümleyi duyduktan sonra birden parladı, "Küçük beyefendi! Zarar mı veriyor," dedi.

Bu sözünün arkasında, çocuğa duyduğu güvene olan inancı vardı. Ben de, çocuğu görmemiş olmama rağmen, korkularımın yersiz ve bu düşüncemin saçma olduğuna hemen inandım. O anda kendimi, arkadaşıma anlamsız bir şey söylerken buldum. "Zavallı, masum arka-daşlarına verdiği zarar!"

"Böyle acımasız şeyler söylemeniz çok kötü," diye haykırdı Bayan Grose. "Daha on yaşında bile değil."

“Evet,evet. Bu gerçekten de inanılmaz olurdu.”

Belli ki, bu itirafımı duyduktan sonra bana min-nettar kalmıştı. “Önce onu bir görün bayan. Sonra bana inanın!” Bu sefer onu görmek için daha da sabırsızlan-dım. Bu, ilerleyen saatlerde derinleşen ve neredeyse acıya dönüşen bir merakın başlangıcıydı. Bayan Grose, bende yarattığı etkinin farkındaydı ve beni ikna etme çabasına devam etti. “Küçük kıza da inanabilirsiniz. Kutsayın onu,” diye bir sonraki dakikada ekledi. “Kıza bakın!”

Döndüm ve on dakika önce okul odasında, beyaz bir kâ**ğıt, bir kalem ve düzgün çizilmiş yuvarl**ak *O*larla yalnız bıraktığım Flora’yı kapının eşiğinde gördüm. Öde-vini yapmak istemediğini kendi yöntemiyle ima ediyor-du. Şefkatli bir insan olduğumu düşünürcesine, çocuksu ışığıyla bana bakıyordu. Bayan Grose ile aramızdaki farkı görebilmek için bundan başka bir şeye ihtiyacım olamaz-dı: Kollarımdaki öğrencimi yakaladı ve gönlünü almak için öpücüklere boğdu.

Yine de, günün geri kalan kısmında, meslektaşım-la daha da yakınlaşabilmek için fırsatlar kolladım. Özellikle öğleden sonra, sanki kendini benden sakınıyormuş gibi hissettim. Hatırladığım kadarıyla ona merdivenlerde yetiştim. Aşağı kata beraber indik ve zemin katta bir eli-mi omzuna koyup onu tuttum. “Hani dün bana çocuğun hiç de kötü olmadığını söylemiştiniz ya, işte o sözünüzü bir güvence olarak kabul ediyorum.”

Başını geriye attı. Bu sefer kesinlikle ve dürüstçe bana karşı bir tavır takınmıştı. “Ah, hiç kötü değil. Numara yapmıyorum!”

Ben yine üzülmüştüm. “O zaman onu tanıyor-sunuz!”

“Evet, aynen öyle bayan, Tanrı’ya şükür!”

“Yani o çocuk hiç...?”

“Hiç kötü bir çocuk değil!”

Onu daha sıkı tuttum. “Yani onları bu yaramaz hâlleriyle seviyorsunuz.” Onun cevabına yetişerek, “Ben de onları o şekilde seviyorum,” diye hevesli bir şekilde d**üşüncemi vurguladım. “Ama kirletecek dereceye kadar değil...”**

“Kirletmek mi?” Bu ağır sözüm ona dokunmuştu.

Ben de, “Yani ahlaksızlık derecesini kabul edemem,” diye açıkladım.

Ne demek istediğimi anlayarak bana baktı; ama bu, onun garip bir şekilde gülmesine yol açtı. “Yani Miles’ın size ahlaksızlık edeceğini mi düşünüyorsunuz?” Bu soruyu o kadar küstah, alaycı bir tavırla gülerek

sormuştu ki, ben de bu söylediğimin saçma olduğunu anlamak için kendime biraz zaman tanıdım.

Fakat ertesi gün, gideceğim saat yaklaştığında, başka bir konuyu tesadüfen açtım. “Benden önceki bayan kimdi?”

“Son yatılı öğretmen mi? O da sizin gibi genç ve g**ü**zeldi. Neredeyse sizin kadar genç ve güzel. Sizin kadar, bayan.”

“O zaman umarım gençliği ve güzelliği ona yar-dımcı olmuştur!” Hatırlamaktan vazgeçtim. “Sanırım genç ve güzel seviyor!”

“Ah, evet, sever,” dedi Bayan Grose uzlaşırcasına. “O hep genç ve güzel sever!” Bunu söyler söylemez he-men cümlesinin devamını getirdi. “Yani o öyle seviyor. Beyefendi.”

Çarpılmışa dönmüştüm. “Fakat siz ilk olarak kim-den bahsetmiştiniz ki?”

Anlamsızca baktı; ama kendini toparladı. “Tabii ki ondan bahsetmiştim.”

“Beyefendiden mi?”

“Başka kimden olabilir ki?”

Başka bir kişinin olmadığı açıkça ortadaydı. Bir sonraki dakika, söylemek istediğinden fazlasını ima ettiğine dair düşüncem kaybolmuştu ve ona yalnızca bilmek istediklerimi sordum. “Benden önceki bayan, Miles’ta bir şeyler sezdi mi?”

“Yani ters bir şeyler mi? Hiç bahsetmedi.”

Vicdanım beni ele veriyordu; ama bunun üstesinden geldim. “Dikkat eder miydi? Ayrıntılara...”

Bayan Grose, **dürüst davranmaya çalışıyormuş gibi gözüküyordu. “Özel bir şeylere mi? Evet.”**

“Ama her şeye dikkat etmezdi herhâlde.”

Tekrar düşündü, “Bayan, o şimdi gitti. Dedikodu yapmayacağım,” dedi.

“Ne hissettiğinizi anlıyorum.” Cevap vermek için acele ettim ve bir dakika sonra, bu tavizin üstüne gitme-nin doğru olacağını düşündüm. “Burada mı öldü?”

“Hayır. Gitmişti.”

Bayan Grose’taki, beni bu ikileme sürükleyen şeyin ne olduğunu bilmiyordum. “ Ölmek için mi gitti,” diye sordum. Bayan Grose dosdoğru bahçeye baktı; fakat, do**ğal alarak, Bly’a işe alınan kişilerden neler beklendiğini öğrenmeye ha**kkım vardı. “Yani hastalandığını ve evine gittiğini mi söylemek istiyorsunuz?”

“Görünüşe göre, bu evde hasta değildi. Yıl sonunda, dediğine göre, evine dönmek için gitmişti. Yani kısa bir tatil için ki buna hakkı vardı. O gittikten sonra, burada kalmak için genç bir bayan geldi. Bir dadı. İyi ve akıllı bir kızdı. Öğretmenin yokluğunda her iki çocuğa da o göz kulak oldu. Fakat genç öğretmen bir daha gelmedi ve gel-mesini beklediğim sıralarda, beyefendiden, öldüğünü öğ-rendim.”

Konunun yönünü değiştirdim. “Peki ama **ölüm s**ebebi neydi?”

“Bana hiç söylemedi! Ama lütfen bayan,” dedi Ba-yan Grose. “**İşime geri dönmeliyim.”**

-3-

Kaygılarım yüzünden bana arkasını dönüşü, neyse ki, karşılıklı saygımızı etkileyecek bir tersleme değildi. Küçük Miles’i eve getirdikten sonra tekrar karşılaştık. Şaşkınlığım ve heyecanımdan ötürü her zamankinden daha samimiydi bana karşı. Duygularım o kadar yoğundu ki, çocuğun göz hapsinde tutulması gerektiğini söylemeye hazırdım. Bunu söylemek için biraz geç kalmıştım ve Miles’ı, at arabasının kendisini aşağı indirdiği evin kapısının önünde, ayağa kalkmış, bana hüzünlü bir şekilde bakarken gördüğümde, ilk andan itibaren kız kardeşinde hissettiğim aynı masumiyeti onda da hissettim. O da inanılmaz derecede güzeldi. Gençlik ihtirası hariç her şey onun varlığıyla silinip gidiyordu. Miles’ı o an ve daha sonra neden alıp kalbime yerleştirdiğimi bilmiyorum; ama bu, daha önce hiçbir çocukta aynı yoğunlukta hissetmediğim kutsal bir duyguydu. Dünyada aşktan başka hiçbir şey bilmediğini yansıtan olağanüstü bir havası vardı. Bu denli masumiyetin üstüne kara leke çalmak imkânsızdı. Onunla Bly’a geri döndükten sonra şaşkınlığım devam etti. O kadar sersemlemiştim ki, dolabımda kilitli duran korkunç mektuba bile artık öfkeli değildim. Bayan Grose ile özel olarak bir iki kelime konuşma fırsatı bulduğum zaman mektubun çok saçma olduğunu dile getirdim.

Beni hemen anladı, “Yani şu zalim suçlama mı,” diye sordu.

“Tek kelimesi bile doğru olamaz. Sevgili bayan, ona bir bakın!”

Miles’ın çekiciliğini keşfettiğimi anladığı için bana gülümsedi. “Sizi temin ederim ki bayan, ben başka hiç bir şey yapmayacağım! Peki siz ne diyeceksiniz,” diye der-h**â**l ekledi.

“Mektuba cevap olarak mı?” Kararımı vermiştim: “Hiçbir şey.”

“Peki ya amcasına?”

Cevabım hazırdı, “Hiçbir şey,” dedim.

“Peki çocuğun kendisine?”

Harikaydım. “Hiçbir şey.”

Önlüğüyle ağzını bir güzel sildi. “O zaman ben sizin yanınızdayım. Sonucu göreceğiz bakalım.”

“Sonucu göreceğiz,” diye hevesli bir şekilde tek-rarladım ve yemin etmek için elimi uzattım.

Elimi bir dakika tuttu ve diğer eliyle tekrar önlü-**ğünü silkeledi. “Bu özgürlüğü kullanmama izin verir mi**-siniz, bayan?”

“Beni öpme özgürlüğünü mü? Tabii ki!” Bu iyi yaratığı kucakladım ve iki kız kardeş gibi sarıldıktan sonra, kendimi daha güçlü ve dirençli hissettim.

Geriye dönünce, kabul ettiğim bu duruma hayretle bakıyorum. Yardımcımla olayın sonunu görmenin yü-kümlülüğünü üstlenmiştim ve görünüşe göre aşırıyı, uzaklığı ve bu işin zor taraflarını yok eden bir büyü al-tındaydım. Büyük bir aşk ve merhamet dalgası tarafın-dan havaya kaldırılmıştım. Belki cahilliğimden, belki ka-famın karışık olmasından ya da kibirimden dolayı, eğiti-mi dünyaya göre çok gerilerde kalmış bir çocukla başa çı-kabileceğim düşüncesi aklıma yatmıştı. Şu an bile ona ta-til bitiminde ve dersleri başladığında ne demeyi planladı-**ğımı hatırlayamıyorum. O büyüleyici yaz, dersleri benim**-le yapmasını kararlaştırdık; fakat şimdi, haftalar boyunca asıl dersi ben aldım. Bir**çok şey öğrenmiştim. Hiçbir şey küçük, boğucu yaşamımda verdiğim derslere kesinlikle benzemiyordu. Eğlenmeyi ve hatta eğlendirmeyi ve yarı**nı düşünmemeyi öğrenmiştim. Bir bakıma, aslında ilk defa kendime ait alanı, havayı ve özgürlüğü tadıyor; ilk defa yazın müziğini ve doğanın gizemlerini keşfediyordum. Sonra bir de ödül vardı ve ödül tatlıydı: Bir tuzaktı. Hayal gücüme, duyarlılığıma belki de kibirliliğime ya da içimde bana heyecan veren her neyse ona karşı tasarlanmamış, derin bir tuzak. Bütün bunları

anlatmanın en iyi yolu, **görevimi aksattığımı söylemek**tir sanırım. Bana hiç zorluk çıkarmıyorlardı. Olağanüstü naziktiler. Bu inişli çıkı**ş**lı hayatın -çünkü hayat hep inişli çıkışlıdır!- onlara nasıl davranacağını, onları nasıl kıracağını düşünüp durduğumu hayal meyal hatırlıyorum. Sağlık ve mutluluk üzerlerinde yeşeriyorlardı. Doğru olan her şeyin çevrelerini kuşattığı ve koruduğu iki küçük asilzadeden -aynı kandan olan iki asilzadeden- sorumlu olsaydım, düşünceme göre, yıllar sonra onların yaşayabilecekleri tek yer, asillere özgü romantik ve muazzam genişlikteki bahçe ve parklar olurdu. Her şey sessizlik içinde gelişiyordu. İçinde bir şeyin toplandığı ya da sindiği sessizlik. Deği**şim, aslında, bir canavarın aniden ortaya çıkıvermesine benz**iyordu.

İlk haftalarda günler çok uzun geliyordu. Genel-likle, kendi deyimimle, bana *kendi zamanımı* veriyorlar-dı. Bu zaman, öğrencilerimin yemek yemeğe ya da yat-maya gittikleri zamandı. Öğrencilerimi çok sevmeme rağ-men, **günün en sevdiğim zamanı buydu. Her şeyden önce ışı**kların sönüşünü ya da gün batımını; kırmızı gökyü-zünde yaşlı ağaçlarda öten kuşların son seslerini seviyor-dum. Bu saatlerde bu yerin güzelliğinin ve soyluluğunun keyfini çıkarıyordum; beni neşelendiren, mutlu kılan top-rağa basmaya sıra geliyordu. Bu dakikalarda kendimi sa-kin ve huzurlu hissetmek bana büyük bir zevk veriyordu. Hiç şüphesiz sağduyumla, iyi niyetimle ve dürüstlüğüm-le onları memnun etmek de oldukça keyif vericiydi. Kendimi olağanüstü genç bir bayan gibi görmeye başlad**ığı**mı ve bunun, onların yanında daha da belirginleştiğini söyleyebilirim. Yani, ilk belirtilerini gösteren olağanüstü olaylara karşı tavır takınmak için olağanüstü olmam gere-kiyordu.

Çocukların odalarına çekildiği ve benim de gezin-mek için dışarı çıktığım bir öğleden sonraydı. Bu gezinti-ler sırasında aklıma gelen ve kesinlikle dikkate değer olan düşüncelerden biri de, biriyle tanışmanın büyüleyici hi-kâyeler kadar çekici olabileceği fikriydi: Patikanın sonun-da biri beliriveriyor ve karşımda duruyor; bana gülümsü-yor ve başını sallıyor. Bundan fazlasını istemiyordum. Sa-dece bilmesini ve bilip bilmediğini öğrenmek için de yü-zündeki o nazik ışığı görmek istiyordum. Bu gezintim sı-rasında, uzun bir haziran günü sonunda, fidanlık arasın-dan çıktığım vakit evin manzarası karşısında duraksa-dım. Beni o an durduran ve şaşırtan şey hayalimin gerçek oluşuydu. Orada duruyordu! Ama çok yukarıda; çimenli-**ğin ötesinde. İlk gün Flora’nın bana bu yeri tanıtırken kı-**

lavuzluk ettiği sırada üstüne çıkt**ığı kulenin tepesinde. İki tane kule vardı ve ikisi de farklıydı: Biri eski diğeri yeniy**-di. Kare biçiminde, çirkin ve etrafı mazgallarla çevrilmiş-ti. Evin iki ucunu kuşatıyordu. İki kulenin de birbirinden tamamen ayrık durmaması ve fazla gösterişli olmaması türünden mimari aksaklıklar da, bir dereceye kadar, şim-diki zamanda onların, hatırı sayılır bir geçmişi olan ro-mantik dirilme çağından kalma olduğunun kanıtıydı. Ku-lelere hayran kalmıştım ve onlarla ilgili hayaller kurmuş-tum; çünkü özellikle akşam karanlığında, daha uzun gö-züktükleri sırada, mazgalları da daha **çekici oluyordu. Fa**-kat o cisim, her yerde görmeyi isteyeceğim türden bir şey değildi.

Bu şeklin, berrak alaca karanlıkta, birinci ve ikinci şaşkınlığımın etkisiyle, heyecanımdan ötürü bana iki farklı soluk aldırdığını hatırlıyorum. İkinci şaşkınlığım, ilk gördüğüm şeyin büyük bir yanılsama olduğunun algı-lanışıydı: Göz göze geldiğim adam tahmin ettiğim kişi değildi. O an üzerime, bu yanılsamanın yarattığı sersem-lik çöktü. Issız bir yerde, tanınmayan genç bir adam, bir kadın için korkulacak bir şeydir ve yüz yüze geldiğim ci-sim de, tanıdıklarımın ve zihnimdekinin en ufak tefek olanıydı. Harley Caddesi'nde görmemiştim. Hiçbir yerde görmemiştim. Bunun da ötesinde, bulunduğum yer, ga-rip bir şekilde ve görüntüsünün gerçekliğiyle, o dakika-da, ıssızlaşmıştı. O an hissettiğim bütün duygular şu an tekrar geri geliyor: Sanki bütün sahne ölümle kavruluyor-du. Şimdi yazarken bile bütün seslerin yok olduğu, şid-detli sessizliği duyabiliyorum. Ekin kargalarının masma-vi gökyüzünde çıkardıkları sesler kesilmişti; saatin sesi, o dakika için, kaybolmuştu. Benim gördüğüm garip deği-**şiklik haricinde doğada h**içbir şey değişmemişti: Güneş hâlen gökyüzünde duruyordu; hava temizdi ve mazgal-lardan bana bakan adam çerçevedeki bir resim kadar ke-sindi. İşte bu şekilde, olağanüstü bir çabuklukla, olabile-cek ve olamayacak her insanı düşündüm. Kendi kendime adam**ın kim olduğunu sorgulayabileceğim** ve birkaç sani-ye içerisinde daha fazla şeyin yoğun mucizesini hissede-bileceğim kadar uzun süre karşı karşıya kalmıştık.

Bazı şeyler göz önünde bulundurulacak olursa, en büyük soru, ya da sorulardan biri, bu durumun ne kadar sürdüğüdür. Varlığından haberdar olmadığım bir insanı evin içindeyken görebildiğim bir düzine fırsat yakaladım; ama hiçbiri diğerinden farklı değildi. Ve tabii en önemlisi, onu ne zamanlar gördüğümdü. Görevimin benden böyle bir varlık ve böyle bir kişi olmadığını kabul etmemi iste-diği zaman zarfındaki kızgınlığım

sırasında görüyordum onu. Bu hayalet, sanki beni düzeltmek; kendi varlığıyla solan ışıkta beni incelemek için bana görünüyordu. Hatır-ladığım kadarıyla, şapka takmıyor olmasının da yaratmış olduğu garip bir özgürlük hissi seziyordum. Birbirimize seslenmek için çok uzaktaydık; ama aramızdaki karşılıklı bakışmanın doğal sonucu olan meydan okuyuş, kısa bir süreliğine de olsa sessizliği bozar gibiydi. O sırada, evin bir kenarında, iki eli de mazgalın üzerinde dimdik duru-yordu. Beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Onu, şimdi bu yazıyı yazarken gördüğüm harfler kadar net gördüm. Sonra, tam bir dakika sonra, bu gösteriye bir şeyler kat-mak ister gibi, bana zalimce bakarak, yavaşça yerini de-**ğiştirdi.; kürsüdeki diğer köşeye yöneldi. Evet, bu geçiş esnasında gözlerini benden hiç ayırmadığını çok güçlü bir şekilde hissettim. Giderken elini, bir mazgaldan diğe**-rine sür**ündürdü. Öbür köşede durdu ve hâ**len gözü be-nim üzerimdeydi. Sonra diğer tarafa döndü. Bütün bildi-**ğim bu kadar.**

-4-

Daha fazlası için beklemediğimden değil; derinden sarsıldığım için gitmişti. Bly’ın bir gizemi mi vardı? Udolpho’nun ya da adından söz edilmeyen, gizli bir yere hapsedilmiş deli bir akrabanın gizemi. Ne kadar zaman böyle düşündüğümü ya da merak ve korku karmaşasının ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Onu gördüğüm yerde donup kalmışım. Sadece eve girerken karanlığın çöktüğünü hatırlıyorum. O anki heyecan beni duraksatmış ve şaşırtmıştı. Evin etrafında daire çizerek üç mil yürüdüm. Bu olaydan o kadar etkilenmiştim ki tarif bile edemem. Olayın en olağanüstü bölümü de, ki zaten her şey olağanüstüydü, salonda Bayan Grose ile karşılaşacağımı biliyor olmamdı. Şimdi düşündüğümde bu manzara tekrar karşıma geliyor: Eve geri döndüğümde lamba ışığı altında parıldayan, portreli ve kırmızı halıyla kaplı, geniş, beyaz aynalı alanın bende bıraktığı izlenimi ve arkadaşımın beni özlediğini söylerkenki şaşkın yüzünü hatırlıyorum. Benim

onu orada bilinçli bir şekilde beklediğimden habersiz, endişesi yatışmış, beni karşısında görünce rahatlamıştı. Onun sakin yüzünün beni bu kadar etkileyeceğini önceden tahmin edememiştim. Dışarıda gördüğüm şeyin önemini ölçtüm ve ona bundan bahsedip bahsetmemek konusunda tereddütte kaldım. Bütün hikâyenin en tuhaf yanı da, esas korkumun şimdi başlıyor olmasıyla arkadaşımı koruma içgüdümün bir oluşu gerçeğiydi. Bu yüzden, şık salonda gözleri bana dikilmiş olan arkadaşıma, o anda, bu köklü değişikliğe ulaşamamam ve sözcüklere dökememden dolayı, geç kalışımla ilgili üstü kapalı bir bahane uydurdum. Gecenin güzelliğini, yoğun çiyi ve ıslak ayaklarımı bahane göstererek en kısa zamanda odama gittim.

Başımdan bir olay geçmişti. Çok tuhaf bir olay. Her gün bazı saatler ya da en azından bazı dakikalar, **gö**-revlerimi bile aksatıp kendimi odaya kapatıp düşünüyor-dum. Henüz fazla gergin değildim; ama daha da fazla ge-rileceğim düşüncesini taşımak beni sinirlendiriyordu; çünkü şimdi kabul etmem gereken gerçek, basit ve net olarak, açıklanamaz bir şekilde karşılaştığım ziyaretçiyle ilgili hiçbir sonuca varamamam ve bundan dolayı da en-dişe duyduğum gerçeğiydi. Geçirdiğim şok bütün duy-gularımı keskinleştirmiş olmalı. Üç günün ve aşırı dikka-tin sonucunda, hizmetkârlar tarafından denenmediğime ve herhangi bir *oyun*un objesi de olmadığıma emindim. Bildiğim her neyse, etrafımdaki kimse bilmiyordu. Ama mantıklı tek bir sonuç vardı: Biri özgürlüğü gereğinden fazla kullanıyordu. Bunu, kendimi odaya kilitleyip tekrar tekrar söylüyordum. Hepimiz, ortaklaşa, bir haneye teca-vüz konusu oluyorduk. Eski evlere meraklı bir ziyaretçi, kendine manzaranın en güzel gözüktüğü köşeyi seçmiş bakınıp duruyor. Bana cesur, sert bir bakış atmış olsaydı, bu onun düşüncesizliği olurdu. En iyisi onu bir daha hiç-birimizin görmemesiydi.

Benim gibi, **işinden başka hiçbir şeyi gözü görme**-yen biri için, kabul ediyorum ki, bunu söylemek o kadar da yerinde bir şey değildi. **Çekici işim**, sadece Flora ve Miles ile olan yaşamımdı ve onlar için hayatımı tehlikeye atmaya hazırdım. Küçük sorumluluklarımın çekiciliği, beni korkularımın gereksiz olduğuna inandıran ve kale-mimin olası sönük yazısı yüzünden nefrete iten sabit bir eğlenceydi. Yazı sönük falan değildi ve uzun öğütler de yoktu. Bu kadar mükemmel bir iş nasıl çekici olmazdı ki? Çocuk odasının öyküsü ve okul odasının da şiirselliği vardı. Tabii bununla sadece kurmaca ve şiir çalıştığımızı kast etmiyorum. Sadece öğrencilerimin ilham kattığı bu ilgiyi başka türlü açıklayamayacağımı söylüyorum. Yatılı bir

öğretmen için bir mucizedir bu. Bütün rahibeleri bu mucizeye tanık olmaya çağırıyorum! Onlara, gittikçe alış-mak yerine, yeni şeyler keşfettiğimi söylemeden bunu na-sıl açıklayabilirim? Kesinlikle bu keşiflerin sona erdiği bir zaman vardı: Derin anlaşılmazlıklar, Miles'ın okuldaki davranışlarının etrafını çevrelemeye devam etti. Bu gi-zemle sancısız bir şekilde yüz yüze gelmem gerektiğini fark ettim. Belki, tek kelime etmeden, onun kendisinin bi-tirdiğini söylemek daha gerçeğe yakın olurdu. Miles bü-tün görevi anlamsız hâle getirdi. Kararım, orada masumi-yetinin kızarttığı güllerle çiçek açtı: O sadece bu küçük, korkutucu ve kirli okul dünyası için çok iyi ve adildi. Za-ten bunun bedelini de ödemişti. Bu tip farklılıkların ve kalite üstünlüklerinin her zaman, içinde aptal, çıkarcı müdürlerin de bulunduğu çoğunluk tarafından, şaşmaz bir şekilde kinle karşılandığını açıkça belirttim. Her iki çocuğun da içinde, nasıl açıklasam, onları kişisellikten uzaklaştıran, kesinlikle cezalandırılamayacak bir naziklik vardı. Bu, onların tek suçuydu ve Miles'ı hiçbir zaman mahvedememişti. Ahlaki açıdan kendilerine pay çıkara-mayacak bir öykünün melekleri gibiydiler! Küçük bir ço-cuğu bazen kısıtlamak gerekir; ama Miles'ın içinde olağa-nüstü hassas bir şey vardı. Şimdiye kadar tanıdığım ken-di yaşıtı çocuklardan çok daha fazla mutluydu. Bu hâli, beni her geçen **gün biraz daha şaşırtıyordu**. Bir saniye için bile acı çekmemişti. Bunu, bu zamana kadar hiç ceza-landırılmamış olmasına yordum. Eğer yaramaz bir çocuk olsaydı yakalanırdı ve ben de bunu fark ederdim; bunun izini görürdüm. Hiçbir şey fark etmedim ve görmedim, bu yüzden benim gözümde o bir melekti. Okulundan hiç konuşmadı; hiçbir arkadaşından ya da bir öğretmeninden bahsetmedi ve ben de, kendi açımdan, onların konusunu açmaya iğreniyordum. Tabii ki büyünün etkisi altınday-dım ve bunun en güzel yanı da, o zaman bile, bunun etki-sinde olduğumu kesin kez bilmemdi. Fakat kendimi bü-yüye teslim etmiştim. Bu büyü, herhangi bir acıya karşı panzehirdi ve benim birden fazla acım vardı. O aralar, evden, işlerin yolunda gitmediğine dair mektuplar alıyor-dum. Ama çocuklarımla beraberken dünyada başka ne-yin önemi olabilirdi ki? Emekliye ayrıldıktan sonra ken-dime sürekli yönelttiğim soru buydu. Onların sevecenlik-leriyle gözüm kamaşıyordu.

Bir pazar günü, yağmur o kadar şiddetli ve uzun s**ü**redir yağıyordu ki, kiliseye gidilemedi. Bu nedenle, gün ilerlerken, Bayan Grose ile, eğer akşamüstü hava güzel olursa, kilisenin bir sonraki ayinine katılmayı karar-

laştırdık. Yağmur dindi ve ben de hazırlandım. Parktan yürüyüp köy yoluna çıkmak yirmi dakikamızı alırdı. Meslektaşımla salonda buluşmak için aşağı inerken, ço-cuklarla oturma odasında oturmuş pazar günleri soğuk havalarda istisna olarak getirilen çayı içerken verdikleri eldivenleri gördüm. Eldivenler oraya düşürülmüştü ve ben de onları aldım. Hava yeterince kapalıydı; ama akşa-müstü ışığı etkisini h**âlâ** yitirmemişti ve bu hava bana eşikten geçerken, sadece büyük camın yanındaki bir san-dalyenin üzerinde duran aradığım makaleleri göstermek-le kalmayıp, camın diğer kenarında sabit bir şekilde bana bakan bir adamı fark etmemi de sağladı. Odanın içine at-tığım tek bir adım, hayalimin bir anlık olduğunu anlama-ma yetti. Orada duruyordu. Bana gözlerini dikmiş olan adam, daha önce bana görünen adamdı. Bu yüzden yine -**çok daha farklı bir şekilde** demeyeceğim; çünkü bu im-kânsız- ama biraz daha yakınlaşarak göründü. Bana doğ-ru uzun bir adım attı ve bu da nefesimin kesilmesine, ren-gimin atmasına yetti. Aynı adamdı! Ve aynı şekilde görü-nüyordu. Oturma odası zemin katta ve pencere de yuka-rıda olduğu hâlde belden yukarısı gözüküyordu. Yüzü cama yakındı; ama daha net olan bu görünümün amacı, garip bir şekilde bana, bir öncekinin ne kadar güçlü oldu-**ğunu göstermekti. Sadece birkaç saniye durdu; ama bu, onun da beni görü**p fark ettiğine beni ikna etmeye yetti. Sadece birkaç saniyeydi; fakat sanki yıllardır ona bakıyor-muş ve onu hep tanıyormuşum gibi gelmişti bana. Ama bu sefer, daha önce olmayan bir şey oldu: Camın i**çinden ve odanın karşısından ban**a bakan yüz ifadesi, daha önce hiç olmadığı kadar derin ve sertti; ama ben ona bakarken o, **gözünü bir an için başka bir yere çevirdi. Gözünü baş**-ka şeyler üzerine sabitlemişti. O noktada, onun, oraya be-nim için gelmediği hissinin kesinliğinin şokunu yaşadım. Başka birisi için oradaydı.

Dehşetin tam ortasındaki bu bilginin şoku, bende olağanüstü bir etki yarattı. Orada dururken, sorumlulu-**ğumun ve cesaretimin yol açtığı bir titreme geldi üzeri**-me. *Cesaret* diyorum; çünkü hiç şüphesiz çoktan uzağın daha da ötesine gitmiştim. Tekrar kapıdan çıktım; koşa-bildiğim kadar hızlı koşup terası da geçtikten sonra köşe-yi döndüm ve her şeyi tam net görebilir konuma geldim. Ama artık görülecek bir şey kalmamıştı. Ziyaretçim yok olmuştu. Durdum. Bunun rahatlığıyla neredeyse düşü-yordum; ama bütün gördüklerim içime işlemişti. Ona tek-rar görünmesi için zaman tanıdım. Zaman diyorum; ama ne kadar zaman? Zamanı kestirmek benim için mümkün değil. Bu tip şeylerin devam etmesinin sebebini

söyleyemem. Teras ve her yer; çimenlik ve onun ötesindeki bah**çe, parkın görebildiğim kadarı...** Hepsi, hepsi içinde bomboştu. Çalılıklar ve büyük ağaçlar vardı; ama hiçbirinin onu gizlemediğine dair hissettiğim net güveni hatırl**ı**yorum. Oradaydı ya da orada değildi. Eğer onu görm**ü**yorsam orada değildi. Bundan sıkılmıştım. Sonra, içg**ü**düsel olarak, geldiğim gibi geri dönmek yerine pencereye gittim. Onun durduğu yerde durmam gerektiğinin şaşırtıcı bir şekilde farkına vardım. Öyle de yaptım: Ba**şımı pencere camına yasladım ve onun baktığı gibi odaya ba**ktım. Sanki onun bakış alanını görebilmek için, tam onun baktığı gibi bakıyordum ki, Bayan Grose salona girdi. Bununla beraber, az önce olan şeylerin aynısını gördüm. Hayaleti gördüğüm zamanki gibi görmüştü beni. Benim yaptığım gibi kendini biraz toparladı. Kendi yaşadığım şoktan ona da biraz vermiştim. Yüzü bembeyaz oldu ve bu da kendime, benim de o kadar beyaz olup olmadığımı sormama neden oldu. Kısa bir süre baktı; benim çizdiğim sınırlarda geri çekildi ve benimle bulu**ş**mak için dolanıp yanıma geldi. Ben olduğum yerde kaldım ve beklerken birden fazla şey düşündüm. Ama düşünmeye değer sadece bir tek şey vardı: Bayan Grose'un neden korkması gerektiği sorusu.

-5-

Köşeyi döner dönmez hemen nedenini sordu, "Tanrı aşkına neyiniz var?" Şimdi kıpkırmızıydı ve nefessiz kalmıştı.

Yanıma gelene kadar bir şey demedim. "Benim mi?" Garip bir yüz ifadesi takınmış olmalıyım. "Belli oluyor mu?"

"Bir kâ**ğıt kadar beyaz olmuşsunuz. Çok kötü gö**-rünüyorsunuz."

Düşündüm: Çok masum bakıyordu. Belki de ona anlatmalıydım. Elimi ona doğru uzattım ve o da tuttu. Onu biraz sıktım. Bana yakın olmasından hoşnutluk duy-muştum. Sanki destek verir gibiydi. "Benimle kiliseye git-mek için geldiniz; ama ben gelemem."

“Bir şey mi oldu?”
“Evet. Artık öğrenmelisiniz. Çok mu acayip gözü-küyordum?”
“Camdan mı? Korkutucuydunuz!”
“Korkmuştum,” dedim. Bayan Grose’un gözleri, olmasını istediği bir dileğinin olmadığını belirtiyordu ve aynı zamanda göze batan bir rahatsızlığı da paylaşacak durumda değildi. Ama paylaşması gerektiği kesindi! “Bir dakika önce oturma odasında gördüğüm şeyin sonucun-da bu kadar korktum. Benim az önce gördüğüm manzara daha da korkutucuydu.”
Elini sıkmıştı. “Neydi o şey?”
“Olağan dışı bir adam. İçeriye bakıyordu.”
“Hangi olağan dışı adam?”
“Hiçbir fikrim yok.”
Bayan Grose etrafımıza boş boş baktı, “Nereye gitti o zaman,” diye sordu.
“Ben de sizin bildiğinizden daha fazlasını bilmi-yorum.”
“Onu daha önce de gördünüz mü?”
“Evet. Bir kez. Eski kulede.”
Bana daha sert bakmaya başladı. “Yani onun bir yabancı olduğunu mu söylüyorsunuz?”
“Evet, öyle!”
“Ve bunu bana söylemediniz.”
“Hayır. Nedenlerim vardı. Ama siz şimdi tahmin ettiniz...”
Bayan Grose’un yuvarlak gözleri bu sorumlulukla karşı karşıya kaldı. “Ah, ben tahmin etmedim,” dedi ya-kın bir şekilde. “Siz hayal etmeseydiniz ben nasıl tahmin edebilirdim?”
“Hayal etmiyorum.”
“Onu kuleden başka bir yerde görmediniz mi?”
“Ve şimdi gördüm.”
Bayan Grose tekrar etrafa bakındı. “Kulede ne ya-pıyordu?”
“Sadece orada duruyor ve bana bakıyordu.”
Bir dakika düşündü. “Bir beyefendi miydi?
Bu sorunun cevabını düşünmeye ihtiyacım olma-dığını fark ettim. “Hayır.” Daha derin bir şaşkınlıkla bak-tı. “Hayır.”
“Yani buralardan birisi değil mi? Ya da köyden birisi?”
“Hayır, değil. Emin olmadan size söylemek iste-medim.”

Anlaşılmaz bir rahatlıkla nefes aldı. Garip bir şe-kilde iyiye işaretti bu; ama kısa sürdü. “Ama eğer bir be-yefendi değilse...”

“Peki ne? O bir dehşet.”

“Dehşet mi?”

“O... Tanrım onun ne olduğunu biliyorsa bana yardım et!”

Bayan Grose bir kez daha etrafa baktı. Gözlerini koyu renkli uzaklığa dikti; kendini tekrar toparladıktan sonra aniden bana döndü ve, “Kiliseye gitme zamanımız geldi,” dedi.

“Of, ben kilise için hazır değilim!”

“Size iyi gelmeyecek mi?”

“Onlara iyi gelmeyecek!” Başımı sallayarak evi işaret ettim.

“Çocuklara mı?”

“Onları şimdi yalnız bırakamam.”

“Korkuyor musunuz..?”

Cesurca, “Adamdan korkuyorum,” diye cevap verdim.

Bayan Grose’un geniş yüzü, ilk defa bana, uzaktan, bilincin soluk ışığını daha güçlü bir şekilde gösterdi. Gecikmiş günün ilk ışıklarında, kendi kendime, Bayan Grose’a söylemediğim bir fikir üretmiştim ve bu fikir şu an bana çok anlaşılmaz geliyordu. Bu fikri düşününce, sanki Bayan Grose’tan öğrenebileceğim bir şeyle ilgili ol-duğunu hatırlıyorum ve bunun, bana şimdi göstermiş ol-duğu daha fazla bilme isteğiyle bir ilişkisi olabileceğini hissediyorum. “Ne zaman oldu... Kulede?”

“Ayın ortasında. Aynı bu saatte.”

“Neredeyse hava kararıyorken yani,” dedi Bayan Grose.

“Ah, hayır tam olarak değil. Şimdi sizi gördüğüm gibi onu da görebiliyordum.”

“Peki içeri nasıl girdi?”

“Peki dışarı nasıl çıktı,” diye güldüm. “Ona bunu sorma fırsatını bulamadım! Ama bu günlük içeri gireme-di,” diye devam ettim.

“Sadece gizlice bakıyor mu?”

“Umarım yalnızca bununla sınırlı kalır!” Elimi bı-raktı ve biraz geri döndü. Ben bir an bekledim; sonra dü-**şüncemi açığa vurdum.** “Kiliseye gidin. Güle güle. Ben göz kulak olmalıyım.”

Tekrar yavaşça bana döndü. “Çocuklar için mi korkuyorsunuz?”

Tekrar uzun süre bakıştık. “Siz korkmuyor musu-nuz?” Cevap vermek yerine daha da yakınıma, cama doğru geldi ve bir an için yüzünü cama

yasladı. “Onun görebildiği gibi görüyorsunuz,” diye bu arada devam ettim.

Kıpırdamadı. “Ne kadar zaman durdu burada?”

“Ben dışarı çıkana kadar. Onunla karşılaşmak için çıktım dışarı.”

En sonunda Bayan Grose döndü. Yüzünde daha fazlası vardı. “Ben dışarı çıkamazdım.”

“Ben de,” diye güldüm tekrar. “Ama çıktım. So-rumluluklarım var.”

“Benim de,” diye yanıt verdi. “Neye benziyordu?” diye devam etti.

“Size söylemek için can atıyordum. Fakat kimseye benzemiyor.”

“Kimseye mi,” diye tekrarladı.

“Şapkası yok.” Daha önce bu resmi görmüş olmanın verdiği daha derin bir korkuyu yüzünde fark edince, ben de bildiklerimi sıralamaya devam ettim. “Kırmızı saçları var. Kıpkırmızı; bukleli gibi. Yüzü solgun; uzun. Keskin, güzel yüz hatları ve saçları kadar kırmızı olan tuhaf bir kedi bıyığı var. Kaşları, nedense, daha koyu. Özellikle yay gibi ve her an kıpırdayacaklarmış gibi duruyor. Gözleri keskin; aşırı bir biçimde garip; fakat sadece küçük ve sabit olduklarından tam olarak eminim. Ağzı geniş ve dudakları ince. Kedi bıyıkları haricinde iyi tıraş olmuş. Bende, bir oyuncuymuş izlenimini bıraktı.”

“Bir oyuncu!” O anda, kimse Bayan Grose’tan daha iyi bir benzetme yapamazdı.

“Ben hiç oyuncu görmedim; ama onları bu şekilde düşünüyorum. Adam uzun, canlı, dik; ama asla, hayır as-la! Bir beyefendi değil.”

Ben devam ederken arkadaşımın yüzü beyazlaştı; yuvarlak gözleri büyüdü ve kibar ağzı açıldı. “Bir beye-fendi mi,” diye güçlükle soludu; şaşırdı ve aptallaştı. “Bir beyefendi! O mu?”

“Onu tanıyor musunuz?”

Açıkça kendini tutmaya çalıştı. “Peki yakışıklı mı?”

Aklındaki düşünceyi çıkarmanın yolunu bulmuş-tum. “Olağanüstü!”

“Ve giyimi..?”

“Birinin kıyafetini giyiyor. Şık; ama kendisine ait de**ğil.”**

Soluksuz bir şekilde onaylayarak inledi: “Onlar beyefendinin kıyafetleri!”

Yakalamıştım. “Onu tanıyor musunuz?”

Bir saniye durakladı**. “Quint,**” diye haykırdı.

“Quint mi?”

“Peter Quint. Kendi adamı; buraya getirdiği uşağı!”

“Beyefendi buraya geldiğinde mi?”

Ağzı açık bir şekilde, sessizce; ama bana bakarak, b**ü**tün parçaları birleştirdi. “Onun şapkasını hiç takmazdı, ama giydiği başka şeyler oldu. Mesela kaybolan yelekler vardı! Geçen yıl ikisi de buradaydı. Sonra beyefendi gitti ve Quint yalnız kaldı.”

Takip ettim; ama biraz duraklayarak, “Yalnız mı,” dedim.

“Bizimle yalnız.” Sonra derin bir iç çekişle, “Bizim sorumluluğumuzu üstlenmişti,” diye ekledi.

“Peki ona ne oldu?”

O kadar uzun süre duraklamıştı ki, merakım daha da artmıştı. “O da gitti,” diye en sonunda açığa çıkardı.

“Nereye gitti?”

Bu sorum üzerine yüz ifadesi olağan d**ışı olmuştu. “Nereye gittiğini T**anrı bilir! O öldü.”

“Öldü mü?” Neredeyse çığlık atacaktım.

Kendine oldukça dürüst davranıyordu. Dediğini tekrarlamak için sabit bir şekilde doğruldu. “Evet, Bay Quint öldü.”

-6-

Bu olaydan sonra tekrar toparlanmamız, tabii ki, yukarıda anlattığım parçadan daha uzun sürdü. Artık bildiğimiz ve beraber yaşamamız gereken başka gerçekler vardı: benim sorunum ve arkadaşımın bildikleri; o sorunun yarı dehşeti ve yarı merhameti. O akşamüzeri, Bayan Grose’a içimi döktükten sonra, bir saat kadar uzandım. İkimiz de hiçbir görevimizi yerine getirmedik. Fakat karşı karşıya kaldığımız şey ve fark ettiğimiz işaretler sonucu beraber okul odasına çekildik ve içimizdekini dışarı çıkarmak için kendimizi odaya kapattık. Orada dua ederken ve söz verirken gözyaşı döktük ve yemin ettik. Her şeyi dışa vurmak, sadece olayın etkisiyle yaşadığımız bütün sıkıntıyı azaltmakla kaldı. Bayan Grose’un kendisi hiçbir

şey görmemişti. Gölgenin gölgesini ve evde öğretmenden de başka bir kimse olduğunu görmemişti. Sadece öğretmenin korkusunu görmüştü; ama aklımı kaçırıp kaçırmadığımdan şüphelenmeden hemen bana inanmıştı ve bundan dolayı da korku ve merakla karışık bir duyarlılık göstermişti bana karşı. Korkudan nefessiz kaldığım sırada, kuşku uyandıran ayrıcalığımın hissini ifade etmişti.

Bu yüzden, yaşadığımız şeyleri içimizde beraber ta**şımaya karar verd**ik ve bu işten muaf tutulduğu hâlde en ağır yükü o taşıyordu. Daha sonra öğrencilerimi koru-yabileceğimi anladığım gibi bunu da, sanırım, o an anla-mıştım. Fakat dürüst arkadaşımın, şartları bir sözleşme üzerinde tutmak için neye hazırladığından emin olmak biraz zamanımı aldı. Ben yeterince tuhaf bir arkadaştım. Neredeyse sonradan bana katılan arkadaş kadar acayip; ama neler yaşadığımızı tekrar düşününce, ikimizin de, şans eseri bizi yatıştıran bir düşünce üzerinde ne kadar hemfikir olduğumuzu anlıyorum. Bu, ikinci bir hareket; beni, korkumun derinliklerinden çıkaran düşünceydi. En azından avludaki havayı soluyabiliyordum ve orada, Ba-yan Grose bana eşlik edebilirdi. O gece birbirimizden ay-rılmadan önce bana olağan dışı bir güç geldiğini tam ola-rak hatırlıyorum. Gördüklerimin her detayının üzerinden defalarca geçmiştik.

“Başka biri için oradaydı diyorsunuz. Yani siz ol-mayan başka biri için mi?”

“Küçük Miles’ı arıyordu.” Bunu hiç kuşkusuz his-sedebiliyordum. “Onu arıyordu.”

“Peki; ama nereden biliyorsunuz?”

“Biliyorum. Biliyorum. Biliyorum!” Heyecanım daha da arttı. “Ve siz de bunu biliyorsunuz, sevgili bayan!”

Dediğimi ink**â**r etmedi; ama bunu bu kadar açık bir şekilde belli etmesini beklemiyordum. Her nasılsa bir dakika sonra, “Ya Miles’ı görürse,” diye devam etti.

“Küçük Miles. İstediği o!”

Tekrar korku dolu gözlerle baktı. “Çocuk mu?”

“Tanrı korusun! Adam onlara görünmek istiyor.”

Çocuklara görünmek isteyebileceği fikri korkunçtu ve bir şekilde bunu hissedebiliyordum. Zaten biz orada takılıp kaldığımıza göre, kanıtlamakta başarılı olduğum şey buydu. Gördüğüm şeyi tekrar görmem gerektiğine kesinlikle emindim; ama içimde bir şeyler, bunu,

kendimi cesurca sunarak, onu davet ederek, her şeyin üstesinden gelerek, kendimi son kurban olarak göstererek ve çocuklarımın rahatlığını koruyarak yapmam gerektiğini söyl**ü**yordu. Özellikle çocukların etrafını çitle çevirmeli ve kesinlikle onları korumalıydım. O gece Bayan Grose'a söylediğim son sözlerden birini hatırlıyorum.

“Öğrencilerimin bana bundan hiç bahsetmeyişi çok garip.”

Ben derin derin düşünürken, o bana sert bir bakış attı. “Yani onun burada bulunması ve o sırada çocukların da onunla birlikte olmasından mı?”

“Çocukların onunla, onun adıyla, onun varlığıyla ve onun hikâyesiyle... Her yönden onunla birlikte olmala-rından.”

“Ah, küçük kız hiçbir şeyi hatırlamıyor. Hiçbir şey duymadı ve bilmedi.”

“Adamın ölüm nedenini mi?” Derin bir şekilde d**üşündüm. “Belki bilmiyordur. Ama Miles hatırlıyor olm**alı. O biliyor olmalı.”

“Of, onu denemeyin!” dedi Bayan Grose.

Bana attığı bakışın aynısını ben de ona attım. “Korkmayın.” Düşünmeye devam ettim. “Bu çok garip.”

“Adamdan hiç bahsetmemiş olması mı?”

“İma bile etmedi ve siz bana, onların *mükemmel arkadaş* olduklarını mı söylüyorsunuz?”

“Ah, o değildi,” diye vurgulayarak açıkladı Bayan Grose. “Quint'in kendi isteği değildi. Yani onunla oyna-mak. Yani onu mahvetmek.” Bir an durakladı ve sonra, “Quint çok fazla serbestti,” diye ekledi.

Bu söz hemen bana adamın yüzünü hatırlattı. O yüz! Tiksintinin neden olduğu ani hastalık. “Benim öğ-rencime karşı mı fazla serbestti?”

“Herkese karşı fazla serbestti!”

Bu tasviri çözümlemek, bu hayaleti bütün ev hal-kıyla hayal etmek için bir an durakladım. Yarım düzine hizmetçi ve evde çalışan erkeklerle hayal etmek için. Fa-kat, neyse ki, kimsenin anılarında bu adamla ilgili rahat-sız edici bir efsane ya da kaygılandırıcı bir şey yoktu. Adamın adı kötüye çıkmamıştı. Ayrıca kötü de tanınmı-yordu. Bayan Grose, sadece bana tutunmak ve sessizce sallanmak istiyordu. Onu, her şeyin sonunda, bir sınava bile tabi tuttum. Gece yarısı, okul odasını terk etmek üze-reyken elini kapıya koyduğu sıradaydı. “O zaman, ki bu çok önemli, adamın kesinlikle ve kuşkusuz bir şekilde kö-tü olduğunu siz mi söylüyorsunuz?”

“Ah, kuşkusuz bir şekilde değil. Ben biliyordum; ama beyefendi bilmiyordu.”

“Ve ona hiç söylemediniz mi?”

“Şey, hik**âye anlatılmasını sevmezdi. Şikâ**yetlerden nefret ederdi. O tip şeylerle hiç ilgilenmezdi ve eğer insanlar onunla iyi geçiniyorlarsa...”

“Kimse onu rahatsız etmez miydi?” Bu, onunla ilgili düşüncelerimi yeterince doğrulamıştı. Sorunlardan ho**ş**lanmayan biriydi. Zaten sahip olduğu şirketlerin so-runlarıyla da ilgilenmiyordu. Yine de arkadaşımı bastır-dım ve, “Size yemin ediyorum ki ben söylerdim,” diye haykırdım.

Ayrımcılığımı anladı. “Yanlış davrandığımı söyle-yebilirim; ama gerçekten korkuyordum.”

“Neden korkuyordunuz?”

“Adamın yapabileceği şeylerden. Quint çok zekiydi; çok derin düşünürdü.”

Bunu, herhâlde, gösterdiğimden fazla büyüttüm. “Başka bir şeyden korkmadınız mı? Etkisinden de mi?”

“Etkisi mi?” Kederli bir ifade takınarak tekrarladı ve ben durakladığımda bekledi.

“Masum, kıymetli hayatlara olan etkisi. Çocuklar sizin sorumluluğunuz altındaydı.”

“Hayır, benim sorumluluğumda değillerdi,” diye kesin ve üzüntülü bir şekilde yanıtladı. “Beyefendi ona inanıyordu ve onu buraya yerleştirdi; çünkü sağlığı iyi de**ğildi ve kır havası ona iyi gelecekti. Yani** o her şeyden sorumluydu. Evet, onlardan bile,” diye açıkladı.

“Onlardan mı? O yaratık mı,” diye haykırmak zo-runda kaldım. “Ve siz bunu kaldırabildiniz mi?”

“Hayır, kaldıramadım ve şimdi de kaldıramam!” Ve zavallı kadın hıçkırıklara boğuldu.

Bir sonraki günden itibaren, dediğim gibi, çocukları sıkı bir takibe aldım. Fakat ne kadar sıklıkla takip edersem edeyim, ne kadar hırslı olursam olayım hiçbir işe yaramadı ve bir hafta sonra başladığımız yere tekrar geri dönmüştük! O pazar gecesi konuştuklarımızdan sonra, özellikle hemen sonraki saatler, bana söylemediği bir şeyin gölgesi tarafından hâlen izleniyordum. Ben hiçbir şeyi sır olarak saklamadım; ama Bayan Grose’un sakladı-**ğı bir şeyler vardı. Bunun, onun bana karşı dürüst olma-**masından değil, her yanın korku ile kaplı olmasından do-layı olduğunu sabaha karşı daha net anladım. Hakikaten, şimdi düşününce, ertesi günün güneşi doğduğunda, dur durak bilmeden, daha sonraki ve daha zalim olan

olayla-rın anlamlarıyla ilgili neredeyse bilmeleri gereken her şe-yi açığa çıkarmışım gibi geliyor bana. Bunun üzerine, ba-na verdikleri şey sadece yaşayan adamın kötü bir görün-tüsüydü; ölü bir adamın görüntüsü! Adam aylarca Bly'ı ziyaret etti ve bu da üzerimizde ürkütücü bir gerginlik yarattı. Başımızdaki bu bela, sadece kışları gün ağarırken görünüyordu. Peter Quint, işe erken giden bir işçi tarafın-dan, köy yolunda ölü olarak bulunmuş. Başındaki belir-gin yara izi, en azından yüzeysel olarak, bu felaketin ne-denini açıklıyormuş. Herkes bunun, meyhane çıkışında sarhoşluktan yolunu şaşırıp, ıslak buzlu yokuşu inerken karanlıkta önünü görmeyip öldürücü bir **şeklinde düşme-si** sonucu olduğuna inanmış. Zaten gece yanlış yola sap-ması ve bunun yanında alkollü olması da olayın bu şekil-de olduğunu kanıtlıyormuş. Fakat hayatında bazı garip-likler varmış: gizli geçitler ve tehlikeler; düzensizlikler ve sanıldığından daha fazla ahlaksızlıklar.

Ruh hâlimi anlatacak gerçekçi cümleleri nasıl ku-racağımı bilmiyorum; ama o günlerde gerçekten de ben-den bir kahraman gibi davranmamı istedikleri bu durum-dan olağanüstü bir şekilde kaçmaktan mutluluk duyu-yordum. Şimdi anlıyorum ki, benden, zor ve takdire de-**ğer bir iş yapmam iste**nmişti. Onu görmem -ah, tabii ki doğru yerde- büyük bir yetenekti; çünkü çoğu kızın yapa-mayacağı bir şeyi başarıyordum. Görevimi aşırı önemli ve basit olarak düşünmüş olmamın da bana çok büyük yardımı dokunmuştu. İtiraf ediyorum ki, geriye baktı-**ğımda kendimi alkışlıyorum. Küçük yaratıkları savun**-mak ve korumak için orada bulunuyordum. Dünyada her şeyden yoksun bırakılmış ve dünyanın en sevimli yara-tıklarını; çaresizliklerinin çekiciliğinin apaçık olduğu ve onlara bağlananın kalbinde aniden derin, sabit bir acı ya-ratan varlıkları. Birbirimize gerçekten bağlanmıştık. Teh-likeye karşı birleşmiştik. Benden başka kimseleri yoktu ve benim de onlardan başka sahip olduğum bir şey yoktu. Ben onların önünde bir kalkandım. Onların önünde dur-mak zorundaydım. Onları derin bir şüpheyle, fazlasının deliliğe dönüşebileceği gizli bir heyecanla takip etmeye başladım. **Ş**imdi beni kurtaran şeyin, birlikteliğimiz oldu-**ğunu görüyorum. Bu, şüpheli bir beklenti olarak sona er**-medi. Bu beklentinin yerini ürkütücü kanıtlar aldı. Evet, gerçe**ği yakaladığımdan beri bunlara** *kanıt* diyorum.

Bu yakalama, en küçük öğrencimle yalnız gezintiye çıktığım bir akşamüzeri oldu. Miles'ı evde, büyük pen-cere kenarında, **kırmı**zı minder

üzerinde oturur bir hâlde bırakmışt**ık. Tek suçu ara sıra** aşırı hareketli olmak olan bu genç adama böyle alkışa değer bir alışkanlık kazandırmaktan gerçekten mutluluk duymuştum. Onun aksine, **kız kardeşi benimle dışarı çıkmak istedi ve onunla yarım saat gezindim. Gölgelerimizi** takip ederek dolandık. Gü-neş hâl**â** tepedeydi ve hava olağanüstü derecede sıcaktı. Onunla gezinirken ağabeyi gibi onun da etrafımı çevrele-meden bana arkadaşlık etmenin ve beni sıkmadan kolla-manın bir yolunu bulduğunu bir kez daha fark ettim. Bu, iki çocuğu da çekici kılıyordu. Hiç açgözlü ya da uyuşuk değillerdi. Ben olmadan da kendilerini eğlendirebildikle-rini ilgiyle izliyordum. Bu, görülmeye değerdi. Onlar kendi kendilerine oynuyorlar ve bu da beni onlara hay-ran bırakıyordu. Onların yarattığı bir dünyaya girmiştim. Beni hiç sıkmıyorlardı. Bu yüzden ben de onlar için sade-ce o anki oyun gereği orada bulunan önemli bir kişiydim ve bu da, mevkime ve yüksek konumuma şükürler olsun ki, güzel ve oldukça farklı bir işti. Orada o an ne olduğu-mu unutmuştum. Tek hatırladığım, çok önemli ve çok sessiz bir şey olduğumdu. Flora çok dikkatli bir şekilde oynuyordu. Gölün kenarındaydık ve sonradan, coğrafya derslerine başladığımız sırada, gölün Azof Denizi oldu**ğunu fark ettik.**

Birden, bu şartlar altında, denizin öbür kıyısında, ilginç bir izleyicimiz olduğunun farkına vardım. Bu bilgi-nin beynimde yer edişi dünyanın en tuhaf hissiydi. Elim-de işimle, göle bakan eski bir taş bankın üzerine oturmuş-tum ve bu konumda, kuşkusuz bir şekilde, belli bir mesa-fe arayla üçüncü bir kişinin varlığını seyretmeye başla-dım. Yaşlı ağaçlar ve **sık çalılıklar büyük ve hoş bir gölge** oluşturuyordu, ama hepsi sıcak ve durgun saatin parlak-lığıyla kaplanmıştı. Hiçbir şeyde belirsizlik yoktu; başımı kaldırdığımda gölün öbür kıyısında tesadüfen gördüğüm şeyi görebilmek için kendimi, kendime şekil verirken bul-mamda olduğu gibi. Benim de içinde bulunduğum bu önemli anda her şey birbirine kenetlenmişti. Kendimi sa-bitleyene ve ne yapmam gerektiğine karar verene kadar onları kımıldatmamak için kendimi kastığımı bir kez da-ha hissedebiliyorum. Manzarada yabancı bir cisim vardı. Varlığını hemen ve hırsla sorguladığım bir beden. Kendi-me, evden birilerinin, hatta bir habercinin, bir postacının ya da köyden birilerinin görünmesinden daha doğal bir şey olamayacağını söyleyerek olasılıkları mükemmel bir şekilde hesapladığımı anımsıyorum. Bu düşünceler ku**ş**kusuzluğuma -bakmadan bile- ziyaretçimizin karakte-rine ve tavırlarına sahip olduğunun bilincinde

olduğum kadar az etki etti. Bu şeylerin başka şeyler olması gerekti-**ği ve kesinlikle olmadığından daha doğal bir şey yoktu.**

Hayaletin esas kimliğini, cesaretimin geldiği doğru zamanda anlayacaktım. Bu arada, yeterince ani ve keskin bir çabayla, gözlerimi dosdoğru, o anda on yard uza-**ğımda olan küçük Flora'ya çevirdim. Kalbim, Flora'nın da onu görüp görmediği sorusunun merakı ve dehşetiyle bir an için durmuştu ve ben de onun çığlık atmasını, ilgi-**sinin ya da korkusunun yarattığı ani, masum bir işareti beklerken soluğumu tutmuştum. Bekledim; fakat hiçbir şey olmadı. Bir dakika içinde, kararlı bir hisle, ondan ge-lebilecek bütün seslerin o saniyede, suya arkasını dönerek oynamaya devam etmesinden dolayı yok olduğunu his-settim. Ona, hâlen kesin bir şekilde izlendiğimiz kanısıyla baktığımda en son bu şekilde duruyordu. Küçük bir odun parçası almıştı eline. Odunun üzerinde bir delik vardı. Bu delik hemen ona, içine direğe benzer başka bir parçayı sokup bir kayık yapma fikrini vermişti. Onu sey-rederken, bu ikinci parçayı çok dikkatli ve istekli bir şe-kilde yerine sokmaya çalışıyordu. Ne yaptığını anlamam beni güçlendirdi ve böylece birkaç saniye sonra daha faz-lası için hazır olduğumu hissettim. Sonra gözümü tekrar çevirdim ve yüz yüze gelmem gereken şeyle karşı karşıya kaldım.

-7-

Bu olaydan sonra olabildiğince çabuk Bayan Grose'u buldum ve o ana karşı nasıl mücadele ettiğimi açıklayacak net bir cevap bulamadım. Kendimi onun kollarına attığım zamanki hıçkırıklarımı hâlen duyabiliyorum.
"Biliyorlar! Bu çok korkunç. Biliyorlar! Biliyorlar!"

"Ama..?" Beni tutarken bana inanmadığını hissettim.

"Bildikleri şey ne? Ve bunun yanında başka neler olduğunu Tanrı bilir!" Sonra, beni bıraktığında, ona an-lattım. Belki de kendime bile bu kadar

tutarlı bir biçimde ilk defa anlatacaktım. “İki saat önce, bahçede,” Konuşamıyordum bile, “Flora gördü!”

Bayan Grose bunu duyunca şoke olmuştu. “Size söyledi mi,” diye sordu nefes nefese.

“Tek kelime bile etmedi. Korkunç olan da bu zaten. Kendine sakladı! Sekiz yaşındaki bir çocuk! O çocuk!” Bunu bana söylemeyişi beni şaşkına çevirmişti.

Bayan Grose’un gözleri daha da irileşmişti. “O za-man, siz nereden biliyorsunuz?”

“Oradaydım. Gözlerimle gördüm. Kızın farkında olduğunu gözlerimle gördüm.”

“Yani adamın orada oluşunu fark ettiğini mi?”

“Hayır. Kadının orada oluşunu fark ettiğini.” Ola-**ğanüstü şeyler gördüğümü söylerken bilincim yerindey**-di; çünkü çocuğun gözünde onların yansımasını görmüş-tüm. “Bu sefer başka bir kişi. Dehşet verici ve korkutucu bir şekil; siyahlar içinde bir kadın. **Ü**rkütücü bir havası ve soluk bir **yüzü olan bir kadın. Nehrin öbür kıyısında. Orada ç**ocukla beraberdim ve sonra o kadın geldi.”

“Nasıl geldi? Nereden geldi?”

“Geldikleri yerden tabii ki! Sadece göründü ve orada durdu. Ama çok yakınımızda değildi.”

“Ve daha fazla yaklaşmadı mı?”

“Ah, yarattığı etkiyi ve duyguları göz önünde bu-lunduracak olursak, şimdi sizin bana olduğunuz kadar yakındı!”

Arkadaşım, garip bir dürtüyle, bir adım geriledi. “Daha önce hiç görmediğiniz biri miydi?”

“Evet. Ama daha önce çocuğun gördüğü biriydi. Sizin de gördüğünüz biri.” Sonra, kafamda ne tasarladığı-mı açığa vurmak için, “Benden önceki öğretmen. Ölen öğ-retmen,” dedim.

“Bayan Jessel mi?”

“Bayan Jessel. Bana inanmıyor musunuz,” diye baskı yaptım.

Kendi üzüntüsüyle bir sağa bir sola döndü. “Nasıl emin olabiliyorsunuz?”

Sinirlerim yerinden oynamışken, bu söz sabırsızlı-ğımı arttırdı. “O zaman Flora’ya sorun. O emin!” Bunu der demez kendimi ele verdim. “Hayır, Tanrı aşkına yap-mayın! Emin olmadığını söyler. Yalan söyler!”

Bayan Grose içgüdüsel olarak itiraz ederken çok şa**ş**kındı. “Peki, siz nasıl emin olabiliyorsunuz?”

“Çünkü ben masumum. Flora bilmemi istemiyor.”

“Yani sizi korumak için mi?”

“Hayır, hayır. Derinlikler, derinlikler var! Ne kadar üstüne gidersem, o kadar çok görüyorum ve ne kadar çok görürsem, o kadar korkuyorum. Neyi görmediğimi, neden korkmadığımı bilmiyorum!”

Bayan Grose bana yetişmeye çalışarak, “Yani o kadı-nı tekrar görmekten mi korkuyorsunuz,” diye sordu.

“Ah, hayır. Sorun bu değil!” Sonra açıkladım: “Onu tekrar göremeyeceğimden korkuyorum.”

Ama arkadaşım sadece bitkin bir hâlde baktı. “Si-zi anlamıyorum.”

“Neden? Çocuk bana hiçbir şey söylemeden ken-di içinde saklamaya devam edebilir ki zaten kesin edecek.”

Bayan Grose, bu ihtimalin gerçek olma düşünce-siyle, kendini tekrar toparlamak amacıyla bir an için çök-tü. “Tatlım, tatlım biz kendimize dikkat etmeliyiz! Hem eğer çocuk da aldırış etmiyorsa...!” Korkunç bir espri bile yapmaya çalıştı. “Belki de bunu seviyor!”

“Böyle şeyleri mi? Küçük bir çocuk mu?”

“Bu, sadece kutsanmış masumiyetinin bir kanıtı de**ğil mi?” diye sordu arkadaşım cesurca.**

Bir an için sanki beni kandırıyor gibi geldi. “Ah, bunu sıkıca kavramalı, buna sıkıca yapışmalıyız! Eğer dedi**ğiniz şeyin bir kanıtı değilse**, neyin kanıtı olduğunu Tanrı bilir! Çünkü kadın korkuncun da korkuncuydu.”

Bayan Grose o an bir dakika için gözlerini yere dikti. Sonra tekrar kaldırarak, “Bana nereden bildiğinizi söyleyin,” dedi.

“O zaman onun o olduğunu kabul edecek misiniz?” diye haykırdım.

“Bana nereden bildiğinizi söyleyin,” diye tekrarladı arkadaşım açık bir şekilde.

“Nereden mi biliyorum? Onu görerek! Onun ba-kışından.”

“Yani size bakışından demek istiyorsunuz. Nefret dolu bakışından.”

“Tanrı aşkına, hayır. Ben buna katlanabilirdim. Bana hiç bakmadı. Sadece çocuğa baktı.”

Bayan Grose anlamaya çalıştı. “Çocuğa mı?”

“Of, korkunç gözlerle baktı!”

Sanki kadının gözleri benim gözlerime benziyormuş gibi bana baktı. “Yani nefret eder gibi mi?”

“Tanrım bize yarım et, hayır. Ondan daha kötü bakıyordu.”

“Nefretten daha mı kötü?” Bu söz onda büyük bir etki yarattı.

“Kararlı ve tarif edilemez bir şekilde bakıyordu. K**ö**tü bir niyetle bakıyordu.”

Yüzünün solgunlaşmasına yol açmıştım. “Niyet mi?”

“Onu yakalamak için,” Bayan Grose, gözlerime baktı, ürperdi ve pencereye doğru yürüdü. O orada öylece duruyorken, ben de sözümü tamamladım. “Flora bunu biliyor.”

Biraz zaman sonra arkasına döndü. “Dediğinize göre o kişi siyahlar içindeydi.”

“Sanki yasta gibiydi. Kıyafeti yıpranmış ve eskiydi. Fakat, evet, olağanüstü bir güzelliği vardı.” Güvenimin kurbanını nereye çektiğimi şimdi anlamıştım. “Çok çekiciydi. Çok,” diye ısrar ettim. “Fakat rezildi.”

Arkadaşım yavaş yavaş tekrar bana geri geldi. “Bayan Jessel rezildi.” Elimi iki elinin arasına aldı ve bu açıklamadan sonra, sanki tehlikenin arttığına dair beni uyarmak ister gibi sımsıkı tuttu. “İkisi de rezildi,” dedi en sonunda.

Böylece, bir kez daha beraber yüzleşmiştik; ama bu sefer biraz da olsa yardım umudu görmüştüm. “Şimdiye dek terbiyenizden dolayı bana bir şey söylemeyişinizi takdir ediyorum. Ama artık her şeyi açıklamanızın za-manı geldi,” dedim. Sanki uzlaşmaya varacak gibi gözük-tü; ama sessizliğini hâlen koruyordu. Ben de, “Şimdi ö**ğ**renmeliyim. Öğretmen neden ölmüştü? Aralarında bir şey mi vardı,” diye devam ettim.

“Aralarında her şey vardı.”

“Aralarındaki farka rağmen mi?”

“Ah, sınıf farklılığına, mevkilerine rağmen mi,” dedi kederli. “O bir hanımefendiydi.”

Bu sözünü tekrarladım. “Evet, o bir hanımefen-diydi.”

“Ve o adam, onun çok aşağısındaydı,” dedi Bayan Grose.

Bir hizmetliye fazla baskı yapmamam gerektiğini hissettim; fakat arkadaşımın benden önceki öğretmen hakkındaki görüşlerinde aykırı bir şey yoktu. Bunun üs-tesinden gelmenin bir yolu vardı ve ben de geldim. Patro-numun zeki ve yakışıklı adamı saygısız, kendinden emin, şımarık ve ahlaksızdı. “Adam korkunç biriydi.”

Bayan Grose, **gölgelerin bu nedenden dolayı belirip belirmediğini biraz düşündü. "O adam gibi birini daha önce hiç görmedim. Canı ne istiyorsa onu yapardı."**

"Hanımefendiyle mi?"

"Herkesle."

Şimdi Bayan Jessel, arkadaşımın gözlerinde sanki tekrar belirmişti. Her nasılsa bir an için onu tıpkı gölde gördüğüm şekilde görür gibi oldum ve kararımı açıkla-dım. "Hanımefendi de bunu istemiş olmalı!"

Bayan Grose'un yüzü aynen öyle olduğunu yansıttı; ama aynı zamanda, "Zavallı kadın. Bunun cezasını ödedi," dedi.

"O zaman **ölüm nedenini biliyorsunuz,**" diye sordum.

"Hayır, ben hiçbir şey bilmiyorum. Bilmek iste-medim. Bundan dolayı mutluyum ve kadın**ın bundan kurtulmasından ötürü T**anrı'ya şükrediyorum!"

"Fakat o zaman kendi fikriniz vardı..."

"Gitmesinin esas nedeni olarak mı? Ah evet. Kala-madı. Düşünün bir! Bir öğretmen için! Ve sonra hayal et-tim ve h**â**len hayal ediyorum; fakat hayal ettiğim şey çok korkunç."

"Benim yaptığım şey kadar korkunç olamaz," diye yanıtladım. Ona yenilginin perişan bir yüzünü göstermiş olmalıyım. Bu, bana olan şefkatini tekrar ortaya çı-karmıştı ve nezaketinin dokunuşuyla karşı koyma gücüm tükendi. Bir önceki sefer olduğu gibi yine kendimi ve onu hıçkırıklara boğdum. Beni koynuna aldı ve acım uçup git-ti. "Ben yapamıyorum," dedim çaresizce ağlarken. "Onla-rı koruyamıyorum; onlara kalkan olamıyorum! Bu, hayal ettiğimden daha da korkunç. Onlar kaybolmuşlar!"

-8-

Bayan Grose'a anlattığım şey gerçeğin ta kendi-siydi ve bunun şaşkınlığıyla, bir sonraki karşılaşmamızda, aşırı kuruntulara kapılmama

konusunda karar aldık. Hiçbir şey yapamasak bile kendimize dikkat etmek zorundaydık. Tabii ki bu kadar olağanüstü bir deneyim yaşadıktan sonra bunu yapabilmek de oldukça zordu. O gece geç saatlerde, ev halkı uyuyorken, benim odamda başka bir konuşma yaptık. Gördüğüm şeyi kesin bir şekilde görmüş olduğumu anlattım. Hazır beni dinlerken, bana inanması için ona, bunu eğer uyduruyorsam, gördüğüm her şeyi bu kadar ince detayına, özelliklerine ve portrelerine kadar nasıl anlatabildiğimi düşünmesini istedim. O, tabii ki bu konunun kapanması için elinden geleni yaptı; ama ben de bu kâbustan kurtulmak için ne gerekiyorsa yapacağımı söylemekte gecikmedim. Tekrar ortaya çıkabilme olasılığından ötürü, tehlikeye alışmam gerektiğini de belirttim. Bu olasılığı da zaten olduğu gibi kabullenmiştik. Kendi hayatımın tehlikede oluşunun benim için pek de önemi olmadığını açıkça söyledim. Dayanılmaz olan şey, benim kafamda kurduğum yeni şüphelerdi; ama bu yeni kaygılarım, günün ilerleyen saatleriyle biraz olsun yatıştı.

Ona açıldıktan ve yanından ayrıldıktan sonra, beni bu zamana kadar hiç düş kırıklığına uğratmayan ve bana iyi gelen çekiciliklerinin hissiyle ümitsizliğime çare arayarak öğrencilerime geri döndüm. Başka bir deyişle, Flora’nın gizemli dünyasına bir kez daha daldım ve orada, küçük elini, ağrıyan yerime koyabileceğinin farkına vardım. Bu benim için neredeyse bir lükstü! Tatlı bir gü-lümsemeyle bana baktı ve sonra *ağlamış* suratım yüzün-den beni suçladı. Çirkin izleri suratımdan sildiğimi sanı-yordum; ama bütün bu olanlara karşı, o an için, bu an-lamsız yardımseverlik altında büsbütün yok olmadıkları için gerçekten de sevindim. Çocuğun gözlerinin mavi de-rinliklerine bakmak bana huzur veriyordu ve ben de bu-nun doğal sonucu olarak, kaygılarımdan ve üzüntümden vazgeçmeye başladım. Pek istemediğim için vazgeçtiğime dair yemin edemedim; ama Bayan Grose’a -orada saatler boyunca tekrar tekrar yaptığım gibi- havada yankılanan sesleriyle, kalbime yaptıkları basınçla ve yanaklarıma değdirdikleri güzel kokulu yüzleriyle, yetersizlikleri ve güzellikleri hariç her şeyin aniden yeryüzünden silindiği-ni anlattım. Her nasılsa, **öğleden sonra, gölün kenarında, beni şaşkına uğratan bu ayrıntılı işaretleri tekrar bir düze**-ne koymak için eşit bir şekilde sıralamak ve o anın kesin-liğini; beni şaşkına çeviren şeyin karşıma nasıl çıktığını tekrar araştırmak zorunda olmam çok gereksizdi. Benim Bayan Grose’u gördüğüm gibi, kuşkularıma göre, küçük kızın da hayaleti görmüş olup olmadığını sorgulamama-mın

nedenlerini ve bütün bunlara bir anlam vermiş olma-sına rağmen, neden Bayan Grose’un bana hiçbir şey bil-mediğini ve aynı zamanda bütün bunları benim ortaya atmış olabileceğimi söylemesini tekrardan derinlemesine düşünmek zorunda kalmam da çok gereksizdi. Kötü bir şeyin işareti olan, bu ilgimi başka yöne saptırmaya çalış-masını, görülebilir bu panik artışını, bu anlamsız oyunun, ağızda bir şeyler gevelemenin yoğunluğunu tekrar açıkla-mak zorunda olmam çok gereksizdi.

Bunların bir şey ifade etmediği konusunda ısrar etmeseydim, bana kalan bir iki huzur kırıntısını da yok etmiş olacaktım. Mesela arkadaşıma, kendime ihanet et-mediğim konusunda emin olduğumu söylememeliydim. Söylememem daha iyi olurdu. Bu gerginlik ve çaresizli-**ğin etkisiyle -bunu nasıl adlandıracağımı bile bilmiyo**-rum- meslektaşımdan daha fazla yardım istemek için onu köşeye sıkıştırmamalı ve bu kadar hızlı hareket etmeme-liydim. Bana, baskı altındayken çok şey anlattı; ama söy-lediklerinde sürekli güvenilmez bir yan olduğu düşünce-si her zaman aklımı karıştırdı ve bu olayda artık son per-deyi de indirdiğimi hissettim. “Ben bu kadar korkunç bir şeye inanmıyorum,” dediğimi anımsıyorum. “Hayır ba-yan. Şunu kesin olarak söyleyeyim ki, ben böyle şeylere inanmıyorum; ama eğer inanıyorsam, biliyorsunuz ki, şimdi sizden bir şey istemek zorundayım. Hem aynı za-manda bana biraz içinizi de dökmüş olursunuz. Miles gelmeden önce, okulundan mektup geldiği zaman yaptı-**ğımız konuşma esnasında bana, ısrarlarım sonucu, onu “kötü” bir çocuk olarak tanımadığınızı söylerken ne kast edi**yordunuz? Kafanızdaki **düşünce neydi? Gerçekten de,** onunla beraber geçirdiğim ve onu sürekli izlediğim **şu** birkaç hafta boyunca hiç *kötü* **lük yapmadı. Her zaman olağanüstü derecede sakin ve sevimli bir çocuktu. Ama sanki o dediğiniz cümlede bir istisna seziyorum. O istis**-nanın ne olduğunu ve çocuğun hangi hareketini kast ede-rek öyle söylediğinizi bilmek istiyorum.”

Bu isteğim korkunç ve zordu; ama aramızda gizli saklı yoktu. Ben de, her nasılsa, gün ağarıp, ayrılma vak-timiz gelmeden önce cevabımı almıştım. Arkadaşımın ak-lında olan şey gerçekten ne demek istediğini kanıtlıyor-du. Quint ve çocuk birkaç ay boyunca sürekli beraber do-laşmışlardı. O da, bu durumun ne derece doğru bir davranış olduğunu ima etmek için eleştirmeyi göze almakta haklıydı tabii. Bu kadar yakın olmaları Bayan Jessel’e de çok doğal gelmiş. Arkadaşım bunu ona söylediği zaman, Bayan Jessel ona, kendi işine bakmasını söylemiş ve iyi niyetli Bayan

Grose da bu düşüncesini Miles'a açıklamış. Çocuğa, küçük beylerin mevkilerini unutmamaları gerek-tiğini belirtmiş.

Tabii ki bu konuda biraz daha ısrar ettim. "Ona, Quint'in alt tabakadan gelen, sıradan bir insan olduğunu mu söylediniz?"

"Evet, öyle de diyebilirsiniz! Ve onun yaptığı tek k**ö**tü şey, bana karşılık olarak verdiği cevaptı."

"Ve o kötü cevap neydi," deyip bekledim. "Ona söylediklerimizi Quint'e mi anlatmış?"

"Hayır o değil. Sadece ondan ayrılamayacağını söyledi!" Hâlâ beni etkileyebiliyordu. "Ben de, her nasılsa, ondan ayrılmayacağından emindim," diye ekledi. "Ama o bazen inkâr ederdi."

"Hangi durumlarda?"

"Sanki Quint'in onun öğretmeni ve Bayan Jessel' in de sadece küçük bir hanımefendiymiş gibi davrandığı durumlarda. Yani Quint ile dışarı çıkıp, onunla saatler geçirdiği durumlar."

"Yani Miles da Quint ile gezmediğini söyleyerek gerçeği sizden gizlemeye çalıştı. **Ö**yle mi?" Onun bu ka-dar uzlaşımcı yaklaşması, **sözüme bir şeyler ekleme cesa**-retini verdi. "Anlıyorum. Yalan söyledi."

"Oh," diye ağzında geveledi Bayan Grose. Bu, sergilediği davranışın pek de önemi olmadığını belirten bir işaretti. Bu işaretini de, ardından söylediği sözlerle destekledi. "Yani, **görüyorsunuz ki Bayan Jessel umursamı**yordu. Miles'ın onunla görüşmesini yasaklamadı."

Düşündüm. "Miles bunu kendini haklı çıkarmak için mi söyledi?"

Bu sözümle tekrar bir an durdu ve, "Hayır, o bun-dan hiç bahsetmedi."

"Bayan Jessel'in Quint ile olan ilişkisinden de mi bahsetmedi?"

Nereye varmak istediğimi açık bir şekilde anlamıştı. "Hiçbir şey belli etmedi. İnkâr etti. İnkâr etti," diye yineledi.

Tanrım, ona daha da baskı yapmaya başlamıştım. "Böylece siz de bu iki aşağılık insanın neler çevirdiğini Miles'in bildiğini anladınız."

"Bilmiyorum! Bilmiyorum," diye inledi zavallı kadın.

"Hayır, biliyorsunuz hayatım," diye yanıt verdim. "Sadece benim gibi cesur davranamıyorsunuz o kadar. Korkak, alçakgönüllü ve duyarlı olduğunuzdan dolayı kendinizi hep geri çekiyorsunuz. Geçmişte, benim yardı-mım olmadan da sessizliğin içinde çırpınıp durmuşsunuz ve bunların hepsi sizi perişan etmiş. Ama şimdi artık bü-tün bunları içinizden

çıkarmalıyım! Çocukta, sizi bu şe-kilde davranmaya iten bir şey vardı," diye devam ettim. "İkisinin ilişkisini gizliyordu."

"Ah, buna engel olamadı."

"Gerçeği öğrenmenize mi?" O dakika dikkatle dü-**şündüm.** "Demek ki o zaman çocuğu ayartmakta başarılı olmuşlar!"

"Bu dediğiniz hiç de hoş bir şey değil," diye yal-vardı Bayan Grose üzüntülü bir şekilde.

"Okulundan kâ**ğıt geldiğini söylediğimde bu yüz**-den garip garip bakmıştınız," diye üsteledim.

"Sizin kadar garip bakmadığımdan şüphe duyu-yorum," diye yalın bir şekilde yanıt verdi. "Hem eğer dendiği kadar kötü bir çocuksa şimdi nasıl bir melek oluyor?"

"Evet, size aynen katılıyorum. Eğer okulda bir şetansa..! Nasıl? Nasıl? Nasıl?" Acı bir şekilde cevap verdim. "Bunu da bana bırakmalısınız; ama birkaç gün size söylememeliyim. Siz sadece bunu bana bırakın," diye, arkadaşımın bana dik dik bakmasına neden olacak bir şe-kilde haykırdım. "Şu an için sapmamam gereken bazı yönler var." Bu arada, onun az önce bahsettiği ilk örneğe geri döndüm; çocuğun yaptığı kötü şeye. "Tahminime göre, **şikâ**yet ettiğiniz ve Quint'in alt tabakadan basit bir insan olduğunu söylediğiniz sırada, Miles da size, sizin de öyle olduğunuzu söyledi." Bu sözümü onayladığı o kadar belliydi ki konuşmaya devam ettim, "Peki, Miles'ı bunun için affettiniz mi?"

"Siz affetmez miydiniz?"

"Ah evet!" Ve orada, sessizliğin içinde garip bir ses değiş tokuşu yaptık. Sonra devam ettim. "Bütün bu olanlar esnasında, Miles adamla beraberken..."

"Bayan Flora da kadınla beraberdi. Bu, onların işine geliyordu!"

Bu, benim de işime geldi. Bu, olağan dışı ölümcül sahneye tam uyduğu için kendimi son derece iyi hisset-tim. Tam da bu ölümcül sahneyi eğlenmek için kendime yasaklayacaktım. Fakat, aklımdan çıkarmaya hazırladı-**ğım, üzerini aydınlatmak istemediğim bu görüntünün ne ifade ettiğini anlama**kta şu ana kadar başarılı olmuştum; artık Bayan Grose'a son izlenimimi söyleyebilirdim. "Onun size yalan söyleyip saygısızlık etmesi, itiraf ediyo-rum ki, sizden duymayı umduğum örneklerle hiç ilgisi yoktu. Yine de, onları her zamankinden daha fazla izle-mem gerektiği hissini veriyorlar."

Bir sonraki dakika, arkadaşımın yüzünde açık bir şekilde Miles'ı affettiğini görebilmek beni kızdırmıştı. Sanki benim de affetmemi istiyor gibiydi. Bu da, okul kapısının önünde onunla ayrılırken ortaya çıktı. "Eminim onu suçlamıyorsunuzdur."

"Benden gizlediği bir ilişki sürdürmüş olmasından dolayı mı? Ah, unutmayın ki daha fazla kanıt bulmadan kimseyi suçlayamam." Sonra, o gitmeden, "Sadece beklemeliyim," diye sözümü tamamladım.

-9-

Bekledim ve bekledim. Günler korkularımı biraz olsun azalttı. Ama yine de öğrencilerimin yanında yeni bir olay yaşamadan geçirdiğim günler bile kafamda acı veren düşünceler ve hatta nefret uyandırıcı anıların oluşmasına yetti. Onların olağanüstü çocuksu zarafetlerini, her zaman yetiştirip büyütebileceğim bir şeymiş gibi gördüm ve onların verdikleri ürünlerden yararlanabileceğimi düşündüm. Garip olan şey, yeni ışıklarım için verdiğim savaşım, onlar için sarf ettiğim çabaydı. Bunda sık sık başarılı olmasaydım şüphesiz büyük bir gerginlik olurdu. Bu küçük çocukların, haklarında tuhaf şeyler düşündüğümü her seferinde biliyor olmalarına hayret etmişimdir ve ayrıca, bu düşündüğüm tuhaf şeylerin onları daha da ilgi çekici bir hâle getirmesi de onları karanlıkta tutmak için kendi başına doğrudan yardımı dokunan bir şey değildi. Daha da ilgi uyandırıcı olduklarını anlayacaklar diye çok korktum ve titredim. Kendimi sakinleştirmek için olayları hep en kötüsünden düşünüyordum. Masumiyetlerinin üzerine üşüşecek en ufak bir bulut topluluğu kusursuz ve talihsiz oldukları için sadece daha fazla risk alma sebebi olabilirdi. Karşı konulmaz bir içgüdüyle onları kucaklayıp bağrıma bastığım zamanları hatırlıyorum. Bunu yaptıktan sonra kendime hep, "Bundan ne anlam çıkaracaklar? Bu yaptığım her şeyi fazlasıyla ortaya çıkarmıyor mu," derdim. Kendimi ne kadar ele verdiğimi düşününce ortaya üzücü ve vahşi bir karışıklığın çıkması çok kolaydı. Ama şunu

hissediyorum ki, hâlen neşelenebildiğim ve huzur içinde geçirdiğim saatler, çocukların cazibelerinin, yapmacıklıklarının gölgesi altında bile, beni hâlen etkisi altına alabilen büyüsüydü. Çünkü aşırı ihtirasımın patlak verişiyle ara sıra şüphe uyandırabileceğimi hissediyordum. Gösterilerinin belirgin artışında bir acayiplik görüp göremeyeceğimi düşündüğümü hatırlıyorum.

İkisi de o zaman bana, aşırı ve olağanüstü bir şe-kilde düşkündüler. Bu düşkünlükleri de sürekli başlarını eğip bana sarılmakla verdikleri nazik bir karşılıktan baş-ka bir şey değildi. Tutumsuzca sergiledikleri bu sevgileri, gerçekte, sadece yapmak zorunda oldukları bir işmiş gibi geliyordu bana. Sanırım bu zavallı koruyucuları için hiç-bir zaman pek fazla bir şey yapmak istemediler. Yani, evet derslerindeki başarı sürekli artıyordu, ki bu da zaten bir öğretmeni mutlu edebilecek en güzel şeydi. Ama onu eğlendirmek, neşelendirmek ya da şaşırtmak; ona bir şey-ler okumak, hikâyeler anlatmak, saçmalıklar yapmak; onunla boğuşmak, tarihsel kişiler, hayvanlar gibi giyin-mek ve her şeyin ötesinde gizlice ezberledikleri şiirleri sü-rekli ona okumak adına hiçbir şey yapmak istemediler. Hiçbir zaman bu mükemmel yapmacıklıklara kanmama-lıydım ki kendimi bıraksam şimdi bile kanabilirim. Bana başından beri her şey için kolaylık gösterdiler. Bu yete-nekleri, yeni bir başlangıç yaparak hayatıma hep renk kattı. Görevlerini sanki çok severek yapıyorlardı ve yal-nızca bu yeteneğin coşkunluğuyla şımarıyorlardı. Üzeri-me kaplanlar ya da Romalılar gibi atlamanın yanı sıra Shakespeareliler, gökbilimciler ve uçuş mühendisleri gibi de atlıyorlardı. Bu durum herh**â**lde sadece şu anda aradı-**ğım b**aşka bir açıklamayla alakalıydı. Anormal olan so-**ğukkanlılığımı**, Miles'in başka bir okula gidebileceği dü-**şüncesine yordum. Bu soruyu, o zaman derinlemesine düşünmediğim için mutlu olduğumu hatırlıyorum ve bu mutluluk da**, Miles'ın, insanı her zaman hayrete düşüre-cek kadar zeki olduğunu düşünmemden kaynaklanıyor olmalıydı. Kötü bir öğretmenin, bir papaz kızının onu şı-martabilmesi için çok zekiydi. Az önce bahsettiğim bu en açık tehdidin garip olan yanı da, bu olayı çözmeye çalıştı-**ğımda zihinsel hayatının etkisi altında kurduğu büyük bir tahrik unsuru olduğunun izlenimiydi.**

Böyle bir çocuğun okulu ertelemesi, okuldan müdür tarafından atılması çok şaşırtıcı bir şeydi. Onların yanındayken, ki dikkatli bir şekilde çoğunlukla onların yanındaydım hep, hiçbir kokuyu çok uzağa kadar takip edemediğimi de eklemeliyim. Müzik ve sevginin, başarı ve abartıların

büyüsü altında yaşıyorduk. Her iki çocu-**ğun da müzikal duyusu çok gelişmişti; ama özellikle ağa**-beyin müthiş bir kapma ve tekrarlama kabiliyeti vardı. Okul odası piyanosu, her türlü tüyler ürpertici hayale ta-nık oluyordu. Piyanonun sesi kesildiği zaman hemen giz-li gizli konuşmaya başlıyorlardı ve sonra içlerinden biri dışarı çıkıp, sanki yeni bir şeymiş gibi tekrar içeri geliyor-du. Benim de ağabeylerim vardı ve bu yüzden küçük kız-ların ağabeylerinin kopyası olmalarına şaşmıyordum. Her şeyden önemlisi de, dünyada, daha bu yaşında bile insanı düşünmeye yöneltecek derecede zeki bir çocuğun var oluşuydu. Her zaman inanılmaz bir şekilde hemfikir-diler. Hiç kavga ya da şikâyet etmiyor olmaları da, hem ne kadar tatlı olduklarını bir kez daha ortaya çıkarıyor hem de daha çok övülmelerini sağlıyordu. Bazen kaba konuştuğum zaman onların beni ayartmaya çalıştıklarına dair ipuçları seziyordum. Biri beni oyalayacak, diğeri de bu arada kaçacaktı. Sanırım her ilişkide sahte bir yan var. Ama öğrencilerim beni deniyorlarsa da, bunu kesinlikle arsız bir şekilde yapmıyorlardı. Arsızlık, herkes uyurken, evin başka köşelerinde oluyordu.

Tereddüt ettiğimi hissediyordum; ama artık hare-kete geçmeliydim. Bly'da korkunç olan şeyin ne olduğu-nu öğrenmek **için hoşgörülü inanca** -zaten pek inançlı de-ğildim; ama bu başka bir konu- meydan okumanın yanı sıra, acı çektiğim şeyi yineledim ve sonuca daha da yak-laşmaya çalıştım. Geriye baktığımda bu yaşadığım şey bana masum bir savaşımmış gibi geliyor; fakat en azın-dan olayın kalbine ulaşmıştım ve gidilecek en mantıklı yol da şüphesiz biraz daha ilerleyebilmekti. Bir akşamüs-tü, hiçbir şey yokken ve hiç hazır olmadığım bir anda, bu-raya ilk gelişimdeki gece hissettiğim soğukluğu hissettim bedenimde. Belki de o gece hissettiğim şeyi tekrar hisset-mişimdir. Yatmaya gitmemiştim; mum ışığı altında kitap okuyordum. Bly'da bir oda eski kitaplarla doluydu: bazı-sının şöhreti şiddetle eleştirilmiş olan son yüzyılın yapıt-ları. Gençliğimde açıkça söylenemeyen meraka yönelik kitaplar. Elimdeki kitabın Fielding'in *Amelia* adlı yapıtı olduğunu ve tamamen uyanık olduğumu hatırlıyorum. Ayrıca saatin çok geç olduğunu ve saatime bakmamak için nedense kendime engel olmaya çalıştığımı da anımsı-yorum. O yılların modasına özgü olan beyaz tül, Flora' nın yatağının baş ucunda sarkıyordu. Kendimi de daha önce inandırdığım gibi bu, çocuksu dinlenişin mükem-melleştirilmesiydi. Kitaba çok dalmış olmama rağmen, sayfanın sonunda onun büyüsü altında onu odamın kapı-sından bana bakarken yakaladım. Bir an durdum ve din-ledim.

İlk gece hissettiğim zayıf sezgiyi hatırlattı bana. O gece de sanki evde açıklanamaz bir canlılık olduğunu his-setmiştim. Açık pencerenin hafif nefesi dikkatimi çekmiş-ti. Sonra temkinli bir şekilde kitabımı bıraktım; ayakları-mın üzerine dikildim. Bir mum alarak odadan hemen çık-tım ve mumun aydınlattığı hafif ışık sayesinde koridorda, odanın kapısını kapatıp kilitledim.

Beni kararlı kılan ya da beni yönlendiren şeyin ne olduğunu söyleyemem; ama mumumu yukarıda tutarak merdivenin köşesinde bulunan büyük pencerenin yanına varana kadar holde yürüdüm. O noktada üç şeyin farkına vardım. Kendiliğinden gelmişlerdi aklıma. Mumum esen rüzgâr yüzünden sönmüştü; ama bu önemli değildi; çün-kü akşam karanlığı zayıflamıştı ve sabah olmak üzereydi. Mum olmadan, bir sonraki dakika, merdivende birinin durduğunu gördüm. Bir sıra hâlinde yaptığım hareketler-den bahsediyorum; fakat Quint ile üçüncü karşılaşmam-da donup kalmak istemediğim için saniyeler esnasında en ufak bir hatayı bile göze almadım. Hayalet, merdive-nin biraz yukarısında duruyordu ve bu yüzden benim görüş açıma göre pencereye en yakın yerdeydi. Kısa bir süreliğine durdu; kuleden ve bahçeden bana baktığı gibi aynı şekilde yine beni süzdü. Benim onu tanıdığım gibi o da beni tanıyordu ve bu yüzden, soğuk, zayıf alaca ka-ranlıkta, camın ve cilalı meşe ağacından yapılma merdi-venin donuk ışığı altında dikkatli bir şekilde birbirimize baktık. Kesinlikle, o anda, canlı, nefret edilesi ve tehlikeli bir varlıktı. Fakat bu şaşılacak en garip şey değildi. Bu farkı başka bir durumdan dolayı ayırt edebiliyorum. **O an dehşet, kesin bir şekilde beni terk etmişti ve ben ondan artık hiç korkmuyordum.**

O dakikadan sonra daha çok ıstırap çektiğim za-manlar oldu; ama, Tanrı’ya şükür, artık hiç korkmuyor-dum. Ve o da benim artık korkmadığımı biliyordu. Onun böyle düşündüğünü mucizevi bir şekilde hissetmiştim. Kendime aşırı güveniyordum. Öyle çok güveniyordum ki, sanki bir an için durmam gerektiğini ve onun bana bakmasına, en azından o an için, izin vermem gerektiğini hissettim. Bundan dolayı, o dakika esnasında, hayalet, bir insan kadar gerçek ve kokutucuydu. Bu geç saatlerde, uyuyan evde, bir düşman, bir maceraperest, bir suçlu gibi geziniyordu. Bu dehşeti yaratan şey, çok yakın mesafeler-den bakışmamızın ölümcül sessizliğiydi. Bu manzara alı-**şılmışın dışındaydı. Böyle bir yerde ve bu saatte bir katil**-le karşılaşmış olsaydım en azından birbirimizle

konuşur-duk. Aramızda yaşanmış canlı bir şeyler olurdu. Hiçbir şey olmasa, birimizden biri hareket ederdi. O an o kadar uzun gelmişti ki, ben bile yaşayıp yaşamadığımdan şüp-he duymuştum. Ondan sonra ne olduğunu açıklayamam. Dayanıklılığımın kanıtı olan sessizliğin kendisi, onun yok olmasına neden olan bir unsur hâline gelmişti. Bu sessiz-liğin içinde hareket ettiğini gördüğümden kesinlikle emi-nim. O aşağılık adamın, sanki bir emir almış gibi arkasını döndüğünü, hiçbir şekilde görüntüsü bozulmadan mer-divenden aşağı indiğini ve karanlıkta bir sonraki döne-meçte kaybolduğunu gözlerimle gördüm.

-10-

Bir süre için ziyaretçimin gerçekten gidip gitmediğini anlayana kadar merdivenin tepesinde öylece kaldım. Sonra odama geri döndüm. Orada, yanık bıraktığım mum ışığı altında, gördüğüm en önemli şey, Flora’nın yatağının boş olmasıydı. Ve o anda, beş dakika önce yenmiş olduğum korku tekrar ortaya çıktı ve dehşetle nefesim kesildi. Onu yatar vaziyette bıraktığım yere doğru fırladım; çünkü küçük ipek yatak örtüsü ve çarşaflar dağılmıştı. Beyaz tülün aldatırmışçasına öne doğru çekildiğini fark ettim. Sonra bir cevap bulmanın verdiği huzurla tarif edilemez bir şekilde rahatladım: Pencerenin önünde bir kıpırtı hissettim ve çocuğun başı öne eğik bir şekilde pencerenin diğer tarafında belirdi. İçtenliği, üzerine giydiği minik geceliği, çıplak pembe ayakları ve buklelerinin altın sarısı parlaklığıyla orada öylece duruyordu. Çok ciddi bir şekilde baktı. Bana daha önce hiç bu şekilde, kınarcasına baktığını hatırlamıyorum. “Seni yaramaz! Neredeydin?” Onun yaptığı hataya meydan okumak yerine, suçluymuş gibi hissettim ve kendimi bir şeyleri açıklar hâlde buldum. En basit ve sevimli bir şekilde sonradan açıkladı: Birden, yatağında yatarken, odamdan çıktığımı hissetmiş ve bana ne olduğunu merak edip yatağından fırlamış. Onu tekrar bulabilmenin sevinciyle tekrar sandalyeme oturdum;

ama aynı zamanda sonradan kendimi biraz güçsüz de hissettim. Kız bana doğru koştu, mum ışığı altında parlayan ufak, mükemmel yüzüyle dizime oturdu. Uyku mahmurluğu vardı üstünde hâlâ. Gözlerimi bir an için hafif ve bilinçli bir şekilde kapattığımı hatırlıyorum. “Pencereden dışarı bana mı bakıyordun,” dedim. “Yürüyüşe çıkmış olabileceğimi mi düşündün?”

“Şey, biliyorsunuz, birisinin yürüdüğünü sandım.” Bana gülümserken rengi hiç solmadı.

Ona şimdi nasıl bakıyordum. “Peki, birini gördün mü?”

“Oh, hayır,” diye çocuksu ilgisizliğin verdiği bir ayrıcalıkla cevap verdi. Sözcükleri uzatarak söyleyince çok tatlı oluyordu.

O sinirlerimin gerildiği anda kesinlikle yalan söy-lediğini anlamıştım; ama gözlerimi birkaç kez kapasam, bu yalanına inanacaktım neredeyse. Kız her hâliyle beni baştan çıkarabiliyordu. Onun bu sözüne kanmamak ve ona karşı koymak için küçük kızı kasılmış bir şekilde sım-sıkı tutmuş olmalıyım. Çocuk da bu kavrayışıma hiç sesi-ni çıkarmamıştı; ne ağlamış ne de korkmuştu. Neden ona kızıp her şeyi açığa çıkarmıyordum ki? Minik, parlayan yüzüne neden dosdoğru söylemiyordum ki? “Biliyorsun. Bildiğini biliyorsun işte ve benim de buna inandığımı dü-**şünüyorsun. Bu yüzden neden** bana dürüstçe itiraf etmi-yorsun? Sonra en azından bununla beraber yaşamayı ve belki de bu garip kaderimizde nerede olduğumuzu ve bunun ne anlama geldiğini öğrenebiliriz.” Bu ısrar ne ya-zık ki kesildi. Eğer buna yenilmiş olsaydım kendimi ko-rurdum. Ne olduğunu göreceksin. Yenilmek yerine tekrar ayağa kalktım; kızın yatağına baktım ve umutsuz bir yola doğru ilerledim. “Orada olduğunu düşünmem için neden tülü tekrar düzelttin?”

Flora net bir şekilde düşündü ve o ilahi gülümse-mesiyle, “Çünkü sizi korkutmak istemedim,” dedi.

“Ama eğer, senin düşüncene göre, dışarı çık-mışsam...?”

Kesinlikle kafası karışmıştı. Bu soru çok mantıksız, dokuz kere dokuz kaç eder sorusu gibi konuyla çok alakasız bir soruymuş gibi gözlerini mumun alevine çe-virdi, “Ah, ama geri gelebileceğinizi ve de geldiğinizi bi-liyorsunuz,” diye oldukça yeterli bir şekilde cevap verdi. Biraz sonra geri gelişimin yerinde olduğunu fark ettiğimi kanıtlamak için, **kız yatağa yattığında, uzun süre yanında oturdum ve elini tuttum.**

O geceden sonraki tutumumu tahmin edebiliyor-sunuz sanırım. Ne zamana kadar bilmiyorum; ama tekrar tekrar uyandım. Oda arkadaşımın

uyuduğundan emin olunca sessizce koridora yürüdüm ve hatta Quint ile kar-**şılaştığım yere kadar gittim. Fakat onunla orada bir daha hiç karşılaşmadım ve onu evin hiçbir yerinde bir daha görmediğimi de kesin olarak söyleyebilirim. Öbür taraf**-tan, merdivende başka bir macerayla karşılaşmıştım: Yu-karıdan aşağıya bakarken, bir keresinde, sırtı bana dö-nük, vücudu yarı eğik ve sanki kederliymiş gibi başı elle-rinin arasında alt basamaklardan birine oturmuş bir kadı-nın varlığını fark ettim. Oradaydım; fakat yüzünü bana çevirmeden kaybolmuştu. Hiç olmazsa yüzünün çok kor-kunç göründüğünü biliyordum ve eğer yukarıda değil de aşağıda olmuş olsaydım, Quint'e karşı gösterdiğim cesa-reti kadına karşı da gösterebilir miydim, diye düşündüm kendi kendime. Ama zaten cesur olmak için bu olaydan sonra daha çok fırsat doğdu. Quint ile en son karşılaşma-mın on birinci gecesinde -artık bütün geceleri sayıyor-dum- tehlikeli bir korku tekrar nüksetmişti ve beni en çok şaşırtan şey de, hiç beklemediğim bir zamanda olan bu olaydı. İzlemekten bitkin düşmüşken tekrar biraz uzan-mak istemiştim. Daha sonradan anladığım kadarıyla, ge-ce bire kadar uyumuşum; fakat tekrar uyandığımda sanki bir el beni dürtüklemiş gibi yerimden sıçradım. Bir mu-mu yanık bırakmıştım; ama şimdi yanmıyordu ve onu Flora'nın söndürdüğünü kesin bir şekilde bir an için his-settim. Karanlıkta ayağa kalktım ve kızın yatağına gittim; ama o orada değildi. Pencereye doğru bakmam beni ay-dınlattı ve bir kibritin de yanıyor oluşu bu tabloyu ta-mamladı.

Çocuk yine kalkmıştı. Bu sefer sanki bir şeyi izliyor ya da bir cevap arıyormuş gibi ince mumu yakmıştı. Perdenin arkasında sıkışmış bir şekilde geceye aralıktan bakıyordu. Hiç kıpırtısız orada duruyor oluşu, ne benim yeni bir mum yakmamdan ne de terliklerimi giymek ve şalımı üstüme geçirmek için telaş etmemden rahatsız ol-madığını bana kanıtlamıştı. Saklanmış, korunmuş ve ken-dini bırakmış bir şekilde besbelli sessizlikte dinleniyordu. Pencere öne doğru açılmıştı. Sanki ona yardım eden bir ay vardı ve bu gerçek beni daha da aydınlatmıştı. **Gölde beraber karşılaştığımız hayaletle yüz yüzeydi ve o zaman yapamadığı için şimdi onunla iletişim kurabilirdi. Benim açımdan, onu rahatsız etmeden yapmam gereken şey, ko**-ridordan aynı tarafta bulunan başka bir pencereye ulaş-maktı. O beni duymadan kapıya ulaştım; odadan çıktım; kapıyı kapattım ve kızdan bir şeyler duyarım diye diğer taraftan dinledim. Koridorda dururken gözüm, ağabeyi-nin oda kapısına kaydı; ama orası on

adım uzağımda ka-lıyordu. Bu bende yine anlatılamaz bir şekilde garip bir dürtü uyandırdı ve beni baştan çıkardı. Dosdoğru onun odasına gitsem ve penceresinden baksam ne olurdu? Ço-cuksu şaşkınlığını ve hislerimin açığa çıkmasını göze alıp gizemin diğer tarafını da görsem neler yaşanırdı?

Bu düşünce, beni, çocuğun kapı eşiğine getirip tekrar durduracak kadar sarmıştı. Dinledim ve kendimce orada neler oluyor olabileceğini düşündüm. Onun da yatağının boş olup olmadığını ve gizli gizli izleyip izlemediğini merak ettim. Derin, sessiz bir dakikaydı ve sonunda i**ç**güdüm yenildi. Sessizdi. Çocuk masum olabilirdi. Risk çok büyüktü ve ben geri döndüm. Dışarıda yerde bir in-san duruyordu. Birini görmek için etrafı sessizce dolaşan biri. Flora'nın meşgul olduğu ziyaretçi; ama Miles ile ilgi-lenen ziyaretçi değildi. Bir kez daha tereddütte kaldım; fakat başka sebeplerden dolayı ve sadece birkaç saniye için. Sonra seçimimi yaptım. Bly'da boş odalar vardı ve tek sorun doğru olanı seçebilmekti. Doğru olan aniden kendini belli etti. Evin güvenilir bir köşesindeydi: *Eski Kule* diye adlandırdığım yerde. Burası büyük, kare biçi-minde bir odaydı. Yatak odası tarzında dekore edilmişti. Odanın büyüklüğü insanı rahatsız ediyordu. Bayan Grose, odayı her zaman temiz ve düzenli tutuyor olsa da, **yıllardır buraya kimsenin girmediği izlenimini veriyordu. Odaya oldukça hayran kalmıştım. Sadece ilk girdiğimde terk edilmiş gibi göründüğü için biraz ürpermiştim. Bu duraksamam geçtikten sonra ne yapmam gerektiğini bili**-yordum. Odanın diğer ucuna gidip kepenklerden birini açmalıydım. Bu aşamayı geçince pencereyi sessizce açtım ve yüzümü cam kenarına yaklaştırdım. Karanlıkta pek bir şey görünmese de doğru şeyi yaptığımın farkına var-mıştım. Sonra bir şeyler gördüm. Ay, inanılmaz bir şekil-de geceyi aydınlatıyordu ve ayın ışığı sayesinde çimenle-rin üzerinde bir insan gördüm. Uzakta olduğu için çok küçük gözüküyordu. Hareketsiz ve sanki büyülenmiş gi-bi orada duruyordu. Benim olduğum pencereye bakıyor-du; ama tam olarak bana değil de sanki benim daha yu-karımda olan bir şeye. Daha yukarımda kesin başka birisi duruyordu.Yani kulenin üstünde birisi duruyordu; fakat çimenlerin üzerinde duran şey, benim kafamda tasarladı-**ğım ve görmek için acele ettiğim şey değildi. Çimenlerin üzerinde duran şey -kim olduğunu fark edince şok** ol-muştum- **küçük Miles'ın ta kendisiydi.**

-11-

Bu olayı, ertesi günün geç saatlerine kadar Bayan Grose'a anlatmadım. Öğrencilerimin devamlı yanımda olmaları, onunla özel olarak konuşabilmeme çoğunlukla engel oluyordu. Hem hizmetlileri hem de çocukları şüphelendirmemek; heyecanımızı ve gizemli şeyler sakladığımızı belli etmemek için çok çaba sarf ediyorduk. Bu konuda ikimiz de hemfikirdik. Yüzünde, ona anlattığım korkunç sırları yansıtan hiçbir belirti yoktu. Bana kesinlikle inandığına emindim. Zaten eğer inanmasaydı bana ne olurdu, ne yapardım bilmiyorum; çünkü bu yükü tek başıma taşıyamazdım. Çocuklara baktığında sadece onların güzelliğini, iyi huyluluğunu; neşelerini ve zekiliklerini görseydi benim yaşadığım şeyleri, eminim ki, hiç anlayamazdı. Ama o, görkemli bir heykel gibi beni pür dikkat dinledi. Bu yaşadığım şeyleri o da yaşasaydı ve o da bu denli yıpransaydı, Bayan Grose da olayları çözebilmek için benim gibi elinden gelen her şeyi yapardı. Beyaz kolları birbirine kenetli bir şekilde sessizce çocukları incelediğini gördüm. Dediğim şeyleri iyice düşündü ve ben de bu yaşadığım gelişmeden sonra küçük öğrencilerimin kendilerine göz kulak olabileceklerini anlamaya başladım. Öğretmenin başına gelen üzücü olaydan ötürü Bayan Grose'un endişesi biraz daha artmıştı. Bu beni rahatlatmıştı; çünkü hikâye anlatmadığıma artık tamamen inanıyordu; ama bu sefer de Bayan Grose için kaygı duymaya başlamıştım.

Terasta yanıma geldi. Akşamüstü güneşi zaman ilerledikçe daha güzel bir hâl alıyordu. Terasa beraber oturduk. Önümüzde, seslendiğimizde bizi duyabilecekleri bir mesafede çocuklar neşeli bir şekilde geziniyorlardı. **Aşağımızda, çimenlerin üzerinde yavaşça** ve uyum içinde hareket ediyorlardı. Miles, **küçük kardeşinin de ilgilen**-mesini sağlamak için elini onun omzuna koymuş, sesli bir şekilde bir hikâye kitabı okuyordu. Bayan Grose sakince onları izliyordu. Sonra benden zekice gizlenmiş bir gıcır-tıyla, vicdanlı bir şekilde, arkasındaki yuvarlak kavanoza bir göz gezdirmek için döndü. O kavanozun içine parlak eşyalar koymuştum. Bayan Grose tuhaf bir şekilde benim üstünlüğümü, başarılarımı ve yeteneklerimi sabırla ka-bullenmiş gibi duruyordu. Sanki bir cadının zehirli ekme-**ğini önüne sunmuşum da**, o da hemen ekmeğe saldıra-cakmış gibi kulaklarını bana

vermişti. Ona, o gece yaşadı-**ğım olayı anlatmaya başladığımda takındığı tavır bu şe**-kildeydi. Olayı anlatırken, Miles'ı o kadar geç bir saatte gördüğüm bölüme gelmiştim. Şimdi de çimlerde, aynı dün geceki durduğu yerde duruyordu. Onu o gece dışarı-da gördükten sonra içeri almak için aşağı indim. Pencere-nin kenarında dururken, evi ayağa kaldırmama kararı al-mıştım. Bu esnada Bayan Grose'u biraz şüphelendirmiş-tim. Çocuğu eve soktuktan sonra, son meydan okuyu-**şumla karşı karşıya kalmıştım. Ay ışığı altında terasta be**-lirdiğim zaman dosdoğru bana geldi. Tek kelime etme-den elini tuttum ve Quint'in azgın bir şekilde onu bekle-diği merdivenin yukarısındaki holün karanlık boşluklar**ı**na doğru götürdüm. Odasını terk etme sebebini dinlemeye başladım; ama bir yandan da titriyordum.

Giderken aramızda hiç konuşma olmadı. Acaba kafasında bana **söyleyeceği** mantıklı bir neden düşünüyor mu diye merak ettim; hem de çok merak ettim! Bunun için yaratıcılığını çok zorlaması gerekiyordu ve bu sefer, gerçek utancından ötürü, zaferin tuhaf coşkusu kaplamı**ş**tı içimi. Gizemi ortaya çıkarmak için müthiş bir fırsattı bu! Artık daha fazla masumu oynayamazdı. Peki işin içinden nasıl çıkacaktı? Beynim bu soruyla zonkluyordu ve ben de susuyordum. En sonunda, bu konuyla ilgili tüm risklerle ve hatta kendi korkularımla bile karşı karş**ı**ya kalmıştım. Odasına girdiğimizde yatağının hiç bozulmadığını ve pencerenin de ay ışığıyla kaplanmış olduğu için mum yakmaya gerek olmadığını beni *kapana kıstırd***ığı düşüncesiyle kendimi aniden yatağın kenarına** nasıl b**ı**raktığımı hatırlıyorum. Ben, eski zamanlardan kalma batıl inançlara ve korkulara inandığım sürece bana göre zekiliğiyle Quint'i korumak için elinden ne geliyorsa yapabilirdi. Ama aslında o beni *yakalamıştı*! Hayır! Hayır! Bunu Bayan Grose'a söylemenin bir faydası olmazdı. Çocuk, karanlıkta beni hayranlıkla sarsmıştı. Ben, tabii ki, çok sevecen ve şefkatli davrandım. Ben yatakta uzanırken onu da yanımda tuttum. Ona söylemekten başka bir çarem yoktu.

"Bana şimdi bütün gerçeği söylemelisin. Neden dışarı çıktın? Orada ne yapıyordun?"

Mükemmel gülümsemesini şu an bile görebiliyo-rum. Güzel gözlerindeki beyaz ışığı ve akşam karanlığın-da bana doğru parlayan küçük dişlerini. "Eğer nedenini söylersem anlayacak mısınız?" Bu söz üzerine yüreğim ağzıma gelmişti. Bana nedenini söyleyecek miydi? Söyle-yecek söz

bulamıyordum ve yüzümü ekşitip başımı salla-yarak anlaşılmaz bir şekilde cevap verdiğimin farkınday-dım. Miles çok kibardı ve ben başımı ona doğru sallar-ken, o orada sihirli bir prens gibi duruyordu. Beni dinlen-diren onun kendi yansıttığı ışıktı. Bana söylemesi gerçek-ten iyi olur muydu? “Şey, sizin fikrinizi kesinleştirmek için,” dedi en sonunda.

“Ne fikri?”

“Beni *kötü* olarak düşündüğünüz fikrini!” Ne bu s**ö**zü söylerkenki tatlılığını ve neşesini ne de başımda du-rurken eğilip beni öpmesini unutabilirim. Bu, kesinlikle her şeyin sonuydu. Ben de onu öptüm ve bir dakika için sımsıkı kucakladım. Bu arada ağlamamak için bu zamana kadar hiç sarf etmediğim kadar çok çaba sarf ediyordum. Odaya bir göz gezdirirken, “Yani sen üstünü hiç değiştir-medin mi,” diyebildim.

Karanlığın içinde parladı. “Hayır, hiç değiştirme-dim. Kalktım ve kitap okudum.”

“Peki ne zaman aşağı indin?”

“Gece yarısı. Kötü olduğum zaman gerçekten köt**ü**yümdür!”

“Anlıyorum, anlıyorum. Çok etkileyici. Fakat benim bunu bileceğimi nereden bildin?”

“Oh, bunu Flora ile ayarladık.” Hemen cevap ve-riyordu. “O kalkıp dışarı bakacaktı.”

“Ve de baktı.” Tuzağa düşen kişi bendim.

“Bu davranışı sizi rahatsız etti ve Flora’nın neye baktığını görmek için siz de baktınız ve gördünüz.”

“Sen de orada ölümüne susamıştın,” diye atladım.

Bu yürekliliğimden o kadar etkilenmişti ki, bir uz-laşmaya varmaya karar verdi. “Yoksa nasıl yeteri kadar kötü olabilirdim ki,” diye sordu. Başka bir kucaklaşma-dan sonra, bu olay ve konuşmamız benim onayımla ka-pandı; çünkü yaptığı şaka sayesinde bundan da sıyrıl-mayı başarmıştı.

Bayan Grose’ta edindiğim izlenimden sonra, onu etkilemekte pek de başarılı olamadığımı anladım. Hikâyemi, çocuğun benden ayrılmadan önce söylediği son sözle güçlendirdim, “Her şey birkaç kelimede saklı,” dedim Bayan Grose’a. “Her şeyi ortaya çıkaran kelimelerde. ‘Ne yapabileceğimi düşün!’ Miles bana bunu ne kadar zeki olduğunu anlatmak için söyledi. Ne yapabileceğini çok iyi biliyor. Bu yüzden okuldan kovuldu.”

“Tanrım, siz gerçekten de değişiyorsunuz,” diye haykırdı arkadaşım.

“Değişmiyorum. Sadece her şeyi açığa çıkarmaya çalışıyorum. Bu son gecelerden birinde, çocuklardan bi-riyle birlikte olmuş olsaydınız beni anlardınız. Ne kadar izleyip beklediysem, bu tip olayların, ikisinin sistemli sessizliklerinden meydana geldiğinden o kadar emin ol-dum. Miles’ın okuldan kovuluşuna değinmesi haricinde hiçbir zaman ağızlarından eski arkadaşlarıyla ilgili bir şeyler kaçırmadılar. Ah, evet. Burada oturup onlara baka-bilirsiniz ve onlar da bize inceliklerini ve nezaketlerini gösterebilirler; fakat kendi masallarının içinde kaybolmuş gibi dursalar da, ölüleri görebilme gibi bir yetenekleri var. Miles aşağıda kız kardeşine kitap okumuyor,” dedim bir anda. “Onlar hakkında konuşuyorlar. Korkunç şeyler hakkında! Delirmiş gibi davranıyorum biliyorum ve ina-nın ki şimdiye kadar delirmemiş olmam bir mucize. Gör-düğüm şeyleri siz de görmüş olsaydınız kesinlikle aklını-zı kaçırırdınız; ama bütün bu olanlar aklımı başıma getir-di ve başka şeyleri görebilmemi sağladı.”

Mantığım ona dehşet verici gelmiş olmalı; ama meslektaşım, aşağıda birbirine kenetlenmiş bir şekilde ge-zinen ve bu olayın kurbanı olan o cezbedici küçük yara-tıklara baktığı zaman sanki bir şeyler hissetmişti. Ben onun öyle hissettiğini adım gibi biliyordum. Gözlerini on-lardan ayırmıyordu. “Hangi şeyleri?”

“Beni büyüleyen, beni memnun eden; ama, şimdi daha iyi anlıyorum ki, esas**ında başıma bela olan şeyleri: ç**ocukların dünyada eşi benzeri olamayacak kadar güzel ve anormal derecede nazik oluşları. Bu bir oyun,” dedim ve, “Bu, onların izlediği bir tür siyaset ve sahtekârlık,” di-ye de devam ettim.

“Aşağıdaki sevimli yaratıklardan mı bahsediyor-sunuz?”

“Evet, göründüğü kadar korkunç!” Bu gerçeği açığa vurmam bana çok yardımcı olmuştu. Böylece bütün par**çaları birleştirmiş ve sonuca varmıştım. “İyi niyetli de-ğiller. Sadece her şeye çok ilgisizler. Onlarla yaşaması si**-zin için her zaman kolay oldu; çünkü onlar zaten hep kendi

kurdukları dünyada yaşadılar. Onlar benim değil. Onlar sizin de değil. Onlar o adama ve kadına ait!”

“Quint’e ve o kadına mı?”

“Quint’e ve o kadına. Onlara ulaşmaya çalışıyorlar.”

Bu sözden sonra, Bayan Grose, onlar**ı daha fazla i**ncelemeye başladı. “Ama neden?”

“O kötü günlerde sevgililerin onlara aşıladığı şey-tani sevgi yüzünden ve çocukların içindeki bu şeytani sevgi de hayaletleri geri getiriyor.”

“Yasalar,” dedi arkadaşım nefesini bastırarak. Çirkin bir şekilde haykırmıştı; ama bir sonraki kanıtımın onaylandığını da vurgulamıştı aynı zamanda. Bu olay bir öncekinden daha ürkütücüydü ve gece ortaya çıkmış ol-malı. Hiçbir şey, beni kendisinin de o alçakların ne kadar ahlaksız olduğunu bilmesi kadar haklı çıkaramazdı. Her şey anılarının altında gizliydi ve bunu da bir dakika son-ra açığa çıkardı zaten. **“İkisi de çok namussuzd**u! Ama şimdi ne yapabilirler ki,” diye sürdürdü.

“Ne mi yapabilirler,” diye tekrarladım. O kadar yüksek sesle bağırmışım ki, Miles ve Flora aşağıda gezi-nirlerken bir an duraklayıp bize baktılar. “Yeteri kadar şey yapmıyorlar mı zaten,” diye daha alçak bir sesle sor-dum. Bu arada çocuklar bize gülümsediler, başlarını sal-ladılar ve bize elleriyle öpücük gönderdiler. Yapmacık gösterilerine hâlen devam ediyorlardı. Onlara bir dakika baktık ve sonra cevap verdim. **“Çocukları mahvedebilir**-ler!” Bu sözüm üzerine arkadaşım döndü ve beni daha net anlayabilmek için bu dediğimi sessizce kendi içinde sorguladı. “Nasıl yapacaklarını pek bilmiyorlar; ama de-nemekten hiç vazgeçmiyorlar. Her zaman kuytu köşeler-de, garip yerlerde; kule tepesi ya da evin çatısı gibi yük-sek yerlerde; pencerelerin dışında ve göl kenarlarında gö-rünüyorlar; ama bunu ikisi de çok planlı bir şekilde yapı-yorlar. Sürekli mesafeyi daraltıp engeli aşmaya çalışıyor-lar ve bu yüzden çocukları her an baştan çıkarabilirler. Sadece gelmelerini bekliyorlar.”

“Çocukların gelmelerini mi?”

“Niyetleri onları yok etmek!” Bayan Grose yavaşça ayağa kalktı ve ben de vicdanımın sesini dinleyerek ce-vap verdim. “Tabii **eğer biz bunu engelleyemezsek!”**

Ben oturmuş, **o da başımda dikilmiş dururken**, birden her şeyi başka bir tarafa yöneltti, “Engellemeyi amcalarının yapması gerekiyor. Çocukları buradan alıp g**ö**türmeli.”

“Peki onu bütün bu olanlara kim inandıracak?”

İnceden inceye çocuklarla aramızdaki mesafeyi kontrol ediyordu ve bana kar**şı saçma bir tavır takınarak, “**Siz inandıracaksınız bayan,” dedi.

“Ona evinin lanetli olduğunu ve yeğenlerinin de deli olduklarını mı yazacağım?”

“Tabii gerçekten deliyseler bayan?”

“Yani benim de deli olabileceğimi düşünüyorsunuz, öyle mi? Ona hiçbir sorun çıkarmayacağına dair söz veren bir öğretmen için bu hakikaten de mükemmel bir haber!”

Bayan Grose gözüyle çocukları takip ederek tekrar düşündü. “Evet, sorundan ve endişeden nefret eder. Zaten en büyük sebebi de buydu.”

“Dostlarının onu bu kadar uzun süre aldatmasının sebebi mi? Buna hiç şüphem yok. İlgisizliği korkunç olmalı; fakat ben bir dost olmadığıma göre onu aldatma-malıyım.”

Biraz sonra arkadaşım tekrar yerine oturdu ve elimi yakaladı, “Ne pahasına olursa olsun size gelmesini sağlayın,” dedi.

Ben dik dik baktım, “Bana mı,” diye sordum. O an Bayan Grose’un ne yapabileceği konusunda aniden bir korku çöktü üzerime. “O mu,” diyebildim.

Hızla ayağa kalktım ve galiba bakışlarım da o an çok acayipti. “Onu buraya mı çağırayım?” Hayır, bana o şekilde bakarken besbelli yapamadı. Bunun yerine -bir kadının diğer kadını anlayabildiği gibi- o da benim gibi; adamın beni alaya alacağını, benimle eğleneceğini, istifa-mı inceleyince yüzündeki saygısız ifadeyi, ilgisini çekmek için yapacağım bin bir türlü şaklabanlığı hayal etti zih-ninde. Bayan Grose, adamla aramızda kararlaştırdığımız şartlara bağlı bir şekilde ona hizmet etmekten ne kadar gurur duyduğumu bilmiyordu. Kimse bilmiyordu; ama şimdi en azından bana atılan bu iftiraya karşı önlemimi almıştım. “Eğer ona benim deli olduğumu söylerseniz...”

Gerçekten çok korkmuştu. “Evet bayan?”

“Hem onu hem de sizi hemen o an terk ederim.”

-13-

Çocukları eğitmek gerçekten çok güzeldi; ama onlarla konuşmak beni çok yoruyor; zor ve başa çıkılamaz bir hâl alıyordu. Bu durum bir ay boyunca sürdü ve çocuklar durumun farkına varmaya başlayınca durum daha da ciddileşmeye başladı. Bunların benim şeytani hayal gücümden kaynaklanmadığına şimdi nasıl eminsem, o zaman da o denli emindim. Bir çıkmazda olduğumu onların da fark ettiği çok açıktı ve uzun bir süre bu garip ilişki bu şekilde devam etti. Bana karşı saygısız ya da kaba davrandılar demek istemiyorum. Sadece, hakkında hiç konuşmadığımız, adlarını bile ağzımıza almadığımız hayaletlerin, aramızdaki diğer her şeyden daha ön plana çıktığını belirtmek istiyorum. Ayrıca konuşmaya bu kadar kaçındığımız şeyin aramızda bu derece, hiç söylenmeden anlaşılabiliyor olması çok tuhaftı. Bazı zamanlar tam konuya giriyorduk ki aniden başka bir konu açılıveriyordu ve girmememiz gereken odalardan çıkıyorduk hemen. Aniden, dikkatsizce açtığımız kapılar hafif bir çarpmayla; biraz da ses çıkararak tekrar arkamızdan kapanıyordu. Biz de birbirimize öylece bakakalıyorduk. Her açtığımız kapı bizi o çıkmaza götürüyordu. Bazen işlediğimiz ders ya da konuşmaya başladığımız konu, bilerek, konuşulması yasak olan şeylere itiyordu bizi. Yasaklanmış olan şey, ölünün tekrar geri dönmüş olup olmadığı sorusu ve çocukların kaybettikleri arkadaşları hakkında akıllarında herhangi bir anı olup olmadığı düşüncesiydi. Bazı günler, birinin diğerini dürtükleyerek, "Bu sefer yapacağını sanıyor; ama yapmayacak," dediğine yemin edebilirim. Yapmak, onları benim disiplinime karşı hazırlamış olan Bayan Jessel hakkında konuşmaya başlamak anlamına geliyordu. Geçmişimi doyumsuz bir şekilde sorguya çekiyorlardı. Başıma gelen her şeyle yakından ilgileniyorlardı. En önemsiz maceramı, erkek ve kız kardeşlerimi, evdeki kedi ve köpeğimi, babamın garip doğasının en ince ayrıntılarını, ev eşyalarını, evimizin nasıl dekore edildiğini, köyümüzdeki yaşlı kadının verdiği öğütleri... Hepsi, hepsini bilmek istiyorlardı. Çocuklardan biri, sözün yasak yerlere doğru gelmeye başladığını anladığı zaman konuyu hemen değiştiriyordu ve hemen benimle ilgili sorular sormaya başlıyorlardı. Sonuçta, konuşulacak yeteri kadar çok konu vardı. Hatıralarımı kendilerine özgü bir sanatla ağzımdan

çekip alıyorlardı. Bu gibi durumları daha sonradan tekrar düşündüğümde, beni, sanki gizliden gizliye izlemiş oldukları fikrine kapılıyorum. En azından yaşamımı, geçmişimi ve dostlarımı biliyorlardı. Konuştuğumuz konuyla alakası bile olmayan geçmişimi hatırlatıyorlardı bana. Zaten aklımda yeteri kadar yer etmiş olan olayları tekrar dışarı çıkarmaya zorluyorlardı beni.

Benim tabirimle, içinde kaybolduğum **çıkmaz** çoğunlukla bu gibi bunalımlı anlarda daha da belirginle-**şiyordu. Artık hiçbir hayaletle karşılaşmadığım gerçeği**-nin, sinirlerimi bir nebze de olsa yatıştırması gerekiyordu hâlbuki; ama olmuyordu. O ikinci gece, basamakta, baş-kasının görmemesinin daha uygun olduğu o kadını gör-dükten sonra, ne evin içinde ne de dışında başka hiçbir şeyle karşılaşmadım. Oysa Quint'in bana görünebileceği sayısız köşe vardı evde ve Bayan Jessel'in ortaya çıkabile-ceği bir sürü uğursuz durum olmuştu. Yaz geçip gitmişti. Sonbahar, Bly'ın üzerine de düşürmüştü gölgesini ve yaz, aydınlığını söndürmüştü artık. Bly, gri gökyüzü ve sol-muş bahçeleri; boş alanları ve yerlere serpilmiş ölü yap-raklarıyla, **gösteriden sonraki bir tiyatro sahnesini andırı**-yordu. Bazı zamanlar hava, sesler, sessizlik, anlık beliren tarif edilemez hisler beni geriye, bir haziran akşamüstü, **dışarıda Quint ile ilk karşılaşmamıza; onu bir kez de cam**-da gördükten sonra benim onu kayıtsız bir şekilde çalılık-ların arasında aradığım zamanlara götürüyordu. Kötü bir şeyin habercisi olan işaretleri yeniden fark ettim. O daki-kayı ve o noktayı tekrar hatırladım. Fakat hepsi anlamsız ve boş olarak duruyordu hafızamda. Ben de artık sakin-leşmiştim. Tabii rahatsız edilmiyor olmasına karşın ruhen daha da dibe çökmüş olan bir kadına sakinleşmiş derse-niz. Bayan Grose'a, Flora ile göle gittiğimiz zamanki o korkunç manzaradan bahsetmiştim ve sonra da onun ka-fası karışmıştı. Esas bu olaydan sonra gücümü yitirmeye başlamıştım. Sonradan aklımda yatan gerçek düşünceyi açığa vurmuştum: Çocukların gerçekten görüp görmediği gerçeğini; çünkü ne de olsa bu tamamen kanıtlanmamıştı. Bir koruyucu olarak, bunu kendim kanıtlamış olmayı ter-cih ederdim. Bilinmesi gereken en kötü şeyi öğrenmeye hazırdım. Belki de benim gözlerim tamamen mühürlüy-ken onlarınki sonuna kadar açıktı. Evet, gözlerim mühür-lüydü ve her şeyi bir şekilde tamamlamaya çalışmıştım. Bunun için Tanrı'ya kızıyordum. Ama ne yazık ki bir so-run vardı. **Eğer öğrencilerimin bu sırlarına tanık olmamış** olsaydım, Tanrı'ya kesinlikle tüm kalbimle şükranlarımı sunardım.

Takıntılarım yüzünden yaptığım tüm o şeylerin kaynağına şimdi nasıl inebilirim ki? Hiç abartısız, çocuk-ların, ben odadayken bile -ama bana kendilerini göster-meden- tanınan ve içtenlikle karşılanan ziyaretçileri oldu**ğuna yemin edebileceğim anlar olmuştu. O an orada ede**-ceğim tek kelimenin çocuklara büyük zarar vereceği dü-**şüncesine yenilmemiş olsaydım**, heyecanım hemen patlak verirdi. "Buradalar, buradalar. Sizi küçük, **aşağılık yara**-tıklar," diye haykırırdım. "Ve şimdi inkâr edemezsiniz artık!" Ama küçük, **aşağılık yaratıklar hoş sohbetleri ve duyarlı davranışlarıyla** ve alaycı bir tavırla hep inkâr ettiklerini hissettiriyorlardı bana. Yıldızların altında Quint'i ya da Bayan Jessel'i ararkenki gece yaşadığım şok beni sandığımdan daha derinlere sürüklemişti. Uyudu**ğunu sandığım çocuğu tam karşımda bulmuştum ve o da beni görür görmez Quint'in mazgallı siperlerden b**ana bakan korkunç görüntüsünü andıran o yükselen bakışla bakmıştı. Eğer bu, korkuyla alakalı bir konuysa, demin bahsettiğim olaydan çıkardığım sonuç, beni en çok korkutan şey olmuştu ve yine bu olaydan sonradır ki sinirlerim yüzünden beynim kendiliğinden tümevarımlar olu**ş**turmaya başlamıştı. Beni öyle bezdirmişlerdi ki, bazen, garip anlarda, sesli bir şekilde kendi kendime olayı sorgulamak ve bir sonuca varmak amacıyla kendimi odaya kapatırdım. O zamanlar bu bende inanılmaz bir rahatlama ve aynı zamanda yeni bir umutsuzluk yarat**ı**yordu. Bir yandan ilerleme kaydediyordum, diğer yandan da, odamda çılgınca hırpalıyordum kendimi ve o iğrenç isimler aklıma geldikçe kendimden geçiyordum. İsimleri aklıma geldikçe onlardan daha çok iğreniyordum. "Sessiz olmak istiyorlar ve bana da güveniyorlar. Onları konu**ş**turmalıyım," diye kendi kendime söylediğimde kendimi kötü hissediyor ve ellerimle yüzümü kapatıyordum. Bu gizli manzaralardan sonra her zamankinden daha fazla çene çalmaya başladım. Mükemmel yaratıklardan -onlara başka türlü hitap edemiyorum- biri belirgin bir şekilde beni susturmaya çalışana kadar durmadan konuşuyordum. Garip, baş döndürücü bir şekilde sessizliğe doğru yüzüyorlardı. Sanki hayatlarına ara vermişlerdi ve benim söylediğim hiçbir şeyle ilgilenmiyorlardı; ama bazen de keyifli bir şekilde hızla ezbere bir şeyler okuyorlar ya da piyanoyu yüksek sesle tıngırdat**ı**yorlardı. Nadir de olsa böyle neşelenebiliyorlardı; çünkü onlar, hayaletler onla-rın yanındaydı. Melek olmadıkları hâlde Fransızlar'**ın de**-diği gibi **öbür tarafa geçebiliyo***rlardı*. Onlar oradayken ben de, çocuklara daha şeytani bir mesaj

iletecekleri ya da bana yaptıkları gibi onlara da görünebilecekleri korkusuyla titremeye başlıyordum.

Aklımdan bir türlü çıkaramadığım en ürkütücü düşünce de, Miles ve Flora'nın benim görebildiğimden daha fazlasını görebiliyor oldukları fikriydi. Korkunç, tahmin edilemez; geçmişteki ilişkilerinin korkutucu koridorlardan sıçrayıp günümüze kadar gelmiş olduğu şey-ler. Bu gibi düşünceler, doğal olarak, o zaman için hep su üstünde bırakılmıştı. Onları hissediyor olmanın soğuklu**ğunu net bir şekilde inkâ**r etmiştik. Ve üçümüz de kendi-liğinden, peş peşe, olayın artık kapandığını vurgulayabilmek için dikkatli hareketlerle her seferinde zor bir eğitim-den geçiyorduk. Her şeyden önce, çocuklar beni içtenlikle ve biraz da vahşi bir ilgisizlikle gelip öpüyorlar ve birin-den biri gelip bana, beni çoğu tehlikeden korumuş olan o soruyu soruyordu: "Sizce o ne zaman gelecek? Sizce mek-tup yazmamız gerekmiyor mu?" Bu çok garip bir soruy-du. *O*, tabii ki, Harley Caddesi'nde oturan amcalarıydı ve biz de onun her an aramıza katılabilecek olması haya-liyle yaşıyorduk. Ama bu düşüncenin hiçbir zaman ger**çekleşmeyeceği ortadaydı. Öte yandan**, **eğer bu hayale sa**-hip olmasaydık kim bilir daha ne kadar umutsuzluğa ka-pılırdık tahmin bile edemiyorum. **Çocuklara hiç mektup yazmadı. Bu yaptığı çok bencilce bir davranıştı; ama bu**, aynı zamanda bana olan aşırı güveninden de kaynaklanı-yordu; çünkü bana çok para ödüyordu ve bu, gözünün arkada kalmaması için kendince koyduğu kutsal yasalar-dan biriydi. Ben de ona olan sözüme sadık kalıyordum ve çocukların yazdıkları yazıları da bir çeşit edebi yazı alış-tırması olarak görüyordum. Yazdıkları mektuplar gönderilemeyecek kadar büyüleyiciydi. Ben de onları kendime saklıyordum. Yani bu zamana kadar hep kendime sakla-dım. Bu bir kuraldı; onlara, amcalarının mektubu aldığını ve her an aramızda olabileceğini söylerdim her zaman. Bu oyun, görevimi daha da karmaşık bir hâle sokuyordu. Geriye baktığımda, benim sürekli gergin olmama ve onla-rın da hep bana karşı zafer kazanmalarına rağmen, onlara olan sabrımı hiç kaybetmediğimi görüyorum. Onlardan hiçbir zaman nefret etmemiş olmam gerçekten de hayran kalınacak bir durum! Huzurumu sürekli ertelemesem, öf-kem sonunda bana ihanet eder miydi? Bu, şimdi o kadar da önemli değil; çünkü artık huzurluyum. Bunun, sadece, beni biraz olsun havasızlıktan kurtarmış bir gök gürültü-sü olmasına rağmen, buna *huzur* diyorum. En azından benim için bir değişiklik oldu ve hayatıma çok hızlı bir şekilde girdi.

-14-

Bir pazar günü kiliseye giderken benim yanımda Miles ve bizden biraz daha önde giden Bayan Grose'un yanında da kız kardeşi vardı. Serin, açık bir havaydı. Gecenin getirdiği dondurucu soğukluk hâlen yatışmamıştı. Parlak ve keskin olan sonbahar havası da kilise çanlarını neredeyse neşeyle çaldırıyordu. Küçük sorumluluklarıma her zamanki gibi itaat ediyordum ki aklıma bir soru takıldı: Neden benim değişmez, bitmez tükenmez hayatıma, alışkanlıklarıma hiç karşı koymamışlardı? Evde Miles'i iyice sarıp sarmalamıştım ve arkadaşlarımız bizden önde yürürlerken, bir isyan tehlikesine karşı önlem almış gibi duruyor olmalıydım. Olası sürprizlere ve kaçışlara karşı gözünü dört açmış bir gardiyan gibi. Fakat bütün bunlar, yani çocukların bu görkemli feragati, kötü gerçeklerin süslerle kapatılmasıyla ilişkiliydi. Amcasının terzisi tarafından pazar gününe özel, elle yapılmış güzel yeleği ve yeleğin ona kattığı havayla Miles'ın bütün özgürlük hakları, cinsiyetinin ve durumunun getirdiği haklar üzerine mühürlenmiş gibiydi. Sanki aniden özgürlüğünü isteyecek olsa, benim ona diyecek hiçbir şeyim olamazdı. Bu özgürlük isteği, bu köklü değişiklik ortaya çıksa ne yapabilirim, diye düşündüm biraz. Buna köklü değişiklik diyorum; çünkü Miles'ın az sonra diyeceği şeyi duyduktan sonra oyunumun son perdesinin de bitmek üzere olduğunu ve faciaya az kaldığını anlamıştım. "Hayatım, lütfen beni dinleyin," dedi Miles büyüleyici bir şekilde. "Okula artık ne zaman döneceğimi biliyor musunuz?"

Söylediği sözcüklerin tonu, buraya yazdığım gibi yeterince zararsızdı. Özellikle çok tatlı bir şekilde, yüksek; ama her şeyin ötesinde sanki gül atıyormuş gibi titreyen bir sesle söylemişti bunu ebedi öğretmenine. Onlarda, insanda birini *yakalamak* arzusu uyandıran bir şeyler vardı ve ben de, her nasılsa, yakalamıştım. Etkili bir bi**çimde kısa bir süre yerimde durdum. O an aramızda yeni bir şeyler vardı ve o da bunun farkındaydı. Benim de onun böyle hissettiğini anlamamı sağlamak için bana, her z**amankinden daha solgun ve büyüleyici bir bakış atmaya gerek bile duymamıştı. Benim ilk başta diyecek bir cevap bulamamamdan, kazandığı üstünlüğü anladığını hissedebiliyordum. Diyecek hiçbir şey bulamıyordum ve onun da açık saçık; ama sonuçsuz bir şekilde gülmeye

çok zamanı vardı. Bir dakika sonra, “Biliyorsunuz haya-tım, bir erkek için bir bayanla beraber olmak her zaman..!” Sürekli bana *hayatım* diyordu ve hiçbir şey, **öğrencilerimde uyandırmak istediğim hassasiyeti bu kadar kesin bir ş**ekilde ifade edemezdi. Bu sözcük onlara çok bilindik geliyordu.

Ama şimdi artık kendi sözcüklerimi seçme zamanı gelmişti! Zaman kazanmak için gülmeye çalıştığımı ha-tırlıyorum ve bana bakan o güzel yüze ne kadar çirkin ve tuhaf baktığımı tekrar görür gibi oluyorum. “Ve her za-man aynı bayanla mı,” diye yanıt verdim.

Ne korkudan irkilmişti ne de göz kırpmıştı. Nere-deyse bütün konu aramızda kapanmıştı. “Tabii ki çok ne-**şeli**, *mükemmel* bir kız; ama ne olursa olsun ben bir er-keğim, **görmüyor musunuz? Hiç aklımdan çıkmıyor.”**

Onunla orada kibarca biraz daha oyalandım. “Evet, hiç aklından çıkmıyor.” Kendimi çaresiz hissetmiştim.

Bu kalp kırıcı düşünceyi, onun biliyor olması dü-**şüncesini ve bu düşünceyle eğleniyor olmasını bu zama**-na kadar hep içimde sakladım. “Ve bana çok iyi olmadı-**ğımı söyleyemezsiniz**, öyle mi?”

Elimi omzuna koydum. Yürümenin daha iyi ola-cağını düşünmüş olsam da, henüz yürüyecek cesareti kendimde bulamamıştım. “Hayır, Miles, bunu söyle-yemem.”

“Sadece şu bir gece dışında biliyorsunuz!”

“Hangi gece?” Onun bana baktığı kadar kesin bir şekilde ona bakamadım.

“Aşağı indiğim gece mi? Evden dışarı çıktığım.”

“Ah, evet. Ama bunu neden yaptığını unuttum.”

“Unuttunuz mu,” a**şırı tatlı bir çocuksu suçlamayla söylemişti bu sözü. “Size yapabileceğimi göstermek içi**ndi!”

“Ah evet, yapabildin.”

“Ve yine yapabilirim.”

Belki de düşüncelerimi içimde saklamam gerektiğini hissetim. “Kesinlikle yapabilirsin; ama yapmayacaksın.”

“Hayır, bir daha yapmayacağım. O hiçbir şeydi.”

“O hiçbir şeydi,” dedim. “Ama yürümeye devam etmeliyiz.”

Elini koluma dolayarak benimle yürümeye devam etti. “Peki, ne zaman tekrar okula döneceğim?”

Kendimden en emin duruşumu takınıp, “Okulda mutlu muydun,” diye sordum.

Sadece biraz düşündü. “Ah, ben her yerde mut-luyum!”

“O zaman,” dedim titrek bir sesle, “Orada olduğun kadar burada da mutluysan...!”

“Ama bu her şey değil! Tabii ki de, siz çok şey bi-liyorsunuz...”

“Ama nerdeyse benim kadar çok şey bildiğini söylemeye çalışıyorsun, öyle mi?” O bir anda durduğu zaman ben bu tehlikeyi göze almıştım.

“Sizin bildiğinizin yarısını bile bilmiyorum,” diye açıkladı Miles dürüstçe. “Fakat bu kadarla da kalmıyor.”

“Peki ne istiyorsun?”

“Yeni yaşamlar görmek istiyorum.”

“Anlıyorum, anlıyorum.” Kilisenin görüş alanına girmiştik ve Bly’daki hizmetliler de dâhil olmak üzere bir sürü farklı insan kiliseye doğru yürüyordu. Hepsi bizim içeri girdiğimizi görebilmek için kap**ıda toplanmışlardı. Adımlarımı hızlandırdım. Aramızdaki soru daha da de**-rinlere gitmeden, bir an önce varmak istiyordum. Bir sa-atten fazla bir süre sessiz olması gerektiğini açıkça ima et-miştim ona. Kilisedeki bankların üzerine akşam karanlığı-nın hafiften çökmesine ve dizlerimizin altına koyacağımız küçük yastıkların kutsal yardımına gıpta ederek baktım. Gerçekten de bir kargaşayla yarış ediyor gibiydim ve Miles da beni yenmeye çalışıyordu; ama daha kiliseye girmeden söylediği sözle zaten beni alt etmeyi başardığı-nı hissettim.

“Kendi sınıfımdan insanlarla olmak istiyorum!”

Bu söz beni gerçekten de çok sarsmıştı. “Senin sı-nıf**ından çok fazla insan yok Miles,**” diyerek güldüm. “Tabii tatlı küçük Flora hariç!”

“Beni küçük bir kızla mı karşılaştırıyorsunuz?” Bu söz beni zayıf düşürmüştü. “Sen küçük kardeşin Flora’yı sevmiyor musun?”

“Eğer sevmeseydim ve siz de sevmeseydiniz... Eğer sevmeseydim...!” Sanki geri çekilir gibi tekrar etti; ama düşüncesini tamamlamadı. Söyleyeceği söz o kadar içinde kalmıştı ki kilise kapısına geldiğimizde kollarımı sıkıp beni durdurmasıyla bu daha da kaçınılmaz hâle gelmişti. Bayan Grose ve Flora kiliseye girmişler; diğer ibadet edecekler de onları takip etmişlerdi ve biz de bir anda eski ve yan yana dizilmiş mezar taşlarının arasında yapayalnız kalmıştık. Kilise kapısına giden yolda, alçak, dikdörtgen masa biçiminde bir mezarın yanında durmuştuk.

“Evet, eğer sevmeseydin...?”

Ben beklerken o mezarlara göz gezdirdi. “Ne ol-duğunu biliyorsunuz,” dedi; fakat kıpırdamadı ve sanki dinlenmek amacıyla bir anda taşın üzerine yığılmama ne-den olan bir şey söyledi. “Amcam sizin de düşündüğü-nüz şeyi düşünüyor mu?”

Belirgin bir şekilde nefes aldım, “Benim ne dü-**şündüğümü ner**eden biliyorsun,” diye sordum.

“Şey, tabii ki bilmiyorum; çünkü bana hiçbir zaman söylemediniz ki. Fakat, yani biliyor mu?”

“Neyi biliyor mu Miles?”

“Niye böyle olduğumu.”

Patronumu kötüleyecek herhangi bir şey söyleme-mem; onu kurban etmemem gerektiğini hızla aklımdan geçirdim; ama Bly’daki herkes bu hatayı yaptığı için kur-ban olmuştu. “Amcanın pek de ilgilendiğini düşünmüyo-rum,” dedim.

Bunun üzerine Miles bana baktı. “Yani kimse onu bizimle ilgilendirmeye zorlayamaz mı?”

“Hangi açıdan?”

“Buraya, bizi görmeye gelmesi açısından.”

“Ama onu buraya kim getirecek?”

“Ben getireceğim,” dedi çocuk olağanüstü bir gör-kemle ve sözünü vurgulayarak. O yüz ifadesiyle bana bir kez daha bakış attı ve tek başına kiliseye girdi.

-15-

Onun arkasından gitmediğim için konu tamamen kapanmıştı. Üzüntüye acınacak hâlde teslim olmuştu; ama benim bunun farkında olmam, nedense, beni mutlu etmemişti. Öğrencilerime ve diğer ev halkına neden kilisede bulunmadığıma dair uyduracağım bahaneyi utanç içinde düşünürken,

mezarın üzerine oturdum ve arkadaşımın bana dediği her şeyi yeniden düşündüm; söylediklerinin esas anlamlarını kendi içimde tekrar sorguladım. Miles'ın ağzımdan bir şeyler aldığını sezmiştim ve bunun kanıtı da mezarın üzerine tuhaf bir şekilde çökmem olmuştu. Çok korktuğum bir şey olduğunu anlamıştı ve herhâlde bu korkumu, kendi çıkarları doğrultusunda, daha fazla özgürlük kazanmak için kullanabilirdi. Korktuğum şey, o dayanılmaz soru, Miles'ın neden okuldan atıldığı sorusuydu. Diğer tüm korkunç sorular bu sorunun arkasında saklanıyordu. Amcasının buraya gelip benim bu gibi sorunlarla başa çıkmaya çalıştığımı görmesi bir çözüm olabilirdi. Tam olarak söylemek gerekirse, bu gibi olayları seve seve ona açıklardım; fakat bunun sorumluluğu ve acısıyla yüzleşemezdim. Bu yüzden her zaman kaçtım ve her şeyi içimde sakladım. Ben bu kadar gergin bir hâldeyken çocuk bana aynen şöyle diyordu: "Ya amcama derslerimi neden yarıda kestiğimden bahsetmezsiniz ya da sizin yanınızda, bir çocuğa göre anormal bir yaşam sürdüğümü kabullenirsiniz." Bu olağanüstü çocukta beni endişelendiren anormal şey, bilincin ve planın aniden ortaya çıkıvermesiydi.

Beni esas alt eden, daha fazla ileri gitmeme engel olan şey buydu. Kilise etrafında tereddüt ederek ve bekle-yerek dolandım. Onunla beraberken kendimi, tamir edi-lemez bir biçimde çoktan incitmiş olduğumu düşündüm. Bu yüzden hiçbir şeyi eski hâline getiremezdim ve kilise sırasında onun yanına oturmak da çok çaba gerektiriyor-du. O zaman kesinlikle kolunu benimkine atar ve orada, ona yakın bir şekilde, konuşmamızdan sonraki yorumu-nu bana sessizce belli ederek en az bir saat boyunca otur-mamı sağlardı. Bly'a geldiği ilk andan beri ondan hep uzaklaşmaya çalışmıştım. Doğuya bakan yüksek pencere-nin yanında dururken ve ibadet şarkılarının seslerini din-lerken, ona biraz olsun direnmesem beni hemen kontrolü altına alabilecek bir dürtünün varlığını hissettim. Her şeyden bir anda kaçıp bu çıkmaza bir son verebilirdim. İşte beklediğim şans ayağıma gelmişti. Beni durdurabile-cek hiçbir şey yoktu. Her şeyden vazgeçip, her şeye sırtı-mı dönüp geri çekilebilirdim. Birkaç hazırlık yaparken hızlı hareket etmeliydim o kadar. Sonuçta bütün ev halkı buradayken ev bomboştu. Buradan çaresiz bir şekilde ay-r**ılırsam kimse beni suçlayamazdı. Eğer sadece akşam ye**-meğine kadar ortadan kaybolsam ne anlamı olacaktı ki? Bu birkaç saatin sonunda öğrencilerim masumca bir me-rak içinde derse

neden gelmediğimi düşüneceklerdi. Böy-le olacağını önceden kesin bir şekilde görebiliyordum.

“Nerelerdeydin seni yaramaz şey? Bizi niye bu kadar endişelendirdin? Merak edeceğimizi bilmiyor musun? Bizi bırakıp gittin mi?..” Ne tüm bu sorulara taham-mülüm vardı ne de onların sevimli ama sahte bakışlarına. Fakat eğer gidersem olacaklar aynen böyleydi. Kafamda-ki bu manzara daha da belirginleştiğinde en sonunda git-meye karar verdim.

O dakikadan itibaren olabildiğince uzaklaştım. Kilise mezarlığından çıktım ve dikkatli düşünerek ayak izlerimi park boyunca takip ettim. Eve geldiğimde sanki uçmaya karar vermişim gibi hissediyordum. Pazar sakinliği nedeniyle hem dışarıda hem de evin içinde kimsenin bulunmayışı beni oldukça heyecanlandırmıştı. Bir fırsat yakalamıştım. Eğer bu şekilde hızlı davranırsam, hiçbir olay olmadan ve tek kelime etmeden çekip gidebilirdim. Olağanüstü derecede çabuk olmalıydım; ama en büyük sorun bir taşıt bulabilmekti. Zorluklar ve engellerle kori-dorda kıvranırken, merdivenin dibine kendimi bıraktığı-mı hatırlıyorum. En alt basamağa aniden çöktüm ve son-ra, bir tiksintiyle bir ay önceki gece de tam bu noktada durduğumu hatırladım. Gecenin karanlığında etrafım şeytani güçler tarafından sarılmışken, o korkunç hayalet kadını görmüştüm. Bu düşünce tekrar hızla doğrulmama yardım etti. Ben de hayret içinde yukarı, içinde bana ait olan ve gidip almam gereken bazı eşyalar bulunan okul odasına doğru çıktım. Gözlerimi yine mühürlenmiş bir şekilde bulmak için kapıyı açtım. Gördüğüm şey karşısın-da, kendimi tutmaya çalışmama rağmen, arkaya doğru sendeledim.

Açık öğlen havası ışığında benim masama oturmuş bir kişi görmüştüm. Eğer bir önceki deneyimlerim olmasa, ilk bakışta, onu, eve göz kulak olması için burada kalmış ve bu arada biraz da rahatlamak ya da okul odası masasında, benim kalemlerim, mürekkebim ve kâ**ğıtla**-rımla sevgilisine mektup yazmak için buraya gelmiş bir hizmetli sanabilirdim. Kolları masanın üzerinde durur-ken, elleri, belirgin bir şekilde başını destekliyordu. Ama o an, odaya girmeme rağmen, davranışlarında hiçbir de-**ğişiklik olmadığını fark ettim. Sonra bir anda hareketlen**-di ve duruşunu değiştirdi. Benim gelişimi anladığı için değil de, tarif edilemez bir ilgisizlikle ayağa kalktı. Ve iş-te, benden önce burada görev yapan o aşağılık öğretmen, şerefsiz ve utanmaz bir şekilde önümde duruyordu. Ama onu orada sabitleştirmiş ve anı olarak beynime kazımış oldu**ğum hâ**lde o

korkunç görünüm bir anda önümden geçip gitti. O gece yarısı giydiği siyah elbisesi, yorgun yü-zü ve kederli bakışlarıyla sanki bana, o masaya oturmak-ta en az benim kadar hak sahibi olduğunu ima ediyordu. Bu dakikalar esnasında, esas davetsiz misafirin ben oldu-**ğum düşüncesiyle olağanüstü bir ürperti geldi üzerime. Sanki bana vahşice karşı çıkıyordu. “Seni iğrenç, sefil ka**-dın,” diye bağırdım bir anda. Sesim, **açık kapı yardımıyla koridordan geçti ve boş evin içinde yankılandı. Sanki be**-ni duymuş gibi bana baktı; ama kendimi toparlamıştım. Bir sonraki dakika ise güneş ışığı ve benim orada kesin-likle kalmam gerektiği hissinden başka bir şey yoktu odada.

-16-

Öğrencilerim dönünce büyük bir gösteri olacağını umut etmiştim; çünkü onların benim yokluğumda neler düşüneceklerini, beni ne kadar merak edeceklerini kafamda tasarladığım için şimdi kendimi üzgün hissediyordum. Eve geldiklerinde, beni suçlamak ya da kucaklamak yerine yokluğumdan söz etmediler bile. Ben de Bayan Grose’un yüzünü inceledim ve neden onun da bir şey söylemediğini anlamaya çalıştım. Bunu, susması için ona rüşvet verip vermediklerinden emin olmak amacıyla yapmıştım. Ama ben ilk fırsatta bu sessizliği bozmaya kararlıydım. Bu fırsat çay vaktinden önce belirdi. Kâhyanın odasında beş dakikalığına onunla yalnız kaldım. Onu alacakaranlıkta, biraz yanmış ekmek kokusu arasında; süpürülmüş ve süslenmiş odadaki ateşin önünde sıkıntılı ve durgun bir hâlde otururken buldum. Durduğu bu yerden onu en iyi şekilde görebiliyordum: Üzerine gölge çökmüş, parıldayan, derli toplu, dolapları kapalı ve kilitli odada, dik sandalyesinde, yüzü ateşe dönük bir şekilde duruyordu.

“Ah evet, yanımızda oldukları sürece onları mem-nun etmemi ve bir şey söylemememi istediler. Ben de ta-bii ki onlara söz verdim. Ama siz

nerelerdeydiniz?”

“Sizinle sadece yürüyüş için gelmiştim,” dedim. “Sonra bir arkadaşla buluşmak için geri geldim.”

Şaşkınlığını belli etti. “Bir arkadaş… Siz mi?”

“Ah evet, birkaç arkadaşım var,” diye güldüm. “Peki çocuklar size nedenini açıkladılar mı?”

“Yokluğunuzdan hiç bahsetmemelerinin nedenini mi? Evet, sizin böyle olmasını isteyeceğinizi söylediler. Sizce böyle iyi oldu mu?”

Yüz ifadem onu hayal kırıklığına uğratmıştı. “Ha-yır, böyle olması çok kötü!” Fakat bir dakika sonra, “Niye böyle seviyormuşum onu da söylediler mi,” diye ek-ledim.

“Hayır, küçük bey, sadece ‘Onun sevmediği hiçbir şeyi yapmamalıyız,’” dedi.

“Keşke yapsaydı! Peki Flora ne dedi?”

“Bayan Flora çok sevimliydi. ‘Ah, tabii ki tabii ki,’ dedi. Ve ben de aynısını söyledim.”

Bir an düşündüm. “Siz de çok sevimliymişsiniz. Seslerinizi kulaklarımda duyabiliyorum. Ama yine de Miles ile aram**ız**daki konu kapandı.”

“Kapandı?” Arkadaşım sabit bir şekilde gözünü bana dikti. “Kapanan şey ne bayan?”

“Her şey. Önemli değil. Ben kararımı verdim. Ben eve Bayan Jessel ile konuşmak için geldim,” diye sür-dürdüm.

Bu zamana kadar Bayan Grose’u ikna etmeyi öğ-renmiştim ve onu elimde tutmayı bir alışkanlık hâline ge-tirmiştim. Bu yüzden kelimemin verdiği işaret üzerine bana cesurca göz kırpıyor olsa da, onu dayanıklı tutabili-yordum. “Konuşmak! Yani konuştuğunu mu söylüyor-sunuz?”

“Onun gibi bir şey. Geri geldiğimde onu okul odasında buldum.”

“Peki ne dedi?” İyi arkadaşımın şaşkınlığını ve safl**ığından kaynaklanan o içten samimiyetini anlayabili**-yordum.

“Acı çektiğini söyledi!”

Söylediğim bu söz, onu çok şaşıtmıştı. “Yani,” diye durakladı, “Yitip gitmiş olduğu için mi?”

“Yitip gitmiş olduğu için. Lanetlenmiş olduğu için. Bu yüzden de onları paylaşmak istiyor,” dedim ve bunun dehşetiyle durakladım.

Ama hayal gücü daha sınırlı olan arkadaşım beni kendime getirdi. “Onları paylaşmak mı?”

“Flora’yı istiyor.” Eğer hazırlıklı olmasaydım, bu s**ö**züm üzerine, Bayan Grose yanımdan hemen uzaklaşırdı. Fakat hazırlıkl**ı olduğumu göstermek için onu hâ**len orada tutuyordum. “Size söylediğim gibi. Önemli değil.”

“Kararınızı verdiğiniz için mi? Ama ne kararı ver-diniz?”

“Her şeye karar verdim.”

“Peki *her şeyle* ne demek istiyorsunuz?”

“Amcalarını çağırmaya karar verdim.”

“Ah bayan, hayır, sakın,” diye haykırdı arkadaşım.

“Ama yapacağım! Yapacağım! Tek çözüm yolu bu. Miles ile aramızda kapanan konu da şu: Eğer amcasını çağırmaya korktuğumu düşünüyorsa, ki bundan nasıl çıkarlar sağlayabileceğine dair fikirleri var, yanıldığını anlayacak. Evet, evet. Amcasının buraya gelip, gerekirse çocuğun kendisi bilmeden, benden, her şeyi öğrenmesi gerek. Eğer ben okulla ilgili daha az şey yapmakla suçla-nıyorsam...”

“Evet bayan,” diye baskı yaptı arkadaşım.

“Bunun mantıklı bir sebebi var demektir.”

Bütün bunlar meslektaşıma çok fazlaydı ve söyle-diklerinin de anlaşılamıyor olması affedilebilirdi. “Fa-kat... Hangi...?”

“Eski okulundan gelen mektup.”

“Onu beyefendiye mi göstereceksiniz?”

“En başından beri bunu yapmam gerekiyordu.”

“Ah hayır,” dedi Bayan Grose kararlı bir şekilde.

“Ona açıklayacağım,” diye direnerek devam ettim. “Bir çocuğun neden okuldan atıldığı sorusuyla başa ç**ı**kamayacağımı söyleyeceğim.”

“Neden atıldığı hakkında bizim bile en ufak bir fikrimiz yok,” diye açıkladı Bayan Grose.

“Kötü olduğu için. O bu kadar zeki, güzel ve mü-kemmelken başka ne için olabilir ki? Aptal mı? Dağınık mı? Dayanıklı değil mi? Kaba mı? O harika. Bu yüzden sebep sadece bu olabilir ve yine bu sebep bütün olayı ay-dınlatacak. Hem,” dedim. “Bu, amcalarının suçu. Başları-na bu tip insanlar koyarsa...!”

“Amcaları o insanları tanımıyordu bile. Hata bana ait.” Oldukça solgunlaşmıştı.

“Siz acı çekmemelisiniz,” diye cevap verdim.

“Çocuklar acı çekmemeli,” diye üstüne basarak yanıtladı.

Bir süre sessiz kaldım. Birbirimize baktık. “Peki ona ne diyeceğim?”

“Ona bir şey demenize gerek yok. Ona ben söy-lerim.”

Bu dediği sözü düşündüm. “Yani ona mektupta...?” Yazamıyor olduğunu hatırladığımda cümlemi düzelttim, “Nasıl iletişim kuracaksınız?”

“Kâhyaya söylerim. O yazabiliyor.”

“Peki ona hikâyemizi de anlatacak mısınız?”

Öyle bir niyetim olmamasına rağmen, sorumda k**üçümseyici bir güç vardı ve bu onun, bir dakika sonra, kendini bırakmasına neden oldu. Yine gözleri yaşla dol**-muştu. “Ah bayan, siz yazın!”

“Bu gece,” diye en sonunda cevapladım ve bu ko-nuşmadan sonra ayrıldık.

-17-

Öğleden sonra, bir başlangıç yapmak için mektubu yazmaya koyuldum. Hava tersine dönmüştü. Dışarıda rüzgâr ve fırtına vardı. Ben de odamda, yanımda huzur içinde oynayan Flora ile beraber, yağmurun yere çarpışını ve rüzgârın camı yumruklayışını dinleyerek önümde bir kâğıtla lambanın altında uzun süre oturdum. Sonunda, bir mum almak için odadan çıktım; koridoru geçtim ve Miles’ın kapısını bir dakika dinledim. Bu, bende sonu olmayan bir takıntı hâline gelmişti. Beni dinlemeye zorlayan şey, beni uyuyor numarası yaparak kandırıyor olabileceği düşüncesiydi ve ben bir kere onu dışarıda yakalamıştım; fakat hiç ummadığım bir hâlde. Sesi dışarıda çınlıyordu. “Size diyorum, içeri gelin.” Karanlıkta bir eğlenceydi!

Işığımla içeri girdim ve onu yatakta uyanık bir va-ziyette, çok rahatlamış bir şekilde buldum. “Neyin peşin-desiniz,” diye arkadaş canlısı bir zarafetle sordu ve bana öyle geldi ki, eğer Bayan Grose da orada olsaydı, herhan-gi bir şeyin *kapanmış olup olmadığın***ı** anlamak için ke-sinlikle içeri bakardı.

Mumla başına dikildim, “Orada olduğumu nereden biliyordun,” diye sordu.

“Tabii ki biliyorum. Sizi duydum. Hiç ses çıkar-madığınızı mı sanıyorsunuz? Süvari alayı gibisiniz,” di-ye o güzel gülümsemesiyle güldü.

“Yani sen uyumuyordun o zaman?”

Mumu biraz uzağa güzelce yerleştirdim. Sonra, bana o eski dost canlısı elini uzattığında yatağının kenarında oturuyordu. “Düşündüğün şey nedir,” diye sordum.

“Dünyada sizden başka neyi düşünebilirim ki?”

“Takdirindeki bu kendini beğenmişlik öyle söyle-miyor ama. Ben uyuduğunu sanıyordum.”

“Ben de, biliyorsunuz ki, aramızdaki şu garip me-seleyi düşünüyorum.”

Küçük, dayanıklı elinin soğukluğunu hissettim. “Hangi garip mesele Miles?”

“Bana davranış şekliniz. Ve diğer her şey!”

Bir dakika için nefesimi tuttum. Mumun ışığı git-tikçe sönmeye başlasa da, yastığından fırlattığı gülümse-meyi görmemi sağlayacak kadar aydınlıktı ortalık. “Her şey demekle neyi kastediyorsun?”

“Siz biliyorsunuz! Biliyorsunuz!”

Bir süre hiçbir şey diyemedim. Onun elini tutarken ve birbirimize bakışırken, sessizliğimin, bütün so-rumluluğun artık onda olduğunu itiraf ettiğini ve dünya-da hiçbir şeyin bizim o anki ilişkimiz kadar gerçek ve müthiş olamayacağını hissettiğim. “Eğer canını sıkan buysa, tabii ki okula geri dönebilirsin. Ama eski okuluna değil. Başka bir okul bulmalıyız. Daha iyi bir okul. Bana sıkıntını anlatmazsan sorunu nasıl anlayabilirim ki?” Ber-rak yüzü beyazlaşmıştı ve o an çocuk hastanesinde bekle-yen hüzünlü bir hastayı andırıyordu. Bu benzetme aklı-ma gelince ben de, onu iyileştirmek için her şeyini verebi-lecek bir hemşire olmaya hazırdım. Öyle olmasa da belki ona yardım edebilirdim! “Bana okulun hakkında tek keli-me etmediğini biliyor musun? Yani eski okulunla ilgili. Hiçbir şekilde bahsetmedin.”

Düşünüyor gibiydi. Aynı tatlılıkla gülümsedi. Fakat bu arada, bir şekilde zaman da kazanıyordu. Bekledi ve benden yardım istedi. “Bahsetmedim mi?” Bu sorduğum soru ona yardım etmek için değildi. Başıma gelen korkunç olaylar yüzündendi!

Bu sözü ağzından aldıktan sonra, ses tonundaki ya da yüz ifadesindeki bir şey, şimdiye kadar hiç yaşama-dığım bir şekilde, kalbimde şiddetli bir sancı yarattı. Üze-rine yapılmış büyü altında, masumiyetinin ve tutarlılığı-

nın bir parçası olan küçük kafasının karıştığını görmek ve tüm enerjisini zorladığını hissetmek ifade edilemez dere-cede acıklıydı. “Hayır. Geldiğinden beri ne öğretmenle-rinden ne arkadaşlarından ne de okulda başına gelen en ufak bir şeyden hiç söz etmedin. Orada olmuş olabilecek hiçbir şeyden bahsetmedin. Bu yüzden kafamda ne kadar çok soru olduğunu tahmin edebiliyorsun herh**â**lde. Bu sa-bah bana açılana kadar, seni ilk gördüğümden beri, bir önceki yaşamınla ilgili hiçbir şeye değinmedin. Şimdiki zamanı kusursuz bir şekilde kabullenmişe benziyordun.” Gizli, **hızlı gel**işimini -ya da artık ne dersem; meydan okumaya cesaret ettiğim bir etkinin zehirini- kesin bir şekilde ortaya çıkarmamın, içindeki soruna rağmen, onu yaşlı bir insan gibi kolay elde edilebilir göstermesi olağanüstüydü. Sanki zihinsel olarak denk oluşumuzu zorla kabul etmişti. “Böyle devam etmek isteyeceğini sanıyordum.”

Bu sözümle yüzüne renk gelmesi beni şaşırtmıştı. Her nasılsa, yorgunluğu hafiften geçmiş gibiydi; ama yi-ne de hâlsiz bir şekilde başını salladı, “Hayır, istemiyo-rum. Gitmek istiyorum,” dedi.

“Bly’dan sıkıldın mı?”

“Ah hayır. Bly’ı seviyorum.”

“O zaman ne?”

“Bir çocuğun ne istediğini bilirsiniz işte!”

Bu sorunun cevabını Miles kadar iyi bilmediğimi hissettim ve bir şeyler uydurdum. “Amcana mı gitmek is-tiyorsun?”

Yine bu sözüm üzerine, sevimli ve alaycı **yüzüyle, yastığında kıpırdandı, “Buradan gidemezsiniz,**” dedi.

Biraz sessizleştim ve sanırım o an bu sefer rengi de**ğişen bendim. “Hayatım, ben gitmek istemiyorum ki!”**

“İsteseniz bile gidemezsiniz. Gidemezsiniz! Gide-mezsiniz!” Uzanmış bir şekilde bana tatlı tatlı bakıyordu. “Amcam buraya gelmeli ve siz de her şeyi tekrar bir dü-zene koymalısınız.”

“Eğer amcanı çağırırsak, sen o zaman buradan uzaklaşmak zorunda kalırsın,” diye cevapladım biraz canlılıkla.

“Benim de zaten öyle olması için çalıştığımı gör-müyor musunuz? Her şeyi bıraktığınızı ona anlatmalısı-nız. Ona çok şey anlatmalısınız!”

Bunu söylerkenki sevinci, bir şekilde, ona biraz daha yaklaşmak için bana güç verdi. “Peki sen ona ne an-latacaksın? Sana da soracağı sorular olacak elbet!”

Durumu tersine çevirdi. “Tabii ki. Ama ne tür so-rular?”

“Bana hiç anlatmadığın şeyler hakkında sorular. Seninle ne yapacağına karar vermek için bu soruları sor-malı. Seni geri gönderemez.”

“Zaten ben de geri gitmek istemiyorum ki,” diye atıldı. “Ben yeni bir yaşam istiyorum.”

Bunu, hayran olunası bir sakinlikle, olumlu ve ne-**şeli bir yaklaşımla söylemişti. İçimde garip bir hüzün uyandıran şey de, hiç şüphesiz, son üç ay içindeki bu ka**-dar budalaca cesaretin ve rezilliğin sonunda, bu anormal felaketin tekrar ortaya çıkma olasılığıydı. Bu olayları tek-rardan yaşama düşüncesi beni boğmaya başlamıştı ve kendimi bırakmama neden oldu. Kendimi ona doğru at-tım ve acınacak bir hâlde ona sarıldım, “Sevgili küç**ük Miles, sevgili küçük Miles,**” diye sayıkladım.

Yüzüm onunkine yakın duruyordu ve hoşgörülü, iyimser bir gülümsemeyle onu öpmeme izin verdi. “Evet, yaşlı bayan?”

“Bana söylemek istediğin hiç... Hiçbir şey yok mu?”

Yüzü duvara doğru biraz döndü, hasta bir çocuğun bakışı gibi baktı ve elini yukarı kaldırdı. “Söyledim zaten. Bu sabah söyledim.”

Of, onun için üzülüyordum! “Yani sadece seni en-dişelendirmememi mi istiyorsun?”

Sanki onu anladığımı fark etmiş gibi etrafımda göz gezdirdi. Sonra nazik bir şekilde, “Beni yalnız bırak-manızı istiyorum,” diye yanıtladı.

Bunu deyişinde biraz ağırbaşlılık, onu salmama neden olan bir şeyler vardı. Fakat yavaşça ayağa kalktı-**ğımda onun yanından ayrılamadım. Tanrı biliyor ki**, onu hiçbir zaman bıktırmak istemedim; ama bu sözümden sonra ona arkamı dönüp gitmenin onu terk etmek ya da gerçekten kaybetmek anlamına geldiğini hissetmiştim. “Amcana bir mektup yazmaya başladım,” dedim.

“Bitirin o zaman!”

Bir dakika bekledikten sonra, “Daha önce neler oldu,” diye sordum.

Bana tekrar baktı. “Neyden önce?”

“Sen geri gelmeden ve uzağa gitmeden önce.”

Bir süre sessiz kaldı; ama gözlerimi görebilmek için devam etti. “Ne mi oldu?”

Bu sözcüklerin söylenişiyle, çocukta ilk defa hafif bir titreme yakaladığımı fark ettim. Yatağın kenarında dizlerimin üstüne çömeldim ve ona sahip olabilmek için bir şans daha yakalamayı umdum. “Sevgili küçük

Miles, sevgili küçük Miles. Sana nasıl yardım etmek istiyorum bir bilsen! Sadece yardım etmek istiyorum. Sana acı ver-meyi ya da yanlış bir şey yapmayı bırak, saçının bir teline bile zarar vermek yerine ölmeyi tercih ederim." Çok ileri gitmek zorunda kalsam da, artık her şeyi açığa çıkarmış-tım. "Sadece seni korumam için bana yardım etmeni isti-yorum!" Bunu söylemekle daha da ileri gittiğimi biliyor-dum. Bu yalvarışıma karşı aldığım cevap anlık oldu; ama olağanüstü bir biçimde bir patlama ve ürpertiyle geldi. Donuk havadaki ani rüzgâr odanın olabildiğince vahşi bir şekilde sallanmasına ve pencerenin **açılmasına neden oldu. Çocuk yüksek sesle bir çığlık attı; fakat camın sesin**-den ötürü, ona çok yakın olmama rağmen, sevinçten mi yoksa dehşetten mi bağırdığı pek anlaşılmadı. Tekrar ayağa kalktım ve etrafın karardığını fark ettim. Bir zaman olduğumuz yerde durduk. Perdelerin kıpırdamadığını ve pencerenin de kapalı olduğunu gördüm. "Mum niye sön-dü," diye haykırdım.

"Onu ben söndürdüm hayatım," dedi Miles.

-18-

Ertesi gün, dersten sonra, Bayan Grose bana sessizce, "Yazdınız mı bayan," diye sordu.

"Evet, yazdım," dedim; ama mektubun hâlen mühürlü bir şekilde cebimde durduğunu sözlerime eklemedim. Haberci köye gidene kadar göndermek için yeterince vakit vardı. Bu arada, öğrencilerim o gün hiç de harika ve mutlu değillerdi. Sanki aralarındaki en ufak bir anlaşmazlıkta ikisi de parlayacaklarmış gibi görünüyorlardı. Aritmetikte baş döndürücü ustalıklarını sergilediler ve ben de yine hayretler içinde kaldım. Her zamankinden daha sabırsız bir şekilde çözüyorlar; coğrafi ve tarihsel espriler yapıp duruyorlardı. Özellikle Miles'ın beni kolaylıkla yenebileceğini gösterir gibi davranması dikkat çekiciydi. Çocuk hâlen hatıralarımda hiçbir şekilde kelimelere dökülemeyecek bir güzellik ve

mutsuzluk içinde yaşıyor. Ortaya attığı her düşüncede bir farklılık vardı. Kesinlikle zavallı bir yaratık değildi. Açık sözlü ve özgürlüğüne düşkün; becerikli ve olağanüstü küçük bir beyefendiydi. Düşüncelerimin bana ihanet etmesini önlemek için sabit görüşümü sürekli korumak zorundaydım. O olağanüstü karanlık şeyi biliyordum. Bütün şeytani hayal güçleri çocukta toplanıyordu. Bu hayal güçlerinin bir gün gerçeğe dönüşebileceği düşüncesi de beni yiyip bitiriyordu.

Bu korkunç günde erken yediğimiz akşam yeme-**ğinden sonra Miles yanıma geldi ve yarım saatliğine bana piyano çalmasından hoşlanıp hoşlanmayacağımı sordu. Bu**, zamana kadar hiç bu kadar nazik davranmamıştı. Bu aslında çekici bir davranış inceliği, samimiyetinin bir gös-tergesiydi. Bu teklifiyle aynı zamanda şunu demek isti-yordu, "Okumayı sevdiğimiz gerçek şövalyeler bir şeyi fazla uzatmazlar. Ne demek istediğimi şimdi biliyorsu-nuz. Yalnız kalmak, takip edilmemek istiyorum. Benim için endişelenmeyi ve beni gözetlemeyi bırakacak; beni kendinize bu kadar yakın tutmayacaksınız. Nereye isti-yorsam gitmeme ve geri gelmeme izin vereceksiniz. Gör-düğünüz gibi şimdi geldim ve gitmeyeceğim! Bunun için çok zaman olacak. Sizin çevrenizde bulunmaktan mutlu-yum ve bu yöntemden hoşnut olduğumu göstermek isti-yorum sadece." Bu görüşe karşı çıktığım ya da ona eşlik etmek istemediğim için okul odasına el ele çıkmadık. Eski piyanonun başına geçti ve daha önce hiç çalmamış gibi çalmaya başladı. Eğer bu çocuğun piyano çalmak yerine futbol oynaması gerektiğini savunan kişiler varsa onlara tamamen katılıyorum. Çaldığı müziğin etkisi altında, ha-kikaten, görevim esnasında uyumuşum gibi hissettim. Öğle yemeğinden sonra, okul odası şöminesinin önünde biraz olsun uyumadığımı; ama onun yerine daha **kötü bir şey yaptığımı anladım, u**nutmuştum. Tüm bu zaman bo-yunca Flora neredeydi? Bu soruyu Miles'a sorduğumda, bir dakika daha çaldıktan sonra sadece, "Hayatım, ben nereden bilebilirim," yanıtını vermişti ve ardından da mutlu bir kahkaha atmıştı. Bu gülüşü, çaldığı anlamsız ve abartılı şarkıya sanki arkadan eşlik etmişti.

Dosdoğru odama gittim; ama kız kardeşi orada de**ğildi. Aşağı kata inmeden birkaç odaya daha baktım. Hiçbir yerde olmadığına göre kesin Bayan Grose ile be**-raberdi. Bu düşüncenin verdiği rahatlıkla aşağı indim. Bayan Grose'u öğleyin bıraktığım yerde buldum. Telaş ettiğimi görünce boş ve korkmuş gözlerle bana baktı. Ye-mekten sonra her iki

çocuğu da yukarı, okul odasına gö-türdüğümü düşünmüş. Kendince de haklıydı; çünkü ilk defa küçük kızı, ortada özel bir durum yokken, yanı ba**şımdan ayırmıştım. Tabi**i diğer hizmetlilerin yanında ola-bilirdi. Bu yüzden ilk yapmamız gereken şey, kimseyi telaşa düşürmeden kızı aramaktı. Arama işini hemen aramızda ayarladık; fakat on dakika sonra, koridorda tekrar karşı-laştığımızda, ikimizin de dikkatli araştırmalar sonunda bir şey elde edemediğini anladık. Gözden uzak bir yerde bir dakika birlikte düşündük. Arkadaşımın, onca anlattı**ğım olaydan sonra, ne kadar korktuğ**unu hissedebili-yordum.

"Yukarıda, bakmadığınız odalardan birinde olmalı," dedi az sonra.

"Hayır, daha da uzakta. Dışarı çıktı," diye kesin bir şekilde düşüncemi belirttim.

Bayan Grose bana bakarak, "Şapkasız mı," dedi.

Ben de ona dehşet içinde bakarak, "O kadın her zaman şapkasız değil mi zaten?"

"Flora onunla mı?"

"Onunla," diye açıkladım. "Onları bulmalıyız."

Elim arkadaşımın kolunun üstündeydi; ama elimle yaptığım baskıyı hissetmeyecek kadar kendinden geç-mişti o. Sonra güç bir şekilde kendi görüşünü belirtti, "Peki, küçük bey nerede?"

"Ah, o yukarıda Quint ile beraber. Okul odasın-dalar."

"Tanrım!" Ses tonum hiç bu kadar kendinden emin bir sakinlikle çıkmamıştı.

"Oynadıkları oyun işe yaradı," diye devam ettim. "Planları başarıyla sonuçlandı. Kardeşi dışarı çıkarken, Miles beni oyalayacak en kurnaz yolu bulmayı başardı."

"Kurnaz mı," diye şaşırmış bir şekilde tekrar etti Bayan Grose.

"Şeytani olsun o zaman," diye neredeyse sevinç içerisinde atıldım. "Kendisi için de ortam hazırladı. Haydi, gelin!"

Yukarıya bakarak çaresiz bir şekilde hüzünlendi. "Miles'ı yalnız mı bırakacaksınız?"

"Quint ile olduğu sürece mi? Evet, buna aldırmam."

Bu gibi durumlarda, daima sadece elini tutmakla yetinirdi; ama bu olayda yanımda kalmak istiyordu. Bir an nefes aldıktan sonra benim bu durumu aniden kabul-lenmem üzerine, "Mektubunuz yüzünden mi," diye heyecanla açığa çıkardı aklındakini.

Hemen, cevap vermek için, mektubu cebimde his-settim; dışarı çıkardım; yukarı kaldırdım ve kendimi ser-best bırakarak yürüdüm, büyük salon masasının üzerine koydum. “Luke bunu alacak,” dedim geri geldiğimde. Evin kapısına ulaştım ve açtım. Şimdi basamaklarda du-ruyordum.

Arkadaşım hâlen karşı çıkıyordu. Gece ve sabahki fırtına dinmişti; fakat akşamüstü nemliydi ve gri bir ren-ge bürünmüştü. O kapı önünde dururken ben yola indim. “Üzerinize bir şey almayacak mısınız?”

“Çocuğun üzerinde bir şey yokken ben niye alayım ki? Giyinmeye zamanım yok,” diye haykırdım. “Bu arada siz üst katları kontrol edin.”

“Onlarla beraber mi?” Bu söz üzerine zavallı kadın hemen bana katıldı.

-19-

Dosdoğru, Bly’ın tabirine göre göle gittik. Su çarşaf gibi dümdüzdü. Çarşaf gibi sularla ilgili fazla bir tanışıklığım yoktu. Bazen ben razı geldiğim zamanlar ve öğrencilerimin de koruması altındayken kenarda bağlı duran eski kayıkla gezintiye çıkardık. Gölün genişliği ve kışkırtıcılığından çok etkilemiştim. Kayığa bindiğimiz yer evden yarım kilometre uzaktaydı; ama içimden bir his, Flora’nın eve hiç de yakın olmadığını söylüyordu. Bu zamana kadar hiç yanımdan ayrılmamıştı ve onunla göle geldiğim o günden beri en çok nereye gitmek istediğini anlamıştım. Bayan Grose’un adımlarına yön verebilmemin sebebi de buydu. Gidişatına yön verdiğimi anlayınca daha da meraklandığını hissettim.

“Suya mı giriyorsunuz bayan? Sizce orada mı?”

“Olabilir. Aslında, bildiğim kadarıyla, su hiçbir yerde çok derinleşmiyor. Fakat kadını gördüğümüz o yere gitmek isteyeceğinden şüpheleniyorum. Hani size an-latmıştım ya?”

“Gördüğünü ink**â**r ettiği yere mi? Peki ama niye gitti?”

“Kendi kendisinin sahibi olmak; özgür olmak iste-diği için! Buraya tekrar yalnız başına gelmek isteyeceğin-den her zaman emindim. Ve şimdi

erkek kardeşi bu fırsa-tı onun için sağladı.”

Bayan Grose durduğu yerde sessizce bekliyordu. “Sizce gerçekten onlar hakkında konuşuyorlar mı?”

Bu soruya kendimden emin bir şekilde cevap ve-rebilirdim. “Eğer duyarsak şoka uğrayabileceğimiz şey-lerden bahsediyorlar.”

“Peki ya oradaysa?”

“Evet?”

“O zaman Bayan Jessel de mi orada?”

“Kesinlikle. Göreceksiniz.”

“Oh, teşekkürler,” diye haykırdı arkadaşım. O ka-dar sabit duruyordu ki, dosdoğru onsuz yürüdüm. Ha-vuza gelene kadar bana yetişti. Başıma bir şey gelecek ol-sa, yardım etmek için daima arkamda bulunacağına emindim. Rahatlamış bir şekilde soluğunu dışarı vererek inledi; çünkü suyun büyük bir bölümünü aramıştık ve çocu**ğa ait tek bir iz bulamamıştık. Flora, geçen sefer gel**-diğimizde, onu ürkütücü bir şekilde izlediğim gölün kıyı-sında değildi. Suya, yirmi yard uzaklıktan kalın bir çalılı-**ğın düştüğü kenarda da yoktu. Dikdörtgen biçiminde olan gölün genişliği**, uzunluğundan çok daha azdı. Göl, göz alabildiğine uzuyordu. Boş geniş alana baktık ve ar-kadaşımın gözlerindeki öneriyi okudum. Ne demek iste-diğini biliyordum ve olumsuzca baş sallayarak yanıt verdim.

“Hayır, hayır durun. Kayığı almış.”

Arkadaşım açık çalılık araziye ve gölün çevresine bir göz gezdirdi. “Peki kayık nerede?”

“Kayığı göremiyor olmamız en büyük kanıt. Onu karşıya geçmek için kullanmış ve sonra da saklamış.”

“Tek başına. O çocuk mu?”

“Yalnız değil ve bu gibi zamanlarda hiç de çocuk gibi davranmıyor; yaşlı, çok yaşlı bir kadın oluveriyor bir anda.” Görünen kıyıyı iyice inceledim. Bu tuhaf düşün-cem üzerine, Bayan Grose tekrar bir öneriyle tam öne atlı-yordu ki, ben de o esnada, kayığın, gölün kıyısında tatil yapmaya gelenler tarafından yapılmış bir barakaya, gizli bir körfeze, çimenliğin bir **çıkıntısına ya da suya yakın bü**yüyen ağaç yığınlarının arasına saklanmış olabileceğini vurguladım.

“Fakat kayık oradaysa Flora nerede,” diye endi-**şeyle sordu meslektaşım.**

“İşte öğrenmemiz gereken şey de bu zaten.” Ve ben daha da uzağa yürümeye başladım.

“Bütün gölün etrafını mı dolaşacağız?”

“Evet, bayağı uzun; ama en fazla on dakikamızı alır. Aynı zamanda çocuğun yürümek istemeyeceği kadar da uzak. Hemen öbür tarafa geçmiş.”

“Yasalar,” diye haykırdı arkadaşım tekrar. Mantı-**ğımın zinciri onun için çok fazlaydı.** Gölün yarısını do-landığımızda -dolambaçlı ve yorucu bir süreçti- biraz ne-fes almasına izin vermek için durdum. Minnettar bir şe-kilde sarılıp bana çok yardımı dokunduğunu belirterek ona güç verdim. Bu, yürümeye yeniden başlamamızı sağ-ladı. Birkaç dakika sonra tahmin ettiğim yerde kayığı bul-duk. Kasıtlı olarak görüş alanından uzağa konulmuştu ve çitin bir kazığına, kayığı karaya çekmeye yardımcı olan bir kayalığın kenarının aşağısına bağlıydı. Dikkatli bakın-ca kalın kürekleri fark ettim. Güvenli bir şekilde yukarı çekilmişti. Bu, küçük bir kızın zekâsına göre fazla akıllı-caydı; ama bu zamana kadar şaşkınlıklar arasında zaten yeterince uzun yaşamıştım ve daha garip olaylarla da karşı karşıya kalmıştım. Yani bu, yaşadıklarımın yanında hiçbir şeydi. Çitte bir kapı vardı. Kapıdan geçtik ve bu bi-zi, bir aralıktan sonra, daha da açığa çıkardı. Sonra, “İşte orada,” diye ikimiz birden atıldık.

Flora, biraz uzakta, çimlerin üzerinde, önümüzde dikilmiş duruyordu ve gösterisini tamamlamış gibi de g**ü**lümsüyordu. Biraz sonra öne doğru eğildi ve sanki orada bulunmasının tek sebebi buymuş gibi büyük ve çirkin bir eğreltiotu kopardı. Az önce çalılıktan çıkmış oldu-**ğuna aniden emin oldum. Bir adım atmadan bizi bekledi ve biz de ona yaklaşırken hiç de ciddi olmadığımızı hissettim. Güldü, güldü ve yanına geldik; ama bu arada aramızda uğursuz bir sessizlik vardı. Büyüyü ilk bozan Bayan Grose oldu: Dizlerinin üstüne çöktü, çocuğu göğsüne yasladı, yumuşak ve zayıf bedenine uzun uzun sarıldı. Bu sessiz sarılmayı sadece izledim. Bunu, arkadaşımın omzun**un üzerinden başı görünen Flora’nın bana gizli gizli baktığını görebilmek amacıyla yapmıştım. Şimdi herkes ciddileşmiş, titreme geçmişti; ama bu, acıyı daha da güçlendirmişti ve ben de Bayan Grose’un bu basit iliş-kisini kıskanmıştım. Bütün zaman boyunca, Flora’nın o aptal eğreltiotunu yere atmasından başka hiç kimse bir şey yapmadı. Flora’nın bana, benim de Flora’ya demek is-tediğim şey, bahanelerin şu an işe yaramaz oluşuydu. Ba-yan Grose sonunda ayağa kalktığında çocuğun elini tut-tu. Böylece ikisi de önümde yürüyorlardı ve aramızdaki düşünce

sessizliği, bana fırlattığı o sevimli bakışla daha da belirginleşti. Âdeta, “Eğer konuşursam asılırım,” di-yordu.

İlk konuşan kişi, dürüst bir merakla beni süzen Flora oldu. Üstümüzü giyinmemiş olmamız dikkatini çekmişti. “Paltonuz nerede,” diye sordu.

“Seninkinin olduğu yerde tatlım,” diye hemen karş**ı**lık verdim.

Neşesi çoktan yerine gelmişti ve bu cevabı oldukça yeterli bir yanıt olarak kabul etti. “Peki, Miles nerede,” diye devam etti.

Bunu söyleyişinde beni hayrete düşüren bir şeyler vardı. Ağzından çıkan bu üç kelime bir bıçak ağzı gibi pa-rıldamıştı. Bardak taşmak üzereydi. Daha konuşmaya başlamadan önce bile taşıyordu hatta. “Eğer sen bana söylersen, ben de sana söylerim,” dediğimi duydum.

“Neyi söylersem?”

Bayan Grose şüpheyle ve her an parlayacakmış gibi bana baktı; ama artık çok geçti ve ben de düşüncemi nazikçe ortaya koydum. “Bayan Jessel’in nerede olduğunu yavrum!”

-20-

Tıpkı Miles ile kilise mezarlığında olduğu gibi her şey apaçık ortadaydı. Bu zamana kadar bu isim, aramızda yüksek sesle hiç söylenmemişti. Benim sessizliği bozmamla, kızın o etkili bakışlarla baktığı yüzü birden duvara çarpmış gibi oldu. Bu kadar acımasız bir şekilde konuştuğum için Bayan Grose bir çığlık koparttı. Korkmuş ya da yaralanmış bir hayvanın çığlığı gibiydi sesi. Ben de güçlükle soluyarak meslektaşımın kolunu kavradım ve, “Orada, orada duruyor,” dedim.

Bayan Jessel çimenliğin diğer ucunda, bir önceki sefer durduğu gibi, önümüzde duruyordu. Onu görünce içimde uyanan ilk hissin heyecan verici bir sevinç oldu-**ğunu** garip bir şekilde hatırlıyorum. Artık gerçek bir ka-nıtım vardı. O oradaydı ve ben de haklı çıkmıştım. Ora-daydı ve ben de ne

acımasız ne de deliydim. Zavallı, korkmuş Bayan Grose için oradaydı; ama en çok Flora için. Solgun yüzüyle bir şeytan misali karşımızday-dı. Ben de ona, en sonunda beni haklı çıkardığı için, yüz ifademle, belirsiz teşekkür mesajları gönderiyordum. Ar-kadaşımla önceden durduğumuz yerde doğruldu ve o kadar istenmesine rağmen bakışlarında tek bir kötülüğün izi bile yoktu. Bu görüntü ve heyecan sadece birkaç sani-ye sürdü. Bu arada Bayan Grose'un da işaret ettiğim tara-fa afallamış bir şekilde göz kırparak bakıyor olması, be-nim gördüğümü onun da en sonunda görebildiği anlamı-na geliyordu. Ben de telaşla gözümü çocuğun üstüne dik-tim. Bu davranışım Flora'yı çok şaşırtıcı bir şekilde etkile-mişti. O da neredeyse yaygara koparacak gibi oldu ve hiç ummadığım bir biçimde korkmuş gözlerle bakıyordu. Küçük pembe suratında sarsılmaya dair hiçbir belirti olmaması ve hatta söylediğim o olağanüstü şeye göz at-ma numarası bile yapmaması beni şaşırtmıştı. Onun yeri-ne, sert bir yüz ifadesi ve sabit ciddiyetiyle bana baktı. Bu bakış biçimi çok yeni ve eşsizdi. Beni anlamaya çalışıyor, suçluyor ve yargılıyor gibi görünüyordu. Bu, küçük kızı değiştiren bir darbe niteliğindeydi ve bu değişim beni ür-kütmüştü. Onun da kesinlikle gördüğünden hiç bu kadar emin olmamıştım ve kendimi savunma ihtiyacı hissede-rek, **hırslı bir şekilde, "O**, orada seni küçük mutsuz şey. Orada, orada, orada ve beni gördüğün gibi onu da göre-biliyorsun," diye haykırdı. Biraz önce Bayan Grose'a, onun bu gibi durumlarda çocukluktan çıkıp yaşlı, çok yaşlı bir kadın olduğunu söylemiştim ve şimdi bana attığı bakışlardan başka hiçbir şey bu sözümü daha iyi doğruluyor olamazdı. Hiç ödün vermeden ve gördüğ**ü**nü inkâr ederek bakıyordu. Yüz ifadesi daha da derinleşti ve oldukça korkunç bir hâl aldı. Bu sefer -eğer her şeyi toparlayabilirsem- daha da sarsılmıştım. Onun bu bak**ışıyla**, Bayan Grose'un da çok korkunç bir şekilde baktığını anlamıştım. Meslektaşım, bir sonraki dakika, her nasılsa, yüz kızarması ve yüksek sesle bağırması hariç her şeyi kesti. Beni şiddetle onaylamayarak, "Bu dediğiniz ne kadar ürkütücü bayan! Hem siz nerede ne görüyorsunuz ki?"

Onu hızla tuttum; çünkü o konuşurken bile o kor-kunç, çirkin varlık orada belirgin bir şekilde ve cesurca duruyordu. Bir dakikadan fazladır oradaydı ve ben mes-lektaşımı kavramış, elimle dürterek ısrar ederken bile orada durmaya devam etti. "Onu bizim gördüğümüz gibi görmüyor musunuz? Yani şimdi mi görmediğinizi kast ediyorsunuz? Bir ateş topu kadar büyük! Sadece bakın sevgili bayan, bakın!" Benim baktığım gibi o da

baktı ve sonra, inkâr eden bir inleme, nefret ve acımayla sanki be-ni öldürecekmiş gibi bir bakış attı bana. Keşke öldürse, diye geçirdim içimden bir an; çünkü benim **gözlerim ta-mamen açık olduğu hâ**lde onunkinin mühürlenmiş olma-sı, içinde bulunduğum durumu daha da içinden çıkılmaz bir hâle sokuyordu. Karşımda duran gözü dönmüş varlı-**ğın, durduğu yerden, yenildiğime işaret ettiğini fark et**-tim ve Flora'nın bu hayretler içinde bırakan davranışına karşı ne yapmam gerektiğini her zamankinden daha iyi biliyordum. Bu davranışı üzerine Bayan Grose hemen ve bir rahatlamayla sert bir şekilde araya girdi ve müthiş za-ferimi delip geçti.

"Orada değil, **küçük bayan. Orada kimse yok ve sen de hiçbir şey görmedin** tatlım! Zavallı Bayan Jessel öl-müş ve gömülmüşken nasıl...? Biz öldüğünü biliyoruz, değil mi tatlım," dedi ve çocuğu yatıştırmak için devam etti. "Bu sadece bir hata, bir yanlışlık, bir şaka ve şimdi biz olabildiğince çabuk eve gideceğiz!"

Çocuk bunun üzerine garip ve hızlı bir şekilde Ba-yan Grose'un dediğine uydu. Bana karşı kırılmış bir ifa-deyle ayağa kalktı. Takındığı o kötü yüz ifadesiyle bana bakmayı sürdürdü ve o anda bile Tanrı'ya, Flora hakkın-da düşündüğüm kötü düşüncelerim yüzünden beni affet-mesi için yalvardım. Arkadaşımızın elbisesine yapışmış bir şekilde öylece dururken eşi benzeri olmayan çocuksu güzelliği birden gözümde yok oldu. Gerçekten de görü-nüşü korkunç bir şekilde sertti, sonra basitleşti ve nerdey-se çirkin bir hâl aldı. "Ne demek istediğinizi bilmiyorum. Ben kimseyi görmüyorum. Hiçbir şey görmüyorum. Hiç-bir zaman görmedim. Bence siz çok zalimsiniz. Sizi sev-miyorum!" Sokaktaki terbiyesiz ve şımarık bir kız gibi konuşmasından sonra, Bayan Grose'a daha da yapıştı ve o ürkütücü küçük yüzünü kadının eteğinin içine gömdü. B**öyle** dururken öfkeli bir şekilde, "Beni götürün, beni götür**ün. Of, beni ondan uzaklaştırın,**" diyerek ağlamaya başladı.

"Benden mi," diye nefes nefese haykırdım.

"Sizden, sizden," diye bağırdı.

Ben çimenliğin öbür tarafında kıpırdamadan, sa-bit bir şekilde, aralığın ötesinde, benim iyiliğim için değil de beni mahvetmek için duran varlıkla tekrar iletişim kurmaya çalışırken, Bayan Grose bile bana dehşet içinde baktı. Aşağılık çocuk, **bıçak gibi saplanan o sözcükleri sanki birilerinden yardım alarak söylemişti ve ben de umutsuzlukla bu dediklerini kabullenmek zorunda kal**-dım ve üzgün bir şekilde başımı ona doğru

sallayarak, “Eğer en ufak bir şüphe dahi ettiysem, bu şüphem şu an yok oldu. Bu kahrolası gerçekle uzun zamandır yaşıyo-rum ve şu an bana her zamankinden daha yakın. Tabii ki seni kaybettim. **İşine burnumu soktum ve sen de onun gözetimi altında bunu gördün; havuzun kenarında tekrar görünen o şeytani tanığın gözetimi altında. Ben elimden gelenin en iyisini yaptım; fakat seni kaybettim. Güle gü**-le.” Bayan Grose’a emir vererek ve neredeyse sert bir ses tonuyla, “Gidin, gidin,” dedim. Büyük bir üzüntüyle ses-sizce küçük kızı kavradı ve net bir şekilde kör olmasına rağmen, korkunç bir şeyin olduğuna dair onu ikna etti. Olabildiğince hızlı hareket ederek geldiğimiz yönden geri gitmeye başladılar.

Orada yalnız bırakıldıktan sonra ilk ne olduğunu s**ı**rasıyla anımsamıyorum. Sadece şunu hatırlıyorum ki, galiba on beş dakikanın sonunda, sorunumu soğutan ve delip geçen kokulu, nemli bir rüzgâr, kendimi yüzüstü yere attığımı ve acımı açığa vurduğumu hatırlattı bana. Orada uzun bir süre yatıp hıçkıra hıçkıra ağlamış olmalı-yım; çünkü başımı yukarı kaldırdığımda güneş neredeyse batıyordu. Ayağa kalktım ve bir süre, alacakaranlığa, gri havuza ve havuzun boş, lanetlenmiş kıyısına baktım. Sonra evin, sıkıntı verici ve kasvetli olan o yerin, yolunu tuttum. Çitin kapısına vardığımda şaşırarak kayığın ora-da olmadığını gördüm ve sonra Flora’nın bunu yapması için Bayan Grose’a emir vermiş olabileceğini düşündüm. Flora, o geceyi Bayan Grose ile beraber geçirdi. Geri dön-düğümde ikisini de görmedim; ama bunun yerine, kızın yerini doldurması amacıyla, *bol bol* Miles’ı gördüm. Bunu açıklamak için başka bir kelime bulamıyorum. Miles’ı her zamankinden çok daha sık gördüm. Bly’da ge-**çirdiğim hiçbir akşamüstü şimdiki kadar uğursuz geçme**-mişti. Gözümün önünde gerçekleşen derinden yaşadığım o kadar dehşete rağmen, o gün, benzersiz, acı bir hüzün vardı. Eve vardıktan sonra gözüm Miles’ı hiç bu kadar çok aramamıştı. **Ü**stümdekini değişmek için dosdoğru odama gittim. Flora’nın küçük eşyalarının gitmiş olduğu-nu fark ettim. Okul odası şöminesi önünde her zamanki hizmetli tarafından çay servisi yapıldı. Miles henüz gel-memişti. Artık özgürlüğüne kavuşmuştu ve bunu sonuna kadar kullanabilirdi! Ve kullandı da. Saat sekiz gibi yuka-rı geldi ve sessizce benimle oturdu. Çay bardaklarını kal-dırdıktan sonra mumları söndürdüm ve sandalyemi daha da yaklaştırdım. Ölümcül soğuğu duyumsayabiliyordum ve bir an sanki bir daha hiç ısınamayacağımı hissettim. Miles karşımda belirdiğinde, **düşüncelerimle başbaşa otu-**

ruyordum. Kapının yanında, sanki bana bakmak için, bir an durakladı. Sonra, düşüncelerimi paylaşmak ister gibi şöminenin öbür tarafına geldi ve bir sandalyeye oturdu. Orada mutlak bir sessizlikle oturduk; ama onun asıl be-nimle olmak istediğini hissettim.

-21-

Odamda gün daha tam doğmadan gözlerim aniden Bayan Grose'u gördü. Bana daha kötü bir haber vermek için yatağımın kenarına çömelmişti. Flora'nın ateşi o kadar yüksekmiş ki, bir hastalık başlangıcı olabilirmiş. Bir önceki değil; ama şimdiki öğretmeninin yarattığı korku yüzünden, geceyi korku ve huzursuzluk içinde geçirmiş. Karşı çıktığı şey, Bayan Jessel'in odasına gelme olasılığı değil, besbelli benim gelme olasılığımmış. Tabii arkadaşıma daha fazla soru sorabilmek için hemen ayağa kalktım. O da bu sırada elbisesinin ucunu çekiştiriyordu. Bunu, soruyu sorarken fark ettim. "Hâlen gördüğünü inkâr mı ediyor?"

Ziyaretçimin başındaki dert gerçekten de çok bü-yüktü. "Of bayan, onu bu konuda zorlayamam! Zaten bu-nu öğrenmem de gerekmiyor. Bu konu kızı mahvetti."

"Evet, onu buradan bile görebiliyorum. Ona saygı göstermediğim ve onu yalancılıkla suçladığım için bana kızdı. Ama inanın ki dün gördüğüm o yüz ifadesi çok tu-haftı. Daha önce bana hiç o şekilde bakmadı. Şuraya yazı-yorum ki bir daha benimle konuşmayacak."

Her şeyin, anlaşılması güç ve korkunç oluşu, Bayan Grose'u sessizliğe itmişti. Bir süre sonra bu düşüncemi açık bir şekilde onayladı. "Size katılıyorum bayan. Bir daha hiç konuşmayacak. Hareketleri bunu gösteriyor!"

"Ve bu hareketlerinde çok kararlı," diye özetledim.

Kızın benim hakkımdaki düşüncelerini Bayan Grose'un yüzünde görebiliyordum. "Her üç dakikada bir içeri girip girmediğinizi soruyor."

“Anlıyorum, anlıyorum.” Kendi açımdan da ö**ğ-renmek istediğim çok şey vardı.** “Dünden beri, o korkunç varlıkla olan yakınlığını inkar etmesi haricinde, Bayan Jessel hakkında bir şey söyledi mi?”

“Tek kelime etmedi bayan. Ve tabi siz de biliyor-sunuz ki gölün kıyısında kimse yoktu,” diye ekledi arka-daşım.

“Tabii! Ama ağzından yine de bir şey alamadınız mı?”

“Israr etmedim. Başka ne yapabilirdim ki?”

“Hiçbir şey! Karşınızda dünyanın en zeki küçük insanı duruyor. Onlar, yani o iki arkadaşları, onları doğa-nın yapabileceğinden daha zeki yaptılar; çünkü zekâ, oy-nanması çok zevkli bir oyun! Flora şu an yakınıyor ve bu-nu sonuna kadar devam ettirecek.”

“Evet bayan; fakat neyin sonu?”

“Beni amcasına anlatacak. Beni aşağılık bir yaratık olarak gösterecek ona!”

Bayan Grose’un yüzündeki o dürüst ifadeyi görünce irkildim: Sanki ikisini yanyana görüyormuş gibi baktı bir an. “Amcası sizin hakkınızda iyi şeyler düşünüyor.”

“Garip bir insan. Aslında öyle olmadığımı kanıt-layabilirim; ama bu o kadar önemli değil. Flora benden kurtulmak istiyor.”

Arkadaşım cesurca atıldı, “Sizi **görme**yi hiç iste-miyor,” dedi.

“Bu yüzden, şimdi benden buradan gitmemi iste-mek için mi geldiniz,” diye sordum. Cevap vermesine izin vermeden, “Benim daha iyi bir fikrim var. Evet, gitmem doğru olurdu ve pazar günü neredeyse gidiyordum; ama gitmeyeceğim. Gitmesi gereken sizsiniz. Flora’yı buradan götürmelisiniz,” diyerek devam ettim.

Bu sözüm üzerine ziyaretçim tahmin yürüttü. “Ama nereye?”

“Buradan uzağa. Onlardan uzağa. En çok da benden uzağa. Dosdoğru amcasının yanına.”

“Sadece sizi şikâyet etmek için mi?”

“Hayır, sadece onun için değil! Buna ek olarak, beni, ilacımla yalnız bırakmanız için.”

Kafası karışmıştı. “Peki ilacınız ne?”

“Öncelikle sizin sadakatiniz. Sonra da Miles’ın sa-dakati.”

Bana sert bir şekilde baktı. “Sizce o...?”

“Eline fırsat geçerse bana karşı olur mu? Evet, bunu göze alıyorum. En azından denemek istiyorum. Kız kardeşiyle mümkün olduğunca çabuk

buradan uzaklaşın ve beni onunla yalnız bırakın.” İçimde gizli kalmış bu he-yecana ben bile şaşırmıştım. O da bu şekilde konuştuğum için bir an tereddütte kaldı. “Tabii bir sorun var,” diye devam ettim. “Kız gitmeden önce çocuklar birbirlerini bir saniye bile görmemeliler.” Ama aniden, Flora’nın, gölden dönmelerinden bu yana bütün kontrolü eline almış oldu-**ğu geldi aklıma ve bu yüzden de bunu söylemek için çok** geç kalmış olabilirdim. “Yani görüşmediler, değil mi,” diye endişe içinde sordum.

Bunun üzerine, Bayan Grose’un yüzü oldukça kı-zardı ve, “Bayan, o kadar da aptal değilim! Onu birkaç kez yalnız bırakmak zorunda kaldıysam bile yanında her zaman bir hizmetli olmasına dikkat ettim ve şimdi, yalnız olduğu için, kapısını güvenli bir şekilde kilitledim. Ama...!” Söyleyeceği çok şey vardı.

“Küçük beyden kesinlikle emin misiniz?”

“Sizden başka hiçbir şeyden emin değilim. Fakat dün akşamüstünden beri içime bir umut doğdu. Sanırım bana açıklamak istiyor. O zavallı, harika, aşağılık çocuğun benimle konuşmak istediğine inanıyorum. Dün öğleden sonra, sanki ağzındaki baklayı çıkaracakmış gibi iki saat boyunca benimle şöminenin önünde sessizlik içinde oturdu.”

Bayan Grose, pencereden, ağaran gri havaya sert bir bakış attı. “Peki bir şey anlattı mı?”

“Hayır. O kadar beklememe rağmen, kabul ediyo-rum ki anlatmadı. Ne kız kardeşinin yokluğuyla ilgili bir şey söyledi ne de sessizliği bozacak herhangi bir hareket-te bulundu. Gecenin sonunda sadece iyi geceler öpücüğü verdik birbirimize, o kadar. Miles’a biraz daha zaman ta-nımadan, eğer amcası Flora’yı görürse, kızın abisini gör-mesine izin veremem. Her şeyden ötesi de, **işler iyice çığ**-rından çıktığı için birbirlerini görmemeleri gerek.”

Arkadaşım, bu sözlerim yüzünden anlayamadığım bir şekilde biraz daha isteksiz görünüyordu. “Biraz daha zaman demekle ne demek istiyorsunuz?”

“Bir ya da iki gün. İtiraf etmesi için. Ondan sonra benim tarafımda olacak. Herhâlde siz de bunun benim için önemini kavrıyorsunuz. Eğer hiçbir şey anlatmazsa yenileceğim ve siz de en fazla bana yardım etmekten ötü-rü cezalandırılırsınız.” Her şeyi önüne sermiştim; ama o anlaşılmaz bir şekilde kızarmaya devam etti. Ben de yar-dımına koştum. “Tabii **eğer gerçekten gitmek istiyorsa**-nız,” diye toparladım.

Yüzündeki ifade belirginleşmeye başlamıştı. Beni temin eder gibi elini omzuma koydu ve, “Gideceğim. Gi-deceğim. Bu sabah gideceğim,” dedi.

Ona karşı adil davranmak istiyordum. “Eğer hâl**â** beklemek istiyorsanız, **kız beni görmemeli.”**

“Hayır, hayır. Onu bu yerden hemen uzaklaştır-malıyım.” Yorgun gözlerle bir an bana baktı ve sonra söylemek istediği diğer şeyleri açığa vurdu. “Siz haklısı-nız. Ben kendim, bayan...”

“Evet?”

“Kalamam.”

Bana attığı bakış hemen aklıma birkaç olasılık ge-tirdi. “Yani demek istiyorsunuz ki, **dünden beri...”**

Ağırbaşlılıkla başını salladı, “Duydum,” dedi.

“Duydunuz mu?”

“Flora’dan. Korkunç şeyler! Orada!” Üzüntülü bir ferahlamayla içini çekti. “Size yemin ederim ki bayan...!” Bu anımsama sırasında birden kendinden geçti; koltuğu-mun üzerine çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Onu daha önce de bu şekilde görmüştüm. Üzüntüsünü açığa vuruyordu.

Bu anlattığı şeyler benim açımdan iyiydi ve, “Tan-rı’ya şükür,” dedim en sonunda.

Bu sözümle beraber yerinden sıçradı ve inleyerek gözlerini silerken, “Tanrı’ya şükür mü,” diyebildi.

“Bu olanlar beni haklı çıkarıyor!”

“Evet bayan!”

Bundan başka ne isteyebilirdim ki? Ama bir an te-reddütte kaldım. “Çok korkunç şeylerden mi bahse-diyor?”

Arkadaşım sözü nasıl toparlayacağını bilemez bir halde, “Gerçekten tüyler ürpertici şeylerden,” diye cevap verdi.

“Benim hakkımda mı?”

“Sizin hakkınızda bayan. Bu sözler küçük bir bayanı çok aşıyor ve nereden öğrenmiş olabileceğini de bil-miyorum.”

“Benim hakkımda konuşurken kullandığı dil mi? Ben biliyorum!” Yüksek sesle bir kahkaha attım.

Bu hareketim arkadaşımı daha da şaşırtmıştı. “Belki ben de gülmeliyim; çünkü kızın bu şekilde konuştuğunu daha önce de duymuştum! Ama artık

dayanama-yacağım.” Zavallı kadın aynı zamanda masamın üzerin-deki saate bakarak devam etti. “Ama geri gitmeliyim.”

Ona **güç vermeye çalıştım.** “Eğer dayanamaya-caksanız...!”

“Onu nasıl mı durduracağım? Onu buradan götü-rerek. Çok uzaklara götürerek. Onlardan uzaklaştırarak,” diye sürdürdü.

“Kız farklı olabilir mi? Özgür olabilir mi?” Nere-deyse onu neşelendirmiştim. “O zaman, dün olanlara rağmen...”

“Böyle şeylere inanıyorum.” Onlar hakkında yaptığı bu yalın tasvir ve yüzündeki ifadeyle ne demek istediği anlaşılıyordu. Daha önce hiç yapmadığı bir şekilde, “Evet, inanıyorum,” diye tekrar etti.

Evet, mutluyduk ve hâlen omuz omuzaydık. Bu felaketin eşiğinde birbirimize destek oluyor olmamız bize güven veriyordu. Arkadaşım sonuna kadar benim yanım-daydı. Ondan ayrılırken, yine de, bir dereceye kadar mahcup olmuştum. “Bir sorun var tabii ki. Gönderdiğim mektup şehre sizden önce varacak.”

Nasıl bin dereden su getirdiğini şimdi anlıyordum ve bu onu çok yorgun düşürmüştü. “Mektubunuz oraya ulaşmayacak. Mektubunuz hiç yollanmadı.”

“Peki mektuba ne oldu?

“Tanrı bilir. Miles Efendi...”

“Onun almış olduğunu mu söylüyorsunuz,” diye güçlükle sorabildim.

İsteksizliğinin üstesinden geldi ve, “Demek istiyo-rum ki, **dün Flora ile eve geri geldiğimde mektup bıraktı-ğınız yerde değildi. Akşamüstü Luke’a sordum ve o da ne mektubu gördüğünü ne de mektuba dokunduğunu söyledi.” Bu söylediği söz üzerine beraber akıl yürütebi-**lirdik sadece ve bunun anlamını neredeyse sevinç içeri-sinde açığa çıkartan ilk kişi Bayan Grose oldu. “Anlıyor-sunuz, değil mi?”

“Evet, anlıyorum. Eğer Miles aldıysa okumuş ve yok etmiştir.”

“Başka bir şeyler daha görmüyor musunuz?”

Üzgün bir gülümsemeyle bir dakika yüzüne baktım. “Sizin gözlerinizin şu an benimkinden daha açık oluşu beni çok şaşırtıyor.”

Gerçekten de benim görmediğimi görebiliyordu; ama bunu söylemeden önce de utancından kızarmıştı. “Şimdi Miles’ın okuldan neden atıldığına dair bir fikir yürütebiliyorum.” Ve hayal kırıklığına uğramış gibi başı-nı sallayarak, “Çaldı,” dedi.

Miles’a karşı biraz daha adil olmaya çalıştım. “Belki.”

Hiç ummadığı bir şekilde sakin olduğum için bana baktı ve devam etti, “Mektup çaldı!”

Bunca sözden sonra hâlen neden bu kadar sakin olduğumu anlamamıştı ve ben de neden böyle davrandı-ğımı olabildiğince açıkladım. “Dün masanın üzerinde bı-raktığım mektup ona hiçbir üstünlük sağlamaz; çünkü içinde sadece amcasıyla konuşmak istediğim yazıyor. Üs-telik bu yaptıklarından ötürü de pişmanlık duyuyor ve zaten dün aklından geçen şey de bana her şeyi itiraf et-mekti.” Kendi düşüncelerimi toparlayıp kendime yön vermiştim. “Bizi yalnız bırakın! Yalnız bırakın!” Kapıda ona acele ettiriyordum. “Her şeyi öğreneceğim. Benimle görüşecek ve bana her şeyi anlatacak. Eğer anlatırsa kur-tulmuş olur. Ve eğer kurtulursa...”

“Ya siz?” Bunun üzerine sevgili arkadaşım beni öptü ve vedalaştı. “Ben sizi onsuz da kurtarırım,” diye haykırdı giderken.

-22-

Arkadaşım gittikten sonra -daha gider gitmez özlemiştim onu- esas endişe gün ışığına çıkmıştı. Miles ile yalnız kalacağımı düşününce hareketlerime dikkat etmem gerektiğini aklıma getirdim hemen. Bayan Grose ve genç öğrencim bahçe kapısından çıktıklarından beri bunu düşünüyordum. Kendime şimdi her şeyle başbaşa kaldığımı söyledim. Günün geri kalan zamanında güçsüzlüğümle savaşırken son zamanlarda oldukça düşüncesiz davrandığımı hissettim. Bu olayların karmakarışık bir hâl aldığını görebiliyordum. Evdeki diğer insanların artık neden bana dik dik baktıklarını anlıyordum. Açıklanmamış çok şey vardı ve arkadaşımın bu ani gidişine de çok şaşırmışlardı. Hizmetliler anlamsızca bakıyorlardı ve bu bakışları benim sinirlerimi geriyordu. Ben de böylece olumlu bir şeyler yapmam gerektiğinde karar kıldım. Evin yönetimini elime alarak onları biraz olsun yatıştırmaya karar verdim. O sabah kendimi bayağı iyi hissettiğimi söyleyebilirim. Yapmam gereken çok şey vardı ve

sorumluluğum artmıştı; ama dayanıklıydım. Bu düşüncelerle bir iki saat evin içinde gezindim ve bakındım. Kendimi herhangi bir saldırıya karşı hazırlamıştım.

Miles'ı akşam yemeğine kadar görmedim. Gezin-tilerim sırasında ona hiç rastlamadım. Herhâlde dün Flora'ya yardım etmek isterken beni aldattığı ve beni bir aptal yerine koyduğu için utanıyordu. Bütün ev halkının dikkati, Flora'nın odaya kilitlendikten sonra götürülmüş olmasına çevrilmişti ve üstelik bir de Miles ile her zaman-ki gibi okul odasında ders yapmamıştık. Bu değişiklik on-ların kafasını karıştırmıştı. Miles'ın odasının kapısını açınca orada olmadığını görmüştüm. Çoktan gitmişti. Sonradan, kahvaltısını, birkaç hizmetli ve Bayan Grose ile birlikte yaptığını öğrendim. Dediğine göre, kahvaltıdan sonra gezintiye çıkmış. Bunu, odama girdiğinde aniden açık sözlülükle söylemişti. Bana artık her şeyi dürüstçe söylüyordu. Bu da benim açımdan bir dereceye kadar iyiydi. Bu kadar yüz göz olmuşken aklımdaki diğer soru-ları sormak için daha fazla beklemeye gerek yoktu. Ona öğretebileceğim bir şey de yoktu. İmalı oyunlarla benimle oynamayı çok güzel başarıyordu ve bu da onun ne kadar zeki olduğunu gösteriyordu zaten. Bu zamandan sonra artık onu daha fazla şekillendiremeyeceğimi anlamıştım. Artık özgürdü. Bir daha ona hiç karışmayacaktım ve bu-nu da bir önceki gece sessizce şöminenin başında otururken onu hiçbir şekilde sorguya çekmemekle, gereğinden fazla belli etmiştim. Şimdi aklımda başka düşünceler var-dı. Tek sorun, Miles'ın benim bu düşüncelerime cevap verme cesaretini henüz gösterememiş olmasıydı.

Ev halkına sorumluluğun bende olduğunu göster-mek için çocukla bizim yemeğimizin aşağı katta servis edilmesi emrini verdim. Aşağı katta pencerenin dış kıs-mında Miles'ı beklerken, o ilk korktuğum pazar gecesini ve Bayan Grose'un beni cam kenarında görüşünü hatırla-dım. Şimdi de aynı duyguları bir kez daha hissettim. Ruh sağlığımın o yenilmez güçlü irademe dayandığını biliyor-dum. Gözlerimi sımsıkı kapatmamı sağlayan güçlü ira-dem. Çünkü yüzleşmem gereken şey doğaya aykırıydı. O verdiğim korkunç sınav ürkütücü, olağan dışı, çirkin ve her şeyden önce akıl karıştırıcıydı. Doğadaki hiçbir şey bu yaşadığım olayların yerini tutamazdı. Tüm bu olanları kimseye anlatmadan nasıl içimde saklayabilirdim ki? Ve, öte yandan, bu kadar iğrenç şeyler yaşamasaydım kime ne anlatabilirdim? Bütün bu soruların cevapları daha son-radan aklıma geldi. Çocukta tuhaf

olan çok şey vardı ve aynı okul odasında yaptığı gibi şimdi bile beni kandırma-yı başaracak incelikte kurnaz yollar buluyordu. O gece sessizce otururken yüreğime biraz olsun ışık doğmamış mıydı? Yoksa hepsi bir aldatmacadan mı ibaretti? O za-man elime çok güzel bir fırsat geçmişti; ama çocuğun dü-**şüncelerini zorla çekip çıkarmak da saçma olmaz** mıydı? Zekâsı onu bu gibi durumlardan her zaman kurtarmıştı. Biri onun aklının derinliklerine ulaşmak için her şeyi gö-ze almaz mıydı? Yemek odasında karşılıklı otururken sanki bana, ona ulaşabileceğim bir yol göstermişti. Masa-nın üzerinde kızarmış et vardı ve ona da servis yaptım. Miles oturmadan önce bir dakikalığına ayakta durdu ve et parçasına baktı. Sanki içinden komik bir şeyler geçiri-yordu. Sonra birden, "Hayatım, gerçekten çok mu has-ta," dedi.

"Küçük Flora mı? O kadar da değil; ama daha iyi olacak. Londra onu iyileştirecek. Bly'ın havası artık ona iyi gelmiyor galiba. Hadi gel de etini al."

Hemen sözümü dinledi; tabağı dikkatlice masaya ta**şıdı ve yer**ine oturduktan sonra, "Bly'ın havası onu aniden mi hasta etti," diyerek devam etti.

"Hayır, sandığın kadar ani olmadı. Hasta olacağı belliydi."

"O zaman niye onu daha önce yollamadınız?"

"Neyden önce?"

"Yolculuğa çıkamayacak kadar hastalanmadan önce."

Hızla cevap verdim. "Yolculuk edemeyecek kadar hasta değil. Ama eğer burada kalsaydı öyle olurdu. Tam zamanında gitti. Yolculuk ona iyi gelecek," dedim ki-barca.

"Anlıyorum, anlıyorum." Miles bu sözüm üzerine rahatlamıştı. Masa kurallarına uygun bir şekilde kibarca yemeğini yemeğe başladı. Geldiği günden beri bunca ya-**şanandan sonra ilk kez rahat bir nefes aldırmıştı bana. Okuldan atılış sebebi ne olursa olsun kesinlikle yemek yeme kurallarını bilmemesinden kaynaklanmıyordu. Her zaman olduğu gibi bugün de kusursuz; ama gereğinden fazla dikkatli davranıyordu. Belirgin bir şekilde, aslında çok kolay olan davranışları gözünde çok büyütüyordu ve bu hareketlerini kendi de fark edince huzurlu bir sessizli-ğe büründü. Yemeğimiz kısa sürdü.** Zaten benim asıl amacım yemek yemek değildi. Miles yemekten sonra tek-rar elleri cebinde, sırtı bana dönük bir şekilde ayağa kalk-tı ve geniş pencereden dışarı baktı.

Hizmetli bizim yanı-mızdayken sessiz olmaya devam ettik. Bu manzara garip bir şekilde balayılarını yapmak için tatile çıkmış ve hiz-metli içeride olduğu için de birbirleri ile konuşmaktan çe-kinen yeni evli bir çifti aklıma getirmişti. Hizmetli bizi yalnız bıraktıktan sonra yüzünü bana döndü ve, “Evet, artık yalnızız,” dedi.

-23-

“Neredeyse.” Tahminime göre gülümsemem solgundu. “Tam olarak değil. Yalnız kalamayız,” diye sürdürdüm.

“Evet,, sanırım kalamayız. Tabii ki diğerleri var.”

“Evet, aynen öyle. Diğerleri var,” diye onayladım.

“Evet ama onlar olsa bile,” diye yanıtladı, hâlen elleri ceplerinde ve önümde dikili bir vaziyette. “Pek sa-yılmıyorlar, değil mi?”

Buna en iyi şekilde karşılık vermek istedim; ama birden kendimi yorgun hissettim. “*Pek* demekle neyi kast ettiğine bağlı.”

“Evet. Her şey ona bağlı,” dedi rahat bir şekilde. Ama sonra hafif ve kıpır kıpır adımlarla tekrar pencereye gitti. Orada alnı cama yaslı bir şekilde aptal çalılıkları ve kasımın getirdiği bir sürü gereksiz şeyi düşünerek bir sü-re durdu. O korkunç gece ıstırap yaşadığım yere doğru gittim ve kendimi en kötüsüne hazırladım. Fakat çocuğun arkasından bakarken olağanüstü bir etki beni y**ıkıp geçti.** Bir çıkmazın içinde olan ben değildim. Bu izlenim, birkaç dakika içinde daha da belirginleşti ve çıkmazın içinde olan kişinin Miles’ın kendisi olduğunu anlamamı sağladı. Manzara ve pencerenin köşeleri birer hayaldi; onun için bir yanılsamaydı. Kapana kısıldığını ve çaresiz olduğunu hissettim. Çok güzeldi; ama rahat değildi. Bu bana bir ümit vermişti. Lanetli pencere camından göremediği bir şeye mi bakıyordu? Bu bana bir şeyler bildiğine dair bu zamana kadar verdiği ilk işaret değil miydi? Bu hareketi iyi bir şeyin habercisi olmalıyd**ı. Camda kendisini seyret-tiği hâ**lde tedirgin gözüküyordu. Bütün gün boyunca te-dirgindi.

Yemek masasındayken de bu tedirginliğini örtme çabasıyla sergilediği sevimli tavırlarına ra**ğ**men onda garip bir şeyler olduğunu sezmiştim. Sanki kendini zorluyordu. Sonunda y**üzünü bana döndüğünde bütün z**ekâsı yok olmuş, bir şeylere yenik düşmüş gibiydi. "San**ı**rım Bly'ın havasının bana iyi gelmesine seviniyorum!"

"Sevindiğin belli zaten." Cesurca devam ettim, "Umarım bugün eğlenmişsindir."

"Ah evet, uzaklara gittim. Her yeri gezdim. Hiç bu kadar özgür olmamıştım."

Gerçekten de kendine özgü bir davranış şekli vardı ve tek yapabildiğim ondan geride kalmamaya çalış-maktı. "Peki sevdin mi?"

Orada gülümseyerek durdu. Sonra iki kelime çıktı ağzından, "Ya siz?" Bu kelimeleri daha önce hiç bu kadar derinlemesine **düşünmemiştim. Bu söylediğiyle uğraşma**-ya zamanım olmadan hemen saygısızlık ettiğini ve topar-laması gerektiğini düşündü. "Bunu kabullenebiliyor ol-manız gerçekten çok güzel. Ama şimdi yalnız kaldığımı-za göre, artık daha fazla yalnız olan siz oluyorsunuz. Umarım buna aldırış etmezsiniz," dedi.

"Seninle olduğum için mi," diye sordum. "Sevgili çocuğum, neden aldırış edeyim ki? Sürekli yanında ol-maktan vazgeçmeme rağmen -sen benden çok ötedesin- çok eğleniyorum seninle. Yoksa niye kalayım ki?"

Dosdoğru bana baktı ve yüzündeki ifade daha önce hiç görmediğim kadar güzeldi. "Sadece bunun için mi burada kalıyorsunuz?"

"Kesinlikle. Arkadaşın olduğum ve sana büyük bir ilgi duyduğum için buradayım. Bu seni şaşırtmamalı." Sesim o kadar titredi ki, **vücudumu**n sallanmasını engel-lemenin imkânsız olduğunu hissettim. "O fırtınanın oldu-**ğu gece**, yatağının kenarına oturup, **dünyada senin için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını söylediğimi hatır**-lamıyor musun?"

"Evet, evet," dedi heyecanlı bir şekilde. Sesi cid-diydi; ama bu ciddiyetle bir kahkaha atarak sanki birbiri-mize sadece takılıyormuşuz gibi davranmakta benden daha başarılıydı. "Ama bunu, benden sizin için bir şey yapmamı istediğiniz için söylediniz sadece."

"Kısmen sana bir şey yaptırmak için," diye itiraf ettim. "Fakat biliyorsun ki sen de yapmadın."

"Ah, evet," dedi yüzeysel bir istekle. "Size bir şey anlatmamı istediniz."

"İşte bu. Kafandakini açığa vurmanı istedim."

“Bu yüzden mi ısrarla burada kaldınız?”

Bunu neşeyle söylemişti; ama ben yine de biraz kızdığını ve titrediğini fark etmiştim. Bu güçsüz suçlamanın bende yarattığı etkiyi nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. Sanki bu zamana kadar açığa çıkmasını beklediğim şey beni en sonunda sadece şaşırtıyordu. “Şey, evet. Aslında tam olarak söylemek gerekirse sadece bunun için kaldım.”

O kadar bekledi ki, bu sözüm üzerine bir an geri çekilecekmiş gibi geldi; ama sonunda, “Yani şimdi, burada mı anlatmamı istiyorsunuz,” diyebildi.

“Bundan daha mükemmel bir zaman ve yer ola-maz.” Endişeli bir tavırla etrafına bakındı ve ben de, tu-haf bir şekilde üzerinde beliren ani korkunun izlerini gör-düm. Sanki bir anda benden ürkmüştü. Bu benim kendi-mi iyi hissetmemi sağlamıştı. Belki de yapmam gereken onu korkutmaktı. Fakat bu çabayı gösterirken, acımasız davranmanın bir yararı olmayacağını hissettim ve bir sonraki dakika garip denebilecek bir şekilde nazik konuş-maya başladım. “Tekrar dışarı çıkmayı çok mu isti-yorsun?”

“Hem de nasıl!” Bana kahramanca gülümsedi ve bu küçük güç gösterisi, aslında içinden **fışkıran acıyla daha da büyüdü. İçeri getirdiği şapkasını aldı ve hırsla dön**-dürmeye başladı. Amacıma neredeyse ulaşmak üzerey-ken bu yaptığım şeyin korkunç olduğunu duyumsamış-tım. Ne şekilde söyletmeye çalışırsam çalışayım bu ben-cillikti. Bu küçük çaresiz yaratığa bu kadar yükleniyor, onu bu kadar suçluyor olmam, bende, kabalık ettiğim dü-**şüncesini uyandırmıştı. Hem ne çok güzel ve neşeli gün**-ler geçirmiştik beraber. Bu derece mükemmel bir varlığı bir canavarmış gibi göstermek alçakça olmaz mıydı? Şim-di geriye baktığımda, o zaman fark edemediğim detayları daha iyi görüp yorumlayabiliyorum; çünkü zavallı gözle-rimin şu an kederli bir ışık kıvılcımıyla aydınlandığını görür gibi oluyorum. İkimiz de korkuyla kaplı bir daire oluşturduk. Konuyu kapatmaya cesaret edemeyen savaş-**çılar gibiydik. Fakat ikimiz de birbirimize bir şey olma**-sından korkuyorduk! Bu bizi bir süre durdurdu. “Size her şeyi anlatacağım,” dedi Miles. “Yani ne isterseniz anlata-cağım. Eğer yanımda kalırsanız ikimiz de zarar görmeyiz ve size anlatırım. Size anlatacağım. Ama şimdi değil.”

“Neden şimdi değil?”

Israrım onu caydırmıştı. Yine penceresinin önünde sessizliğe gömüldü. Etraf o kadar sessizdi ki iğnenin yere düşüşünü duyabilirdiniz. Sonra tekrar birini bekli-yormuş gibi önümde dikildi, “Luke’u görmeliyim,” dedi.

Bu kadar saçma bir yalan söylemeye itmemiştim onu ve bu söylediğine üzülmüştüm. Ama ne kadar kötü olursa olsun, onun yalanları benim doğrularımı tamamlı-yordu. Ulaşmak istediğim şeye biraz olsun yaklaşmıştım. “O zaman Luke’a git. Ben burada seni bekleyeceğim. Ama önce bana bir şeyi itiraf etmeni istiyorum.”

Pazarlık etmek açısından biraz da olsa başarılı ol-duğunu hissetmişti. “İtiraf mı?”

“Evet, ama sadece bütünün küçük bir parçası.” Soracağım soru beni endişelendirmişti ve nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. “Dün akşamüstü, salondaki masadan bana ait olan bir mektup aldın mı?”

-24-

Bu soruma yanıt vermesini beklerken bütün hayat fonksiyonlarım durmuştu. Bütün dikkatim dağılmıştı. Bir anda ayağa fırladım; ama onu yakalayıp kendime doğru çekmek sadece bir hayaldi sanki. Sırtını pencereye doğru dönük tutması için bana en yakın duran koltuğa kendimi attım. Adam önümüzde duruyordu: Peter Quint, bir gardiyan gibi bize bakıyordu. Bir sonraki an, pencereye geldiğini ve bir kez daha o lanet gözünü üzerimizde gezdirdiğini gördüm. Görüntüsü, camdan dolayı parıldıyordu. İkinci dakikada ne yapacağıma karar vermiştim. Hiçbir kadın korkusunu bu kadar kısa sürede bastırmamıştır. Yapmam gereken şey, gördüğüm şeyi görmeye devam etmek; ama çocuğun onu görmesini engellemekti. Aniden gelen bu ilham -daha başka bir şeyle adlandıramıyorum- nasıl cesur ve olağanüstü olduğumu göstermişti bana. Sanki bir insan ruhu için bir şeytanla savaşıyordum ve buna bu şekilde değer biçince insan ruhunun –ellerimin ve kollarımın arasında durduğu için-alında yaratmış olduğu sevimli, çocuksu terlemeyi gördüm. Yüzüme yakın olan yüzü, camın ötesinde duran yüz kadar beyazlamıştı ve bu arada çok

yavaş olan; ama çok güçsüz de olmayan, sanki çok uzaklardan gelen bir ses duyuldu. Ben de bu sesle beraber sürüklendim.

“Evet, aldım.”

Bununla beraber, sevinçli bir inlemeyle çocuğu daha da sardım ve kendime doğru çektim. Onu göğsümde tutarken kalbinin yarattığı küçük titreşimleri hissede-biliyordum. Bu arada gözüm hep dışarıda duran o varlık-taydı. Az sonra kıpırdadığını ve duruşunu değiştirdiğini gördüm. Onu bir gözcüye benzettim; ama bakışları, av peşinde koşan hırslı bir yaratığa benziyordu. O anki cesa-retim sanki gölgelemem gereken bir alev gibi parlıyordu. Bu arada, **yüzün parıltısı tekrar cama yansımıştı. Aşağılık adam bizi seyrediyor ve bekliyordu. Kendime olan bu güvenle ona baş kaldırabilirdim. Ayrıca**, çocuğun bunu kesin bir şekilde fark etmemiş olması da konuşmama de-vam etmemi sağladı. “Neden aldın?”

“Benim hakkında neler söylediğinizi **öğrenmek için.”**

“Mektubu açtın mı?”

“Evet, açtım.”

Onu tutarken, **gözlerim şimdi Miles’ın yüzüne çe**vrilmişti. Bunu söylerken tedirgin olduğunu hissetmiştim. Mükemmel olan şey, benim başarım sayesinde, du-yularının sonunda kesinleştiği ve adamla iletişiminin ke-silmiş olmasıydı. Adamın orada olduğunu biliyordu; ama neden orada olduğunu ve benim de adamı görebildiğimi bilmiyordu. Bu düşünceler zinciri arasında havanın tek-rar açık olup olmadığına ve benim kişisel başarım saye-sinde adamın gidip gitmediğine bakmak için gözüm tek-rar camdan tarafa çevrildi. Orada kimse yoktu. Bunun se-bebinin ben olduğumu hissettim ve artık çocuktan her şe-yi öğrenmenin zamanı gelmişti. “Ve hiçbir şey bulama-dın,” derken sevincimi gizliyordum.

Kederli ve düşünceli bir şekilde başını salladı, “Hi**ç**bir şey,” dedi.

“Hiçbir şey. Hiç,” diye neredeyse neşeyle bağırdım.

“Hiçbir şey. Hiç,” diye tekrar etti hüzünlü bir şe-kilde.

Alnını öptüm; ıslaktı. “Peki mektubu ne yaptın?”

“Yaktım.”

“Yaktın mı?” Bunu ya şimdi sorardım ya da hiçbir zaman. “Okulda da aynısını mı yaptın?”

Şaşırmıştı, “Okulda mı,” diye sordu.

“Mektup mu çaldın? Ya da başka şeyler?”

“Başka şeyler mi?” Sanki çok başka bir şeyi; sadece endişesinin yarattığı baskıyla ona ulaşan bir şeyi düşü-nüyor gibi duruyordu. Ve ona ulaşmıştı. **“Çaldım mı?”**

Kendimi baştan aşağı kızarmış gibi hissetmiştim. Bir beyefendiye böyle bir soruyu nasıl yöneltebilirdim? “Geri dönmemek için miydi?”

Bu sorularım onu sıkıyordu. “Geri dönemeyeceğimi biliyor muydunuz?”

“Her şeyi biliyorum.”

Bunun üzerine uzun ve garip bir bakış attı. “Her şeyi mi?”

“Her şeyi. Bu yüzden...?” Fakat tekrar sormaya cesaret bulamadım.

Miles yalın bir şekilde, “Hayır, çalmadım,” dedi.

Yüz ifadem ona tamamıyle inanıyor olduğumu göstermiş olmalı. Ellerim, bu kadar ay boyunca hiçbir şey için mi bana bu kadar acı çektirdiğini ona sormak ister gi-bi sarstı onu. “Peki o zaman ne yaptın?”

Odanın tavanına belirsiz bir kederle baktı ve iki ya da üç kere zorlanıyormuş gibi içini çekti. Denizin di-binde duruyordu sanki ve gözlerini de yukarıya, zayıf, yeşil parıltıya doğru dikmişti, “Bazı şeyler söyledim,” dedi.

“Sadece bu mu?”

“Onlar bunun yeterli olduğunu düşündüler!”

“Seni okuldan atmak için mi?”

Daha önce okuldan atılmış hiç kimsenin bu küçük insandan daha az açıklayacak bir şeyi yoktur! Sorumu tartar gibiydi; ama daha çok çaresiz bir tavırla, “Sanırım söylememeliydim,” dedi.

“Peki bu şeyleri kime söyledin?”

Açıkça hatırlamaya çalıştı; ama yapamadı. “Bilmi-yorum!”

Teslim olmanın verdiği yalnızlıkla nerdeyse gü-lümsüyordu. Teslim olduğu bu sefer kesindi ve o şekilde bırakmalıydım; ama gözüm dönmüştü. Ona yakın olayım derken onun daha da uzaklaşmasına sebep olmama rağ-men gözüm zaferden başka bir şey görmüyordu. “Herke-se mi söyledin,” diye sordum.

“Hayır, sadece...” Devam edemedi. Sadece başını sallayarak, “İsimlerini hatırlamıyorum,” dedi.

“Çok kalabalıklar mıydı?”

“Hayır, sadece birkaç kişi. Sevdiğim kişiler.”

Sevdiği kişiler mi? Aydınlığa çıkmak yerine belirli bir karanlığa gömülüyor gibiydim ve bir dakika içinde belki de çocuğun masum

olabileceğine dair beni şoka uğ-ratan bir düşünceyle karşı karşıya kaldım. Kafam karış-mıştı ve dipsiz bir kuyuya gidiyor gibiydim: Eğer o ma-sumsa ben neydim? Bu sorunun şiddetiyle felç olmuştum âdeta. Onu biraz serbest bıraktım ve derinden bir iç çekiş-le bana tekrar sırtını döndü. O pencereden dışarı bakar-ken, ben bu düşüncelerle kıvranıyordum. "Peki senin de-diklerini tekrarladılar mı," diye bir dakika sonra devam ettim. Benden biraz uzakta duruyordu. Hâlâ derin derin nefes alıyordu; ama isteği dışında onu kollarımla sınırla-dığımdan ötürü duyduğu kızgınlık yüzünden değildi. Bir kez daha, daha önce yaptığı gibi, ona şimdiye kadar güç vermiş olan, kararan havaya baktı. Her şey yerini korkunç bir kaygıya bırakmıştı. "Ah, evet," diye en azından cevap verdi. "Tekrar etmiş olmalılar. Sevdiklerine," diye ekledi.

Bir şekilde bir şeyler eksikti; ama ben toparladım. "Ve bu söylediklerin...?"

"Müdürün kulağına mı gitti? Of, evet," dedi basit bir şekilde. "Ama ben anlatacağını bilmiyordum."

"Müdürün mü? O yapmadı. O hiçbir şey anlatma-dı. Bu yüzden sana soruyorum."

O tela**şlı, güzel yüzünü tekrar bana çevirdi. "Evet, çok kötüydü."**

"Çok mu kötüydü?"

"Bazen söylediğimi tahmin ettiğim şeyler. Eve mektup yazmak için."

Böyle bir konuşma içinde böyle bir konuşmacının yarattığı çelişkinin derin dokunaklılığını adlandırmak çok zor. Sadece bir sonraki dakika, çirkin bir tavırla, "Ivır zıvır ve saçmalık," dediğimi hatırlıyorum. Bu sözümden sonra da kızgın bir ses tonuyla, "Bu şeyler neydi," diye sordum.

Kızgınlığım, yargıcı ve cellatınaydı; ama bu sözümle kendini tekrar geri çekti ve bu hareket -tek bir hamleyle ve bastırılamaz bir ağlayışla- kendimi dosdoğru onun önüne atmama neden oldu; çünkü pencerenin arkasında, sanki itirafını kötü etkilemek istiyormuş gibi, üzüntüm**ü**zün iğren**ç yazarı yine orada duruyordu: l**anetin beyaz yüzü. Zaferimin yok olduğunu hissettim. Boşuna sava**ş**mıştım. Çocuğun önüne sıçramam hiçbir işe ya-ramamıştı. Tam önüne atlayacakken çocuk onu görmüş-tü; ama bir dakika sonra çocuğun onu göremediğini algı-ladım. Heyecanımın daha da artmasına izin verdim. Ar-tık çocuğun özgür kalmasını istiyordum. Onu göğsüme bastırmaya çalışırken, "Artık yeter, artık yeter, artık ye-ter," diye haykırdım hayaletime.

“Bayan burada mı,” diye sordu Miles nefes nefe-se. Onu görmüyordu. **Gözleri mühürlüydü; ama sözle**-rimden ne demek istediğimi anlamıştı. Fakat o söylediği *bayan* kelimesi beni afallatmıştı ve bir kere güçlükle ne-fes aldıktan sonra, “Bayan Jessel, Bayan Jessel,” diye ani bir şiddetle çocuk bana arka çıktı.

Çocuğun tahminiyle aptallaşmış, kafam karışmıştı. Flora’ya yapmış olduğum şeyler aklıma gelmişti bir an. “O, Bayan Jessel değil! Ama pencerede duruyor. Tam önümüzde. Orada. Korkak dehşet. Orada son kez du-ruyor!”

Bunun üzerine, bir saniye sonra, bir koku alıp ser-semlemiş bir köpek gibi yerinde kıpırdadı ve çılgın bir şe-kilde sallandı. Sersemlemişti; pencereye anlamsız bir şe-kilde bakıyordu. Sanki odanın içine zehir tadı yayılmıştı. “O bir adam mı?”

Her şeyi kanıtlamaya kararlıydım ve ona meydan okumaya karar verdim. “‘Adam’ derken kimi kast edi-yorsun?”

“Peter Quint. Seni şeytan,” yüzü yalvarıyordu âdeta. “Nerede?”

Dedikleri h**â**len kulaklarımda çınlıyor. O isme teslim oluşu ve bana olan düşkünlüğü. **“Şimdi niye endişe**-leniyor? Benim için mi? Niye endişelensin ki? Sen benim yanımdasın.” Yaratığa doğru hızla atıldım, “Ama seni sonsuza kadar kaybetti,” Sonra, “Orada, orada,” dedim Miles’a.

Aniden yerinden sıçradı; gözünü dikti; tekrar öf-keyle baktı; fakat durgun bir günden başka bir şey gör-memişti. Cehennem çukurundan çıkmış bir yaratığa bu şekilde saldırmış olması beni çok gururlandırmıştı. Ve onu orada kavradığım an, onu düşerken yakaladığım an olabilirdi. Evet, onu yakalamıştım. Onu tutmuştum. Bu düşüncem bir hayal olabilirdi; ama bir dakikanın sonun-da esas yakaladığım şeyin ne olduğunu anlamıştım. Sa-kin bir günle başbaşaydık ve çocuğun küçük kalbi artık atmıyordu.